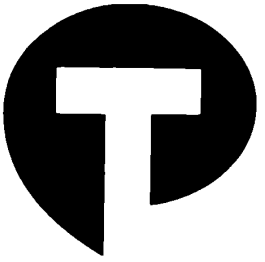
KASİYER

Sayaka Murata

Çeviren: H. Can Erkin

ROMAN

TURKUVAZ

KİTAP

Kasiyer
Konbini Ningen
Sayaka Murata
Roman

Birinci Baskı: Kasım, 2019

Genel Yayın Yönetmeni: Gülenay Börekçi
Kitap Kategori Yönetmeni: Erdem Öztop
Yayına Hazırlayan: Cem Tunçer
Çeviren: H. Can Erkin
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Gülay Tunç

KONBINI NINGEN by Sayaka Murata
© 2016 Sayaka Murata
All rights reserved.

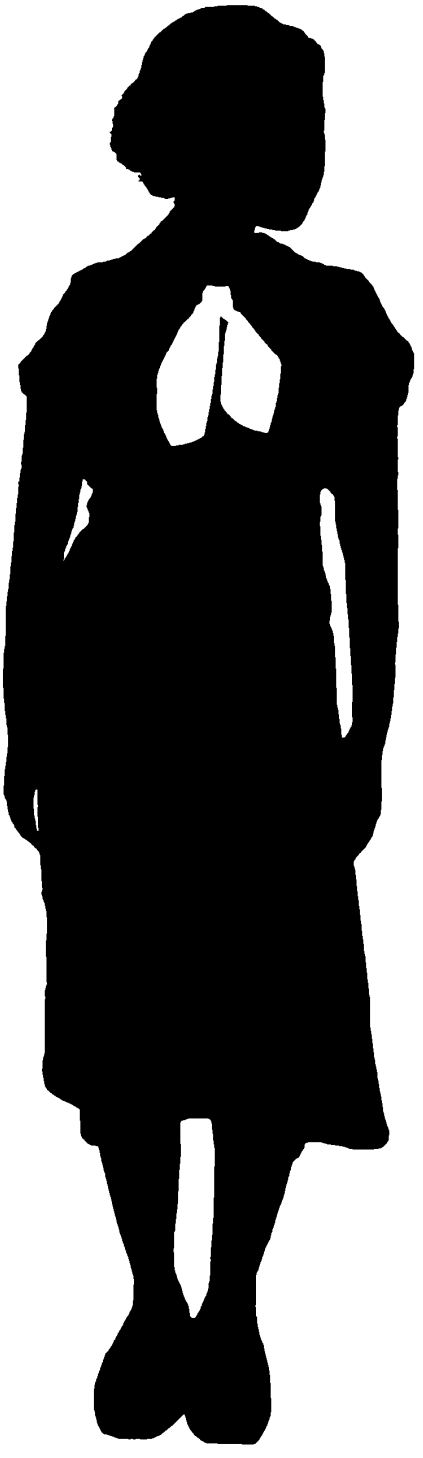
Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Tokyo.
Turkish language translation rights reserved by Turkuvaz Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş.
Under the license granted by Sayaka Murata arranged with Bungeishunju Ltd. through
The English Agency (Japan) Ltd.

ISBN: 978-605-7717-31-3
Sertifika No: 12815

Baskı-Cilt
Turkuvaz Haberleşme ve Yayıncılık A.Ş.
Akpınar Mah. Hasan Basri Cad. No: 4 Sancaktepe-Kartal/İst.
T:+90 216 585 90 00
F:+90 216 585 91 30

Bu kitabın hakları Turkuvaz Medya Grubu'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette kullanılamaz.

© Turkuvaz Medya Grubu

Sayaka Murata

1979 yılında Inzai, Japonya'da doğdu. Ortaokulu Inzai'de tamamladıktan sonra ailesiyle Tokyo'ya taşındı. İlk romanı *Jyunyü* ile 2001 Gunzo Ödülü'nü kazandı. 2013 yılında *Shiro-iro no machi no, sono hone no taion no* kitabıyla Mishima Yukio Ödülü'ne layık görüldü. 2016 yılında onuncu romanı *Konbini Ningen* (*Kasiyer*) ile Akutagawa Ödülü'nü kazandı. *Kasiyer*, Japonya'da 600 binden fazla sattı ve 2018 yılında *Convenience Store Woman* adıyla İngilizceye çevrildi. Kitaplarında cinsiyet rollerine, ebeveynliğe ve toplumdaki uyumsuz tiplere odaklanan Sayaka Murata, yazarlığın yanı sıra Tokyo'da yarı zamanlı kasiyerlik yapmaktadır.

H. Can Erkin

1968 doğumludur. Ankara Üniversitesi Japon Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı öğretim üyesidir. Yasunari Kawabata, Kenzaburo Oe, Junichiro Tanizaki, Kobo Abe, Haruki Murakami, Tsunetomo Yamamoto gibi yazarların eserlerinin yanı sıra *Death Note* dizisi, *Kapital*, *Yengeç Gemisi* gibi eserlerin manga versiyonlarını Türkçeleştirmiştir.

KASİYER

Sayaka Murata

Çeviren: H. Can Erkin

Marketi sesler kaplamıştı. Müşterilerin kapıdan geçişini duyuran zil, neşeli sesiyle yeni ürünü tanıtan reklam kızının marketin her yanından duyulan anonsu... Satış telaşındaki tezgâhtarlar; barkod okutuluyor... Ürünler alışveriş sepetlerine konuluyor, eller ekmek poşetlerini kavrıyor, topuklu ayakkabılar raf aralarını dolaşıyor... Tümü birbirine karışarak *marketin sesine* dönüşüyor, kulak zarımı sürekli titretiyor.

Raftan bir pet şişe alınıyor; arkadaki şişe kayarak hafif bir sesle öne yerleşirken başımı kaldırıp bakıyorum. Soğuk içeceği sona bırakarak kasaya yönelen müşteriler fazla olduğundan, gelen sese tepki veren vücudum kendi başına hareket ediyor. Elinde su şişesi tutan kadın müşterinin henüz kasaya gitmeyip tatlılara bakındığını görünce, gözlerimi tekrar önüme çeviriyorum.

Markete yayılan seslerden bilgi topluyorum, vücudum yeni gelen yosun sarmalarını rafa diziyor. Sabahın bu saatlerinde en çok yosun sarması, sandviç ve salata satılır. Karşı tarafta yarı zamanlı çalışan Sugavara el tarayıcısıyla ürünleri kontrol ediyor. Otomatik üretilen tertemiz yiyecekleri düzenle sıralıyorum. Son çıkan ürünlerden olan

peynirli-morina yumurtalı sarmayı tam ortaya iki sıra yerleştiriyorum, yanına markette en çok satılan mayonezli ton balıklı sarmayı iki sıra koyuyorum, pek satılmayan kurutulmuş torik rendeli sarmayı da en kıyıya diziyorum. Her şey hıza bağlı olduğundan kafamı pek kullanmıyorum, içime işleyen kurallar vücudumu yönlendiriyor.

Gelen bozuk para şıngırtısı üzerine dönüp kasaya bakıyorum. Elinde ya da cebinde bozuk para şıngırdatanlar çoğunlukla sigara veya gazete alıp çıktıkları için para sesine karşı hassasım. Tam tahmin ettiğim gibi, bir adam tek elinde kutu, diğer eli cebinde kasaya doğru yaklaşıyor. Seri hareketlerle kasaya geçiyor, müşteriyi bekletmemek için durup beklemeye başlıyorum.

"Hoş geldiniz! Günaydın!"

Başımı hafifçe eğerek selamladıktan sonra adamın uzattığı kutu kahveyi alıyorum.

"Ha, bir de beş numaradaki sigaradan bir paket."

"Hemen efendim!"

Mentollü Marlboro Light'ı çıkarıp kasada okutuyorum.

"Yaş teyidi için dokunun lütfen."

Ekrana dokunurken, adamın bakışlarının hazır yemek dizili vitrine kaydığını görüyorum ve parmaklarımı hareket ettirmeyi kesiyorum. "İstediğiniz bir şey var mı?" diye sorabilirim ama müşteri ne alacağına karar veremediği zamanlarda bir adım geride beklemeyi tercih ederim.

"Bir de Amerikan sosislisi."

"Hemen efendim! Teşekkür ederiz!"

Ellerimi alkolle dezenfekte ettikten sonra vitrini açıp sosisliyi sarıyorum.

"Sıcak ve soğuk ayrı poşet mi yapayım?"

"İyi böyle, tek poşete koy."

Kutu kahveyle sigara ve Amerikan sosislisini çabuk hareketlerle küçük boy poşete koyuyorum. O sırada cebindeki bozuk paraları şıngırdatıp duran adam, aklına bir şey gelivermiş gibi elini göğüs cebine atıyor. O hareketinden kartla ödeyeceğini hemen anlayabiliyorum.

"*Suica-card* ile ödeyeceğim."

"Elbette. Ekrana kartınızı okutun lütfen."

Müşterilerin ince mimiklerini ve bakışlarını otomatik olarak algılıyorum; vücudum tepkisel olarak hareket ediyor. Kulaklar ve gözler müşterilerin küçük hareketlerini ve niyetlerini anlamakta önemli algılayıcılardır. Gözlemde aşırıya kaçarak rahatsız etmemek için son derece dikkatli olmak ve yakalanan bilginin izini sürerek elleri hızla hareket ettirmek gerekir.

"Buyurun, fişiniz. Çok teşekkür ederiz."

Fişini verince, adam "Sağ ol" diye kuru bir teşekkür sonrası çıkıp gidiyor.

"Beklettik efendim. Hoş geldiniz, günaydın."

Sıradaki kadın müşteriyi selamlıyorum. Sabah saatleri, bu ufacık ışık kutusu içerisinde normal seyrini sürdürüyormuş hissi veriyor.

Parmak izi kalmayacak şekilde parlatılmış camların ardında, hızlı adımlarla yürüyen insanları görüyorum. Dünyanın uyandığı, çarklarını harekete geçirdiği saatler. Bense o çarklar arasında dönmeyi sürdürüyorum. Dünyanın yedek parçası halimle bu "sabah" saatinde dönüp duruyorum.

Tekrar yosun sarmalarını dizmek üzere koşturacak gibi olduğumda, yarı zamanlı çalışanlar şefi İzumi Hanım sesleniyor.

"Furukura Hanım, o kasada 5.000 Yen banknottan kaç tane kalmış?"

"Yalnızca iki."

"Ne? Hapı yuttuk öyleyse. Bugün nedense on binlik çoktu. Arkadaki çelik kasada da fazla kalmamış. Sabah kalabalığı hafiflesin, mal indirme bitsin, ben de bankaya gidip geleyim bari."

"Çok teşekkürler."

Gece çalışan sayısı yetmediğinden son günlerde şube müdürümüz akşamları çalışıyor, gündüzse benimle aynı kuşaktan yarı zamanlı çalışan İzumi Hanım'la birlikte kadroluymuş gibi çalışarak marketi döndürüyoruz.

"Pekâlâ, saat on gibi para bozdurmaya giderim. Ha, bir de bugün bohçalı suşi ayırtan müşteri gelince ilgilen olur mu?"

"Elbette!"

Saate bakıyorum, dokuz buçuğu geçmiş. Sabah kalabalığı artık iyice hafifler; malları çabucak yerleştirip öğlen kalabalığına hazırlanmamız gerek. Şöyle bir gerindikten sonra, dönüp yosun sarmaları rafa diziyorum.

Market çalışanı olarak doğmadan önce yaşadıklarım sis perdesi ardında kalmış, net olarak anımsayamıyorum. Banliyöde büyüdüm; sıradan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, sıradan ölçülerde sevgi görerek büyümüştüm. Yine de biraz tuhaf karşılanan hareketleri olan bir çocuktum.

Tuhaf karşılanan hareketler... Ben anaokulundayken parkta küçük bir kuş ölmüştü. Birileri besliyordu sanırım; minnacık, mavi bir kuştu. Boynu fersizce kıvrılmış, gözlerini kapatmış halde yatan minik kuşu çevreleyen başka çocuklar ağlaşıyorlardı. Çocuklardan biri "Ne yapsak?" diye sordu, ben de kuşu çabucak elimin üstüne koydum ve bankta sohbet eden annemin yanına götürdüm.

"Ne oldu Keiko? Ha, minik kuş... Bir yerlerden uçup gelmiştir herhalde... Vah zavallı. Mezar yapalım mı?" dedi annem, başımı şefkatle okşayarak.

Bense "Bunu yiyelim" dedim.

"Ne!"

"Babam ızgara tavuk sever, bugün bunu kızartıp yiyelim."

Tam olarak duyamadı herhalde diye, daha gür bir sesle söyledim; annemin yüzünde kızgın bir ifade belirdi, yanında oturan başka bir çocuğun annesiyse şaşırmış olacak, gözleri, burun delikleri ve ağzı aynı anda irice açılıverdi. O tuhaf haline gülesim geldiyse de, kadın elime kuşkulu gözlerle bakınca, "Öyle ya," dedim içimden, "bir tanesi yetmez."

"Daha fazla mı getirmeliyim?"

Yakında yürüyen iki-üç serçeye şöyle bir bakış fırlatınca annem kendine gelmiş olacak, "Keiko!" diye bağırdı, sesi yettiğince.

"O minik kuşa mezar yapıp gömelim. Bak, bütün hepsi nasıl da ağlıyor. Arkadaşları ölünce yalnız kalmışlar. Yazık değil mi?"

"Neden ki? Zaten ölmüş işte."

Söylediklerim karşısında annemin nutku tutuldu.

Bense babamla, annemle ve kız kardeşimle oturmuş kuşu yiyişimizden başka bir şey canlandıramıyordum hayalimde. Babam ızgara sever, ben ve kız kardeşimse tavasına bayılırız. Parkta o kadar çok varken, bolca alıp götüreceğimiz yerde, niye yemeyip de gömmemiz gerektiğini anlayamıyordum.

Annem büyük bir çabayla "Bak, bu kuş çok küçük, hem de çok şirin. Şurada beraberce bir mezar yapıp üzerine çiçek koyalım" diyordu ve onun dediği oldu. Hepsi ağız birliği ederek kuşa çok yazık olduğunu söyledi ve etraftaki çiçekleri sapından koparark öldürmeye başladılar. "Güzel çiçekler. Minik kuş çok sevinecek" demelerine baktıkça, akıllarından zorları varmış gibi gelmişti bana.

Kuş, "Girmek yasaktır" levhası asılı çitin iç kısmına açılan çukura gömüldü, çocuklardan birinin çöp kutusundan getirdiği dondurma çubuğu toprağın üzerine dikildi, üzerine bolca öldürülmüş çiçek konuldu. "Bak Keiko, ne kadar üzücü, çok yazık" diye aynı şeyi tekrarlıyordu annem, zihnime iyice sokmaya çalışır gibi, ama ben hiç de öyle düşünmüyordum.

Buna benzer birkaç şey oldu. İlkokula henüz başladığım günlerde, beden eğitimi saatinde, oğlanlar kavgaya tutuşmuş, büyük patırtı kopmuştu.

"Birileri öğretmeni çağırsın! Birisi durdursun!"

Çığlıklar yükselmeye başlayınca oradaki acil durum dolabını açtım, içindeki küreği çıkardım. Çığırından iyice

çıkmış çocuğun olduğu yere kadar koşarak gidip başına vurdum. Çevredekiler çığlığa boğuldu. Oğlan başını tutarak oracığa yığılıp kalıverdi. Başını tutmuş halde hareketsiz kaldığını görünce, diğer oğlanı da durdurmak için hamle yaptı. O esnada kız öğrenciler, "Keiko yapma! Yapma!" diye ağlayarak çığlık attılar. Koşarak gelen ve o feci durumu gören öğretmenler, ağızları açık halde neden böyle bir şey yaptığımı sordular.

"Herkes 'Durdurun!' diye bağrışıyordu, ben de hızlı bir şekilde aklıma ilk gelen şeyi yaptım ve engel olmak istedim." Öğretmenimiz ne diyeceğini şaşırmış halde, şiddetin doğru yöntem olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

"İyi de herkes durdurun diyor, bir şey yapmıyordu. Ben de öyle yaparsam Yamazaki ve Aoki'nin duracağını düşündüm. Hepsi bu."

Öğretmenlerin niye kızdıklarını anlayamamıştım, ama benimle nazikçe konuşup sonra da velimi okula çağırdılar. Annem geldi. Ciddi bir yüz ifadesiyle "Özür dilerim, özür dilerim" diye öğretmenlere sürekli başını eğen anneme baktıkça, yaptığım şeyin kötü bir şey olduğunu düşündüm, ama bunun niye kötü olduğunu asla anlayamadım.

Sınıfta kadın öğretmen sinir krizine girip bağırarak yoklama kütüğünü öğretmen masasına vurunca da aynı şey olmuştu.

"Öğretmenim özür dileriz."

"Öğretmenim yapma, lütfen."

Herkes acır gibi bakarak yapma dese de öğretmen sakinleşecek gibi değildi. Ben de öğretmene koşup yanına yaklaştım ve eteğini var gücümle çekip indirdim. Genç öğ-

retmen neye uğradığını anlayamayarak ağlamaya başladı ama sonra sakinleşti.

Yan sınıftaki öğretmen koşarak gelip neden öyle yaptığımı sordu; "Televizyonda yetişkin bir kadının elbisesini çekip çıkardıklarında sakinleştiğini görmüştüm" diye yanıtladım, yine de velim okula çağırıldı.

"Keiko, neden anlayamıyorsun?" Okula gelen annem eve dönüş yolunda güçten düşmüş bir halde mırıldanıp bana sarıldı. Ben "Yine kötü bir şey yaptım herhalde" dedim içimden, ama bir kez daha niye olduğunu anlayamadım. Annem de babam da ne yapacaklarını bilmez haldeydiler. Fakat benden sevgilerini asla esirgemediler. Babamın ve annemin üzülmelerini, birçok insandan özür dilemek zorunda kalmalarını istemiyordum; ailem dışındaki insanlarla iletişimimi olabildiğince azalttım. Ya başkalarını taklit ediyor ya da birilerinin direktifine uyuyordum. Bunlardan birini tercih ederek kendi başıma hareket etmeyi tamamen bıraktım. Gerekli olmadığı takdirde konuşmuyor, kendi başıma harekete geçmiyordum. Bu halimi görünce yetişkinler rahat bir nefes almış gibiydiler. Sınıflar yükseldikçe bu sefer de fazla suskun olmam bir sorun haline gelmeye başladı, fakat benim için susmak en iyi yöntemdi. Yaşamımı sıradan bir yolla sürdürmek için en mantıklı çözüm yolu buydu. Duyuru panosunda "Daha fazla arkadaş bulalım, neşeyle dışarıda oynayalım" da yazsa ben kararlılıkla gerekli konular dışında söze karışmıyordum.

Benden iki yaş küçük olan kız kardeşimse benim aksine normal bir çocuktu. Öyle olsa da benden çekiniyor, uzak duruyor değildi. Aksine samimi ve candan davranıyordu. Kız kardeşimin benden farklı olarak çok sıradan meseleler yüzünden annemden azar işittiğini gördüğümde anneme yaklaşıp "Niye kızıyorsun?" diye soruyordum. Ben anneme sorduğumda azar faslı sona eriyordu. Onu koruduğumu düşünüyordu herhalde. Kız kardeşim hep teşekkür ediyordu. Pasta ya da oyuncak gibi şeylere pek merakım olmadığından çoğunlukla kız kardeşime veriyordum. O yüzden kardeşim peşimden hiç ayrılmıyordu. Ailem bana değerli olduğumu hissettirip sevgilerini gösteriyorlardı. İşte bu yüzden de benim için endişeleniyorlardı.

"Ne yaparsak düzelir acaba?" Annem ve babamın kendi aralarında konuştuklarını duyup "Bir şeyleri düzeltmem gerekiyor" diye düşündüğümü anımsıyorum. Babamın arabasıyla uzaklardaki bir kasabada bulunan psikoloğa götürüldüğüm de oldu. İlk söyledikleri "Ailede bir sorun mu var yoksa?" oldu. Yoktu. Bir bankada çalışan babam ağırbaşlı, ciddi bir adamdı. Annemse biraz çekingen ama naif bir kadındı. Kız kardeşim de ablasına, yani bana karşı cana yakındı. "Her neyse. Sevgi göstermeyi ihmal etmeyip bir süre durumuna bakalım" diye, sorunu çözmenin uzağından yakınından geçmeyecek laflar edip gönderdiler. Annem babam ona rağmen ellerinden geldiğince bana sevgilerini gösterdiler. Okulda arkadaşlık kuramamıştım ama bu benim suçum değildi; gereksiz konulara girmemeyi başararak ilkokulu, sonra da ortaokulu bitirdim. Büyüdüm. Liseyi bitirip üniversiteye girdiğim-

de de değişmedim. Ders aralarını tek başıma geçiriyor, özel konuşmalara neredeyse hiç girmiyordum. İlkokuldaki gibi sorunlar çıkmadı ama annem ve babam o halimle topluma karışamayacağımdan endişe ediyorlardı. Ben de düzelmem gerektiği düşüncesini aklımdan çıkaramadan, günden güne yetişkin oldum.

Smart-Market Hiiro İstasyonu şubesi 1 Mayıs 1998'de açıldığında üniversite birinci sınıf öğrencisiydim. Açılışından önce, kendimi bu şubede buluşumu çok iyi anımsıyorum. Üniversiteye yeni girdiğim sıralarda okulun düzenlediği bir etkinlik çerçevesinde No tiyatrosu izlemeye gitmiştim. Arkadaşım olmadığından tek başıma dönerken yolu şaşırmış, bir anda kendimi daha önce hiç geçmediğim bir semtte buluvermiştim. Şöyle bir çevreme bakındığımda insandan eser yoktu. Beyaz, şık binalardan oluşan semt, fon kâğıdından yapılmış maket gibi sahte bir his veriyordu. Binalardan oluşan bir hayalet kasabaydı... Pazar günü öğlen saatlerinde sokakta benden başka kimsecikler yoktu. Farklı bir dünyaya yanlışlıkla adım atmış olduğum hissine kapılarak hızlı adımlarla metro istasyonunu aradım. Nihayet metro tabelasını bulduğum için rahatlamışken, bembeyaz iş yeri binalarından birinin giriş katında, şeffaf bir akvaryuma benzeyen kısım gözüme ilişti.

"Smart-Market Hiiro İstasyonu şubesi açılıyor. Yeni şubemiz için eleman alınacak" yazan bir afiş gördüm. Şeffaf cama yapıştırılmış posterin dışında ne bir tabela ne de başka bir şey vardı. Camdan içeriye şöyle bir baktım, hiç

kimse yoktu. Tadilat devam ediyordu herhalde, duvarların sağına soluna naylonlar yapıştırılmış, üzerine hiçbir şey konulmamış, yalnızca beyaz raflar sıralanmıştı.

Böylesine ıssız bir yerde market olabileceği bana hiç inandırıcı gelmiyordu. Evden aldığım harçlık yeterliydi, ama yarı zamanlı çalışmaya da merakım vardı. Posterde yazan telefon numarasını not alarak eve döndüm ve ertesi gün telefon ettim. Basit bir mülakat sonrasında hemen işe alındım. "Önümüzdeki hafta staj var" denilince söylenen saatte markete gittim; nispeten biraz daha marketi andırır bir hale gelmişti. Hırdavat rafları yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamış; kırtasiye malzemeleri, mendil gibi şeyler itinayla sıralanmıştı. Marketin içine benimle aynı şekilde kabul edilen yarı zamanlı çalışanlar toplanmıştı. Üniversite öğrencisi olduğunu rahatlıkla anladığım kızlar, sık iş değiştirdiği belli erkekler, biraz yaşça büyük ev kadınları... Yaşı kılığı birbirinden tamamen farklı yaklaşık on beş yarı zamanlı çalışan, market içerisinde amaçsızca dolaşıyorlardı. Nihayet kadrolu şirket çalışanı eğitmenimiz göründü. Hepimize dağıtılan üniformaların yakalarına kimlik kartlarımızı takıp ideal market çalışanı posteri önündeki açıklamalara bakarak kılığımızı düzelttik. Saçları uzun kadınlar saçlarını bağladı. Saat ve diğer aksesuarları çıkarıp sıraya geçince biraz önce dağınık halde olan bizler bir anda market çalışanına benzemiştik.

İlkin yüzümüzdeki ifade ve selamlama şeklimiz üzerinde çalıştık. Gülümserken postere baktık, oradaki gibi dudağımızı şekillendirip dik durarak yan yana sıralandık; tek tek "Buyurun efendim" dememiz istendi. Eğitmenimiz

olan şirket çalışanı bizi tek tek kontrol ediyor, sesi alçak gelen, yüzündeki ifade donuk olan birini gördüğünde "Hadi bir kere daha" diye direktif veriyordu. "Okamoto daha az utanarak gülümse" – "Osaki, sesin daha yüksek çıksın!" – "Haydi bir kez daha Furukura! İşte böyle! İşte böyle! Evet, evet, böyle diri olacaksınız!" Ben arka odada gösterilen örnek video ve modeli taklit etmek konusunda ustaydım. Şimdiye kadar hiç kimse bana "Bu normal bir yüz ifadesidir, sesin çıkarılma şekli budur" diye ders vermemişti. Açılışa kadar iki hafta boyunca çiftler halinde karşımızdaki diğer çalışan, müşteriymiş gibi sabahtan akşama kadar yaptığımız provalar devam etti. Sayın müşterimizin gözlerine bakıp gülümseyerek selamlamak, eşyaların kâğıt torbalara konulması, sıcak ürünlerin soğuk ürünlerden ayrı torbalara konması, hazır yemek çeşitlerinin sipariş edilmesi durumunda elimizi alkolle dezenfekte etmemiz gibi. Alışabilmemiz için kasalarda gerçek para vardı, ama kasanın bastığı fişlerin üzerinde büyük harflerle "eğitim amaçlıdır" yazıyordu. Karşımızdaki de bizim gibi yarı zamanlı çalışan olduğundan, alışveriş oyunu oynuyor gibiydik.

Üniversite öğrencisi, orkestra çalışmasından gelen oğlan, serbest çalışan, ev kadını, akşam okuluna giden lise öğrencisi gibi farklı farklı insanların aynı üniformayı giyerek "standart market çalışanı" adı altındaki canlıya dönüştürülmesi keyifliydi. O günkü staj bitince herkes üniformalarını çıkarıp eski haline dönüyordu. Bu bize başka bir canlının kılığına giriyormuşuz gibi bir his veriyordu.

İki haftalık staj sonrasında nihayet marketin açılış günü geldi. O gün ben sabahtan marketteydim. Beyaz, hiçbir şey olmayan raflarda dip dibe ürünler sıralanmıştı artık. Şirketin kadrolu çalışanı tarafından arada boşluk kalmayacak şekilde dizilen bu ürünler doğallıktan uzaktı. Açılış saati gelip de şirket çalışanı kapıyı açınca ben "Gerçekmiş işte" diye düşündüm. Stajda canlandırdığımız müşterilerden farklı olarak içeri ilk giren ellerinde indirim kuponları bulunan çevre sakinleriydi ve en önde yaşlıca bir kadın vardı. Bastonu, yosun sarması ve tabldot indirim kuponuyla en baştaydı ve ben de çok sayıda müşterinin markete akın etmesini şaşkınca izliyordum. Kadrolu "Furukura, haydi sesin çıksın!" deyince kendime geldim.

"Hoş geldiniz! Bugün açılış indirimimiz var. Ne istersiniz?" diye marketteki müşterilere seslenmemiz gereken tarzda seslendim, fakat bu ses, gerçek müşterilerin olduğu market içerisinde tamamen farklı bir tınıda yankılanıyordu. Müşterilerin böyle sesler çıkaran canlılar olduğunu bilmiyordum. Yankılanan ayak sesleri, insan sesleri, pasta paketlerini alışveriş sepetine atarken çıkan sesler, soğuk içecek bulunan dolabın kapağının açılma sesi. Müşterilerin çıkardığı sesin baskısı altında kalmış olsam da pes etmemek için "Buyurun efendim!" diye tekrarlayıp duruyordum. İnsan elinden çıkmamış hissi verecek kadar güzelce sıralanmış yiyecekler ve pasta yığınları, müşterilerin elinde kısa süre içerisinde eriyip gidiyordu. Sahte hissi uyandıran market o eller sayesinde gitgide canlı bir hale bürünmeye başlamıştı. Kasaya ilk gelen, markete adımını ilk atanla aynı kişiydi. Görgülü bir yaşlı kadındı.

Ben kılavuzda yazılanları aklımdan geçirerek kasada duruyordum. Kadın kremalı baget, sandviç, yosun sarması gibi şeyler doldurduğu sepeti tezgâhın üzerine koydu. İlk müşterinin kasaya gelmesiyle tezgâhın ardında duran market çalışanlarının sırtı iyice gerildi. Kadrolunun dikkatli bakışları üzerimizdeyken, stajda öğrendiğimiz şekilde kadın müşteriyi önce selamladım: "Buyurun efendim!" Stajda gösterilen videodaki kadınla hemen hemen aynı tonla çıkmıştı sesim. Sepeti alıp stajda öğrendiğimiz şekilde ürünlerin barkodunu taratmaya başladım. Benim yanımda duran acemi kadrolu ürünleri hızlıca torbalara yerleştiriyordu.

"Burası sabah kaçtan itibaren açık?" diye sordu kadın.

"Efendim, bugün ondan itibaren. Fakat bundan sonra hep açığız." Stajda karşımıza çıkmayan bir soruyu düzgünce yanıtlayan beni kadrolu çarçabuk desteklemişti.

"Bugünden itibaren 24 saat açık olacağız. Yıl boyunca tatil yok. Lütfen her zaman buyurun gelin."

"Akşamları da açık mısınız? Hem sabah hem akşam?"

"Evet!"

"Büyük rahatlık. Malum, belim bükülmüş haldeyim, yürümem çok zor oluyor. Süpermarket uzakta diye sıkıntı çekiyordum" diye gülümsedi bana.

"Evet. Bugünden itibaren 24 saat açık olacağız. Buyurun her zaman gelin." Yanımdaki kadrolunun söylediklerini olduğu gibi tekrarladım.

"Mükemmel. Size zahmet olacak ama..."

"Ne demek!"

Kadrolunun taklidini yaparak canlı bir şekilde selam verince, yaşlı kadın gülümseyerek "Teşekkür ederim. Yine geleceğim" dedi ve kasanın önünden uzaklaştı.

Yanımda durmuş ürünleri torbaya koyan kadrolu, "Furukura, mükemmel. Hiç hata yok. İlk kasa tecrüben olmasına rağmen çok sakindin. Böyle devam et. Böyle işte, hadi bakalım." Kadrolunun sesi üzerine önüme baktığımda indirimli satıştaki yosun sarmasını sepetine bolca doldurmuş bir müşteri yaklaşıyordu.

Az önceki gibi gür bir sesle "Buyurun efendim" dedim sepeti alırken.

O an ilk kez dünyanın bir parçası olmuştum. "Ben şimdi doğdum işte" diye geçirdim içimden. "Dünyanın normal bir parçası olarak işte bugün gerçekten doğdum."

Arada sırada hesap makinesiyle o günden bugüne geçen zamanı hesapladığım olur. Smart-Market Hiiro İstasyonu şubesi, bir gün bile dinlenmeden, ateşini ilk yaktığı günden beri dönmeye devam ediyor. Geçen gün market on dokuzuncu 1 Mayıs'ını kutladı. Açıldığı günden itibaren 157.800 saat geçmiş. Ben 36 yaşıma geldim. Market de, market çalışanı olarak ben de 18 yaşımıza girdik. O gün stajda birlikte olduğumuz çalışanlardan tek kişi bile kalmadı. Şube müdürümüz de sekizinci. Marketteki ürünler bile değişti; o günkü ürünlerin bir tanesi bile yok, fakat ben değişmeksizin marketteyim.

Yarı zamanlı çalışmaya başladığımda ailem çok sevinerek destek oldular.

Üniversiteden çıkıp öylece yarı zamanlı çalışmayı sürdüreceğimi söylediğimde, neredeyse dünyayla hiç teması olmayan önceki *ben*'le karşılaştırıp "Oldukça büyük gelişim" diyerek beni destekledi.

Üniversite birinci sınıftayken cumartesi günleri dahil haftada dört gün olan yarı zamanlı mesaim, şimdi haftada beş güne çıktı. Eve döner dönmez kendimi on iki metrekarelik dar odada bulunan ve hiç kaldırılmadan yerde duran şiltenin üzerine atıyorum.

Üniversiteye girdiğimde evden ayrılıp kirası ucuz bir yer buldum ve yalnız yaşamaya başladım. Geçen onca zamana rağmen bir yerde işe girmeyip inat etmişim gibi aynı markette yarı zamanlı çalışmayı sürdürdüğüm için ailem endişelenmeye başlamış gibiydi, ama o sıralarda artık iş işten geçmişti.

"Neden illa market? Normal bir yerde çalışsan olmaz mı?" Ben de anlayamıyordum. Kusursuz hazırlanmış bir el kitabına uyarak market çalışanı olarak var olabilsem bile, dışarıda nasıl normal bir insan haline gelebileceğimi hâlâ anlayabilmiş değilim.

Annem ve babam yarı zamanlı çalışmayı sürdüren halimi sakince izliyorlar. Bir keresinde yirmili yaşlarımda üzüntüye kapılmış ve düzenli bir iş arayışına girmiştim ama markette yarı zamanlı çalışmış olmak dışında bir şey yapmamıştım; böyle biri için dosya inceleme aşamasını geçmek bile zordu. Mülakat aşamasına geçebilsem bile "Neden bu kadar yıl yarı zamanlı çalışmayı sürdürdün?" diye soruyorlardı ve ben doğru düzgün açıklama yapamıyordum.

Her gün çalıştığımdan olsa gerek, rüyamda bile sık sık kasadaki tuşlara basıyorum. "Of patates cipsinin yeni ürününün fiyat etiketi yok" gibi, "Çay çok satılmış, yerine yenisini koymalı" gibi düşünceler içerisinde gözlerimi açıveriyorum birden. "Buyurun efendim" diyen kendi sesimi duyarak gecenin ortasında uyandığım da oluyor. Uyuyamadığım gecelerde, o an bile kıvranan o şeffaf cam kutuyu düşünüyorum. Tertemiz bir akvaryum içerisindeki makine düzeneği gibi, market bugün de işlemeye devam ediyor.

O manzara gözlerimin önüne gelince marketteki sesler kulak zarımdan içeriye akıyor ve rahatlayarak uykuya dalabiliyorum. Sabah olduğunda yine market çalışanı oluyor, dünyanın çark dişlilerinden birine dönüşebiliyorum. Ancak bu beni normal bir insan haline getiriyor.

Sabah saat sekizde Smart-Market Hiiro İstasyonu şubesinin kapısını açıyorum. İşbaşı saat dokuzda olsa da erken gelip arka odada kahvaltımı hazırlıyorum. İki litrelik şişe su, satılamamış, atılacak gibi duran ekmek ve sandviç satın alıyor, arka odaya geçip yemeğimi yiyorum.

Arka odadaki büyük ekrandan güvenlik kameralarının görüntüleri izlenebiliyor. Gece vardiyasına yeni giren Vietnamlı Dat canla başla yazar kasayı tuşluyor, o tam alışmadığı için onu kollayarak koşuşturup duran şube müdürümüzün haline bakıyorum; bir şey olursa hemen üniformamı giyip kasaya yardıma fırlayacak kadar hazır bir şekilde hızla yutuyorum lokmamı.

Sabahları işte böyle, marketten aldığım ekmeği yiyorum; öğle yemeğindeyse mola sırasında marketten aldığım yosun sarması ya da hazır yiyecekleri yiyorum, geceleri de yorgun olduğumdan marketten alelade bir şeyler alıp dönüyorum. Çoğunlukla iki litrelik pet şişe su alıyorum. Çalışırken yarısını içip bitiriyorum, kalanını çevre dostu çantama koyarak yanımda götürüyor ve geceye kadar içiyorum.

Vücudumun neredeyse tamamının bu marketin yiyeceklerinden oluştuğunu düşünüyorum; tıpkı hırdavat rafları ve kahve otomatı gibi vücudumun da bu marketin bir parçası olduğuna dair bir his uyanıyor içimde.

Yemeğimi bitirince hava durumu raporunu teyit ediyor, marketin verilerine göz atıyorum. Hava durumu market açısından çok önemli bir bilgi kaynağı. Önceki günkü hava sıcaklığıyla fark önemli. Bugün en yüksek sıcaklık 21 derece, en düşük sıcaklık 14 derece. Hava önce bulutlu, akşamüzerinden itibarense yağmur bekleniyor. Normal ısıdan daha soğuk hissedilir.

Sıcak günlerde sandviç çok satılıyor, soğuk günlerde yosun sarması ve Çin mantısı. Duruma göre büfe yiyeceklerin de satışı farklı oluyor. Hiiro İstasyonu şubesinde, soğuk günlerde patates köftesi çok satılır. Tam da indirimli satışa girdiğinden fazlaca patates köftesi hazırlamayı ihmal etmemek gerek diye aklıma kazıyorum.

Böyle şeyler yaparken zaman geçiyor. Markete yavaş yavaş benimle aynı şekilde dokuzda işbaşı yapacak olan yarı zamanlı gündüz çalışanları gelmeye başlıyor.

Sekiz buçuğu geçtiği sırada boğuk sesiyle "Günaydın!" diyerek İzumi Hanım açıyor kapıyı. Şirketin güvenini ka-

zandığından yarı zamanlıların şefliğini yapıyor. Benden bir yaş büyük, 37 yaşında bir ev kadını. Biraz sert mizaçlı ama ciddiyetle çalışan bir kadın. Şık sayılabilecek bir giysiyle gelmiş. Dolabın önünde topuklu ayakkabısını spor ayakkabıyla değiştiriyor.

"Furukura Hanım, bugün de erkencisin. Aa, yeni çıkan ekmek değil mi o? Nasıldı tadı?" diye sordu İzumi Hanım, elimdeki mango ve çikolatalı ekmeğe bakarak.

"Kremalı kısmı ağır koktuğundan yemesi zor. Açıkçası pek lezzetli değil."

"Ne? Gerçekten mi! Şube müdürü 100 adet sipariş etmişti; hapı yuttuk. Neyse, bugün gelenleri satmamız lazım."

"Kesinlikle."

Yarı zamanlı çalışanlar çoğunlukla öğrenciler ya da aylaklar olur. Yaşıtım olan bir kadınla nadiren birlikte çalışırım.

İzumi Hanım, kahverengi saçlarını toplayıp lacivert fanilasının üzerine beyaz gömleğini giyerek mavi kravatını bağladı. Hiiro İstasyonu Şubesi açıldığında böyle kurallar yoktu, ama şimdiki şirket sahibi geldiğinden beri üniformanın altına gömlek ve kravat giyme zorunluluğu var.

İzumi Hanım, aynanın önünde kıyafetini düzeltince "Günaydın!" diye Sugavara içeri dalıverdi. Sugavara 24 yaşında, yarı zamanlı çalışan, gür sesli, neşeli bir kız. Orkestrada vokallik yapıyormuş. Kısacık saçlarını aslında kızıla boyatmak istediğini söyleyerek sızlanıp durur. Biraz etine dolgun ve şirin, ama İzumi Hanım gelmeden önce sık sık geç kalır, kulaklarında küpesiyle çalışıp müdürden bolca azar işitirdi. İzumi Hanım'ın aman vermeksizin

azarlayarak eğitmesi sayesinde, şimdi Sugavara da kendini işe ciddiyetle veren bir çalışan oldu.

Gündüz vardiyasında onun dışında sırık gibi uzun boyuyla üniversite öğrencisi İvaki ve düzenli bir iş bulur bulmaz bırakacak olan Kumoşita da var. İvaki de iş bulma arayışında olduğundan gelemediği günler çoğaldı. Müdürümüz gece vardiyasından dönmez ya da gündüz vardiyasına yeni birilerini almazsak market işlemez hale gelir.

Aslında bugünkü ben, neredeyse tamamen çevremdeki insanların parçalarından ibaretim. Yüzde otuzu İzumi Hanım, yüzde otuzu Sugavara, yüzde yirmisi müdürümüz, geri kalanı altı ay önce işten ayrılan Sasaki ve bir yıl öncesine kadar şef olan Okazak gibi geçmişimde kalmış insanlardan özümsediğim unsurlardan oluşuyor.

Özellikle konuşma konusunda, yakınlardaki insanların etkisi bulaşıcıdır. Şimdilerde konuşma tarzım İzumi Hanım'la Sugavara'nın karışımı gibi bir şey.

Çoğu insan öyledir herhalde diye düşünüyorum. Sugavara'nın arada şubeye uğrayan orkestradan kız arkadaşlarının kıyafetleri ve konuşma tarzları Sugavara ile aynıydı. İzumi Hanım başladıktan sonra Sasaki'nin "Geçmiş olsun!" deme şekli de İzumi Hanım'la tıpatıp aynı oldu. İzumi Hanım'ın önceden çalıştığı yerde çalışan, daha samimi olduğu ev kadını yardıma geldiğinde, kıyafeti İzumi Hanım'ınkilere öyle benziyordu ki neredeyse karıştıracaktım. Benim konuşma tarzım da bir başkasına bulaşmış olabilir. Bu şekilde birbirimize özelliklerimizi bulaştırarak insan olmayı sürdürüyoruz sanırım.

İzumi Hanım biraz gösterişli ama otuzlu yaşlara uygun kıyafet giyiyor. Ayakkabılarının markasına ve giysi dolabındaki paltosunun etiketine baktığım oluyor. Bir keresinde dışarıda bıraktığı el çantasının içine göz atıp makyaj malzemelerinin markalarını, adlarını not almıştım. Hemen gidip aynısını alacak olsam kolayca anlaşılırdı. İnternetten markayı araştırdım, oradan giyinen insanlarla blog üzerinden tanışıp hangi mağazadan alınabileceğini sordum; ben aynı mağazadan isim yapmış diğer markaları giyiyorum. İzumi Hanım'ın kıyafetine, aksesuarlarına, saç şekli gibi şeylere baktığımda, onun otuzlu yaşlar için bir model olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Birden İzumi Hanım'ın bakışları ayağımdaki bale ayakkabılarına takıldı.

"Aa! Omotesando mağazasında satılan ayakkabılar değil mi bunlar? O mağazadaki ayakkabılar benim de hoşuma gidiyor. Ben de botlarımı oradan aldım."

Arka odadayken, İzumi Hanım cümlelerin son hecelerini, yorgunmuş gibi uzatarak konuşur. O mağazayı, İzumi Hanım'ın lavaboya gittiği bir ara ayakkabının iç tabanındaki markaya bakarak not almış, sonra da mağazayı bularak gidip kendi ayakkabılarımı satın almıştım.

"Aa, gerçekten mi? Hani şu lacivert olanlar mı? Şubeye gelirken giymiştin, değil mi? Çok hoş ayakkabılardı."

Sugavara'nın konuşma tarzını yetişkinlere uyarlayıp yayarak ve son hecesini vurgulayarak yanıtladım İzumi Hanım'ı. Sugavara'nın kesik kesik, gerginmiş gibi bir konuşma tarzı var. İzumi Hanım'la taban tabana zıt bir ko-

nuşma şekli; ikisi bir araya gelip konuştuklarında tuhaf fakat bir o kadar da keyifli oluyor.

"Furukura Hanım, beğenilerimiz uyuşuyor sanırım. O çantanız da çok hoş" dedi İzumi Hanım, gülümseyerek.

İzumi Hanım'ı rol model aldığıma göre, beğenilerimizin aynı olması çok doğal. Yaşına uygun çanta taşıyan, soğuk olmayan fakat mesafeyi de elden bırakmayarak konuşmasını iyi ölçen bir "insan" olarak görülüyor olmalıyım.

"İzumi Hanım, dün vardiyada mıydınız? Sulu erişte iyice yumuşamış, pelte gibi olmuştu" dedi yüksek sesle, dolap tarafında üstünü değiştiren Sugavara. İzumi Hanım da o tarafa dönerek yanıtladı:

"Buradaydım. Gündüz mesele yoktu, ama gece vardiyasındaki çocuklar yine önceden haber vermeden işe gelmediler. O yüzden acemi Dat vardiyaya girdi herhalde."

Üniformasının fermuarını çekerek bize doğru gelen Sugavara yüzünü buruşturdu.

"Ne? Yine mi arazi oldular? Tam da eleman açığımız varken... İnanılmaz! O yüzden şube çatır çatır sallanıyor. Karton içecekler takviye edilmemiş. Sabah kalabalığı saati halbuki."

"Çok haklısın. Tam rezalet! Müdürümüz bu haftadan itibaren gece vardiyasına geçecekmiş. Şimdi acemilerden başka kimse yok ondandır."

"Gündüz vardiyasında da iş bulma telaşındaki İvaki neredeyse hiç yok. Gerçekten bunaldık. Bırakacaksa bıraksın, tabii önceden söyleyerek. Sonuçta azarı diğer yarı zamanlılar işitiyor."

Heyecanlı konuşmalarını dinleyince biraz telaşlandım. Vücudumda öfke diye bir duygu neredeyse hiç yok. Ça-

lışanlar azalınca sıkıntımız var diye düşünürüm sadece. Sugavara'nın yüzündeki ifadeye çaktırmadan baktım ve staj esnasında yaptığım gibi yüzümün aynı yerindeki kasları oynatarak konuşmayı denedim.

"Ne? Yine mi arazi olan var? Bugün sayımız çok az oysa. İnanılmaz!" dedim, Sugavara'nın sözcüklerini tekrarlayarak.

İzumi Hanım saati ve yüzüğünü çıkarırken güldü.

"Haha! Furukura Hanım, amma kızdın. Kızılmayacak gibi değil zaten. Olacak iş değil."

Aynı şeye kızınca, ekip üyelerinin yüzlerinde bir sevincin belirdiğini yarı zamanlı çalışmaya başladıktan hemen sonra anlamıştım. Müdürümüz suratını astığında, gece çalışanlarından bilmem kim arazi olduğunda veya başka bir şeye karşı öfke tavan yaptığında, birbirimize ayak uydurarak oluşturduğumuz ahenkten garip bir bağlılık doğuyor. Herkes benim öfkelenmeme seviniyordu.

İzumi Hanım ve Sugavara'nın yüzündeki ifadeye baktığımda, ustalıkla "insan" olabildiğim düşüncesi aklımdan geçti, içimi bir ferahlık dalgası sardı. Bu iç ferahlığını market diye adlandırdığımız yerde kaç kez yaşadığımı hiç bilemiyorum.

İzumi Hanım saatine bakıp bize seslendi: "Haydi, sabah selamlaşmasına."

"Hemen efendim!"

Üçümüz dizilerek sabah selamlaşmasına başladık. İzumi Hanım yapılacak işler defterini açıp günlük hedeflerimizi ve dikkat etmemiz gereken hususları bildirdi.

"Bugün müşterilere önereceğimiz ürünler yeni mangolu ve çikolatalı ekmeklerimiz. Hepimiz elimizden geleni

yapalım. Bir de temizlik öncelikli, zaman aralığı önemli. Öğlen saatlerinde yoğun oluyoruz ama yerlerin, camların, kapı çevresinin temizliğine titizlenelim. Zamanımız kalmadı, ant aşamasını atlıyorum. Haydi, şimdi ortak sloganımızı birlikte söyleyelim. Buyurun efendim!"

"Buyurun efendim!"

"Hemen efendim!"

"Hemen efendim!"

"Teşekkür ederiz!"

"Teşekkür ederiz!"

Müşterilerle temel iletişim ifadelerini koro halinde söyleyip üstümüzü başımızı kontrol ettikten sonra "Hoş geldiniz!" diyerek tek tek kapıdan dışarı çıktık. İkisinin ardından ben de dışarıya fırladım.

"Hoş geldiniz efendim! Günaydın!"

Bu saati çok severim. Sabah diyebileceğim saatin geldiğini içimde hissederim. Dışarıdan gelenleri bildiren zil sesi kilise çanı gibi duyuluyor. Kapıyı açınca parlak kutu beni bekliyor. Sürekli dönmeyi, değişmeyi sürdüren sarsılmaz normal dünya döngüsü... Ben o ışıklarla dolu kutunun içindeki dünyaya inanıyorum.

Cuma ve pazar günleri izin kullanıyorum. Cuma günü hafta içi olduğundan eski mahallemizde yaşamaya devam eden arkadaşımı görmeye gidiyorum bazen.

Öğrencilik yıllarımda "suskunluk" titizlikle koruduğum bir özelliğim olduğundan neredeyse hiç arkadaş edinememiştim, ama yarı zamanlı çalışmaya başladıktan

sonra yapılan ortaokul-lise sınıf arkadaşları eski dostlar toplantısında tekrar karşılaşınca eski mahallemizde bir arkadaşım oldu.

"Aa! Uzun zaman oldu Furukura Hanım. Çok değişmişsin." Neşeyle seslenen Miho'yla sohbetimiz yanımızdaki çantaların renklerinin farklı olmasından açılmış ve derken iyice derinleşmişti; bir de birlikte alışverişe gidelim diye e-posta adreslerimizi alıp vermiştik. Arada sırada yemek yiyor, alışverişe gidiyorduk.

Miho evlenmiş ve eşiyle mahallemizde müstakil bir ev almışlardı. Diğer arkadaşları da dahil ederek sık sık orada buluşuyorduk. Ertesi gün işe gideceğim diye endişelendiğim zamanlar da oluyor ama hem market dışındaki dünyayla yegâne temas noktam olduğundan hem de yaşıtım "sıradan otuzlu yaş kadınlarla" iletişim kurmak için bir şans olarak gördüğümden Miho'nun davetine elimden geldiğince icabet ediyordum. Miho, henüz kucaktaki çocuğunu yanında getiren Yukari, evlenmiş ama henüz çocuk yapmamış Satsuki ve ben, bugün de bir ekip halinde pasta aldık ve Miho'nun evine çaya gittik.

Yanında çocuğuyla gelen Yukari kocasının işi dolayısıyla bir süre oradan ayrılmıştı ve uzun zamandan beri ilk kez görüşüyorduk. İstasyon önündeki alışveriş caddesinde satın aldığımız pastayı yedik, herkesin yüzüne bakıp "Çok özlemişim" deyip duran Yukari'ye güldük.

"Evet ya, insanın memleketi gibisi yok. Keiko, seninle en son yeni evlendiğim sıralarda görüşmüştük değil mi"

"Öyle öyle. O gün hep birlikte kutlamış, kalabalık bir grupla mangal partisi yapmıştık. Özlüyor insan."

Ben İzumi Hanım ile Sugavara'nın konuşma tarzını karıştırarak konuşuyordum.

"Ya Keiko, değişmişsin."

Yukari coşkuyla konuşan halime bakıyordu.

"Önceden daha da doğal konuşurdun. Saç şeklinden ya da yüzünden midir bilmem, havan değişmiş gibi duruyor."

"Aa, öyle mi? Sık sık buluştuğumuzdan mı bilmem ama bana hiç değişmiş gibi gelmiyor" dedi Miho, başını yana eğerek. Bense içimden "Öyledir" diye geçirdim. Baksanıza, temas ettiğim dünya tamamen kabuk değiştirdi. Arkadaşlarımla eskiden buluştuğum günlerdeki vücut sıvımdan bile geriye neredeyse bir şey kalmadı; yerini yeni bir sıvı aldı, beni oluşturan unsurlar tamamen değişti.

Yıllar önce karşılaştığımızda, çevremde rahat takılan üniversite öğrencileri çoktu ve konuşma şeklim de şimdi olduğundan tamamen farklıydı sanırım.

"Öyle mi acaba? Değiştim mi acaba?"

Açıklama yapmaksızın güldüm sadece.

"Giyim tarzım biraz değişmiş olabilir. Önceden daha doğaldı belki de."

"Evet, öyle olabilir. Üstündeki etek Omotesando'daki mağazadan, değil mi? Ben de farklı rengini deneme amaçlı giymiştim. Çok şirin."

"Son zamanlarda hep oradan giyiniyorum."

Giyim ve kuşamım değişmiş, dile getirdiğim sözcüklerin ritmi farklılaşmış halimle gülümsüyorum. Arkadaşlarımın konuştukları kişi kim acaba? Yine de Yukari üst üste "Çok özlemişim" diyerek bana gülmeyi sürdürüyor.

Miho ve Satsuki oralı olduklarından sık sık bir araya geliyor olmalılar ki, yüz ifadeleri ve konuşma tarzları birebir aynı. Özellikle pastayı yeme şekilleri benziyor, ikisi de ojeli parmaklarıyla pastayı küçük parçalara bölerek ağızlarına götürüyorlar. Önceden de böyleler miydi acaba diye anımsamaya çalışıyorum ama belleğim bulanık. Önceki buluşmamızda dikkatimi çeken mimik ve hareketleri artık bir yerlere uçup gitmiştir belki de diyorum içimden.

"Bu sefer çok daha fazla kişi bir araya gelelim mi? Hazır Yukari de aramıza döndü? Şiho'ya falan da haber veririz."

"Evet, evet. Çok iyi olur, yapalım."

Herkes Miho'nun önerisinin üstüne atlıyor.

"Kocalarımızı ve çocuklarımızı da alıp mangal partisi yapalım mı yine?"

"Harika. Arkadaş çocuklarının tanışıp samimi olması iyi olur."

"Evet, ne güzel olur."

Yukari, imrenmiş gibi bir sesle konuşan Satsuki'ye soruyor:

"Satsuki, sizin çocuk yapma planınız yok mu?"

"Evet istiyoruz. Oluruna bıraktık gerçi ama bu aralar hamilelik fena olmaz diyorum."

"Evet evet, iyi bir zamanlama olur kesinlikle."

Miho başını sallayarak onaylıyor. Miho'nun derin uykudaki çocuğuna bakan Satsuki'ye göz attığımda ikisinin rahminin uyum içerisinde çınladığı hissine kapılıyorum.

Başıyla onaylayan Yukari bir an bakışlarını bana çeviriyor.

"Keiko, sen evlenmedin mi daha?"

"Hayır, evlenmedim."

"E peki, hâlâ yarı zamanlı mı çalışıyorsun?"

Biraz düşündüm. Bu yaştaki bir insanın doğru dürüst bir işe girmemiş ve evlenmemiş olmasının tuhaflığını kız kardeşimin açıklamalarından biliyorum. Yine de gerçeği bilen Mihoların önünde geçiştirmeye çalışmak hoş olmayacağından başımla onayladım.

"Evet, aslında öyle."

Yanıtım üzerine Yukari'nin yüzünde ne diyeceğini bilemez bir ifade oluşuverdi. Aceleyle ekleme yaptım.

"Bünyem fazla güçlü olmadığı için yarı zamanlı çalışmaya devam ediyorum işte."

Çocukluk arkadaşlarımla buluştuğumda biraz rahatsız olduğumu, bünyemin zayıf olmasından dolayı yarı zamanlı çalıştığımı söylüyordum. Çalıştığım yerdeyse anne babam hasta olduğu için bakıma ihtiyaçları duyduklarını, bu yüzden tam zamanlı çalışmamın zor olduğunu... İki bahaneyi de kız kardeşim düşünmüştü aslında.

20'li yaşlarımın başlarında yarı zamanlı çalışmak nadir görülen bir şey değildi ve özel olarak bahane üretmek gerekmiyordu, ama yaşıtlarımın çoğu işe girerek ya da evlenerek hayata karışmayı başarmıştı. İkisini de başaramayan yalnızca ben kalmıştım.

Bünyem zayıf diyordum ama uzun saatler boyunca ayakta çalışabilmemin tuhaf olduğunu hepsi içinden geçiriyor olmalıydı.

"Tuhaf bir şey sorabilir miyim? Ya Keiko, sen hiç âşık oldun mu?" diye sordu Satsuki, şakayla karışık.

"Aşk?"

"Biriyle çıkmak falan işte... Şimdi aklıma geldi de, kendinle ilgili hiç böyle şeyler anlatmadın bize."

"Hı, hayır, âşık olmadım."

Refleks olarak dürüstçe yanıtlayınca hepsi susuverdi. Yüzlerindeki kararsız ifadelere rağmen bakışlarıyla beni tartıyorlardı. Böyle soruları "Evet ya, bir noktaya kadar geldiğim oldu ama ben pek insan seçmeyi bilmiyorum işte" şeklinde havada bırakarak "Kimseyle çıkmadım ama evlilik dışı ilişki gibi farklı aşk deneyimleri yaşadım, tensel ilişkiye girdim" intibası oluşturmanın en iyi yol olacağını kız kardeşim öğretmişti. "Özel soruları bulanıklaştırarak yanıtlarsan karşındaki bildiği gibi yorumlar" demişti, ama başarısız olmuştum işte.

"Benim çok eşcinsel arkadaşım var. Anlayabiliyorum. Şimdilerdeyse bir de aseksüeller türedi" dedi Miho ortamdaki kasveti silmeye çalışır gibi.

"Evet evet, çok varmış. Gençlerin gönül işlerine pek merakı yok bu aralar."

"Evet, açığa çıkarmalarının zor olduğunu televizyonda izlemiştim."

Cinsel deneyimim yoktu, kendi cinselliğime dair özel bir idrakim olmadığı gibi merakım da yoktu. Bu benim için bir sıkıntı kaynağı değildi ama herkes benim bunalmış olabileceğim ön koşuluyla hareket ediyor, hızlı hızlı konuşmasına devam ediyorlardı. Diyelim ki gerçekten bunaldım, bu onların söylediği gibi anlaşılabilir sıkıntılarla sınırlı değildi fakat hiçbiri o kadar detaylı düşünmek istemiyordu. Böyle anlamak onlar için daha kolaydı, bu yüzden böyle kabul etmek istiyorlardı.

Çocukluğumda da böyle yetişkinlerle kaplıydı etrafım; erkek öğrencinin kafasına kürekle vurduğumda "Kesin

ailesinde bir sorun var" şeklinde mesnetsiz bir şekilde ailemi suçlamışlardı. Şiddete maruz kalmış bir çocuk olduğumu varsayınca yaptığım hareket daha anlaşılabilir hale gelecek, içleri rahatlayacaktı; bu yüzden "Kesin öyledir" diye hemencecik bu seçeneği kabul etmişti hepsi.

Rahatsızlıktan başka bir şey değil. Neden o kadar içinizin rahat etmesini istiyorsunuz diye geçirdim içimden. "Hayır yani, benim bünyem zayıf ya, ondan" diyerek kız kardeşimin bunaldığım zamanlarda söylememi öğütlediği şekilde az önceki bahaneyi tekrarladım.

"Öyle ya, evet evet doğru. Rahatsızlığın vardı senin. Zor işler bunlar."

"Epey zamandır var, değil mi? İyi misin şimdi?"

Bir an önce markete dönebilsem keşke diye geçirdim içimden. Markette çalışan biri olduğumda fazla önemsenmiyorum ve işler bu kadar karmaşık bir hal almıyor. Aynı üniformayı üzerimize geçirdiğimizde cinsiyet, yaş, uyruk ayrımı olmadan birer market çalışanı olarak eşitleniyoruz.

Saat üç olmuştu. Bu saatlerde artık kasa hesabı biter, bankada para bozdurma tamamlanır, kamyona yüklenmiş ekmek ve tabldot yemekler getirilir ve raflarına dizilmeye başlardı.

Uzağında olsam da marketle aramda bir bağ var. Işık cümbüşü içerisindeki Smart-Market Hiiro İstasyonu şubesinin manzarası, içini dolduran curcuna berrak bir şekilde gözlerimin önünde canlanırken kasada rahat çalışabilmek için tırnaklarını dibinden kestiğim parmaklarımı dizimin üzerinde sessizce ovalıyorum.

Sabah çok erken uyandığımda, bir istasyon önce inip markete kadar yürürüm. Apartmanların ve yeme-içme mekânlarının sıralandığı bölgeden markete doğru ilerledikçe çevrede yalnızca iş merkezleri kalır.

Dünyanın yavaş yavaş öldüğünü düşündüren o hissi severim. Yolumu kaybedip kendimi ilk kez marketin önünde bulduğum andan farksız bir manzara. Sabahın erken saatlerinde ara sıra gördüğüm, hızlı adımlarla yanımdan geçip giden takım elbiseli şirket çalışanları dışında tek bir canlıya bile rastlamam.

Çevrede iş merkezlerinden başka bir şey olmadığı halde, markette çalışırken iş dünyasıyla alakası olmadıkları giyimlerinden anlaşılan sıradan müşterilerle karşılaşırım ve kendime acaba nerede yaşıyorlar diye sorarım. "Deniz kabuğu içinde yaşıyormuşum hissi veren dünyanın bir yerlerinde benim *sayın müşterilerim* uyuyor" düşüncesi hayal meyal aklımdan geçiverir.

Akşam olduğunda ofis ışıklarının geometrik olarak sıralandığı manzara çıkar ortaya. Ucuz apartmanlardan menkul bu semtte ışıklar mekanik ve tekdüzedir.

Marketin çevresinde dolaşmak biz çalışanlar için önemli bir bilgi toplama etkinliğidir. Yakınlardaki yeme-içme mekânları tabldota başlarsa satışımız etkilenir, yeni bir inşaat işi başladığındaysa müşteri sayımız artar. Market açıldıktan sonraki dördüncü sene, yakınlardaki rakip market iflas ederek kapandığında işimiz başımızdan aşmıştı. Müşterileri bize doluştuğundan öğlen kalabalığı bitmek bilmemiş ve fazla mesai yapmak zorunda kalmıştık. Tabldot sayısı yetersiz kalınca, müdürümüz merkezden araş-

tırma yetersizliği gerekçesiyle fırça yemişti. Çalışanlardan biri olarak bunların bir daha yaşanmaması için, marketin çevresini dikkatli gözlerle dolaşırım.

Bugün göze çarpan bir değişiklik yok ama yakınlara yeni bir iş merkezi yapılıyor, tamamlandığında müşteri sayımız artabilir. Bunu aklıma yerleştirerek markete varıyor, sandviç ve çay satın alıyorum. Arka odaya geçtiğimde müdürümüzü tere batmış halde market bilgisayarının başında veri girişi yaparken buluyorum.

"Günaydın efendim!"

"A, günaydın Furukura Hanım. Bugün erkencisin."

Müdürümüz otuz yaşında bir adam ve yüzündeki ciddi ifade asla silinmez. Biraz kaba konuşur ama çalışkan bir adamdır ve markete atanan sekizinci müdürdür. İkinci müdürümüzün işten kaytarma alışkanlığı vardı, dördüncü müdürümüzse tertipli, temizlik seven bir adamdı, altıncı müdürümüz garip alışkanlıklarından dolayı pek sevilmezdi, gece çalışanlarının topluca istifa etmeleri gibi bir soruna yol açmıştı. Sekizinci müdürümüz yarı zamanlı çalışanlar tarafından da nispeten sevilen, var gücüyle çalışan bir adam ve birlikte çalışmak insana kendini iyi hissettiriyor. Yedinci müdürümüz öylesine zayıf karakterliydi ki gece çalışanlarını azarlamayı bir türlü beceremişti ve o yüzden de market sapır sapır dökülmüştü. Şimdiki müdürümüze her baktığımda, konuşma tarzı biraz kaba da olsa, kolay çalışılan bir adam olduğunu düşünmeden edemiyorum.

On sekiz yıl boyunca müdürlerin karakteri sürekli değişti ve aynı kalan yalnızca ben oldum. Bazen aklımdan

bu birbirinden farklı insanların bir araya gelip tek bir canlı oluşturduklarını geçiririm.

Sekizinci müdürümüzün sesi gürdür ve sık sık arka odadan sesinin yankılandığını duyarız.

"Bugün yeni giren Şiraha ile çalışıyorsunuz. Ona göre! Akşam staja geliyordu ve öğlen mesaisine yeni başlıyor. Elinizden geldiği kadar yardımcı olun!"

"Hemen efendim!"

Canlı bir sesle yanıtladım; müdür, hızlıca rakam girişi yaptığı parmaklarını durdurmaksızın birkaç kez başıyla onayladı.

"Furukura Hanım, sen olunca içim gerçekten rahat ediyor. İvaki kesin olarak ayrılacak gibi görünüyor, o yüzden bir süre sen, İzumi ve Sugavara Hanımlar, bir de yeni eleman Şiraha, dördünüz öğlen vardiyasına bakacaksınız. Size güveniyorum. Benim bir süre daha akşam vardiyasında çalışmaktan başka çarem yok galiba."

Ses tonu tamamen farklıydı ama müdür de İzumi Hanım gibi cümle sonlarını uzatarak konuşuyordu. Sekizinci müdürümüz İzumi Hanım'dan hemen sonra geldiği için İzumi Hanım'ın alışkanlığı müdüre geçmiş olabilir ya da tam tersidir, müdürün konuşma şeklini İzumi Hanım özümsemiştir. Aklımdan bunlar geçerken Sugavara'nın konuşma tarzıyla haklı olduğuma ikna oldum.

"Elbette! Hiç sorun yok. Furukura Hanım haftada beş gün gelebildiği için öğle mesaisinde çok işe yarıyor."

Bir market çalışanı sıkıntısı çekiyorsa, olabilecekler hakkında kafa yormasanız da sadece orada var olarak diğer insanları sevindirebilirsiniz. Mesela ben, İzumi Hanım veya

Sugavara ile karşılaştırıldığında muhteşem bir çalışan değilim ama işe geç kalma ya da gelmeme gibi sıkıntılara yol açmadığım için herkes memnun oluyor. Deyim yerindeyse, bana iyi bir yedek parçaymışım gibi davranılıyor.

Tam o sırada kapının öte yanından "Şey..." diyen kısık bir ses duyuldu.

"Oo Şiraha, gir gir. İyi de ben sana otuz dakika öncesinden iş yerinde olmanı söylememiş miydim? Bak, geç kaldın."

Müdürün seslenmesi üzerine kapı usulca açıldı ve sırık gibi uzun –bir sekseni rahat geçiyor olsa gerek– boyuyla elbise askısına asılıymış gibi duran bir adam çekingen hareketlerle içeri girdi.

Sıska vücudunun üzerindeki başı toplu iğne ucu gibi duruyordu, bir de yüzüne yapışıkmış gibi duran gümüş rengi gözlüğü vardı. Kıyafeti market kurallarına uygundu, beyaz gömlek altına siyah pantolon giymişti ama zayıftı, gömleği üstüne oturmuyor, bileklerini açıkta bırakıyordu. Göbek kısmındaysa hiç doğal olmayan kırışıklar toplanmıştı.

Derisi kemiklerine yapışmış gibi duran Şiraha'nın o hali beni biraz şaşırttı, ama hemen başımı eğerek selamladım.

"Merhaba, memnun oldum. Öğlen vardiyasından Furukura ben. Umarım birlikte güzel çalışırız."

Söylediklerim müdürün konuşma tarzına yakındı belki de. Şiraha benim gür sesim karşısında sinmiş bir yüz ifadesi takınarak "Hım..." diye anlamsız bir yanıt verdi.

"Baksana Şiraha! Sen de selamla! Selam, selam! İlk izlenim çok önemlidir, doğru düzgün selam ver!"

"Ehmm... Günaydın..."

Şiraha ağzında yuvarlayarak kısık bir ses çıkarmıştı.

"Bugün stajın bitti ve artık gündüz vardiyasının bir elemanısın. Kasayı, temizliği, temel olarak hazır yiyeceklerin nasıl yapılacağını öğrettim ama aklına sokman gereken birçok şey daha var. Bak, bu Furukura Hanım, akla hayale sığmaz bir şey ama bu şube açıldığından beri burada çalışıyor. Her şeyi ona sorup öğren."

"Ah, öhöm..."

"18 yıl ya! 18 yıl! Ne o, şaşırdın değil mi, Şiraha? Senden kat kat kıdemli!"

Müdürün söyledikleri karşısında yalnızca "Ne?" diyen Şiraha'nın yüzünde ürkmüş bir ifade oluştu. Kısık gözleri sanki daha da içeriye kaçıvermiş gibi bir hisse kapıldım.

Bir anda oluşan rahatsız havayı dağıtmak için ne yapabilirim diye düşünürken kapı seri bir hareketle açıldı ve Sugavara içeri dalıverdi.

"Günaydın."

Enstrüman kutusunu sırtına asmış halde arka odaya giren Sugavara, Şiraha'yı fark edince neşeli bir sesle selamladı.

"Oo! Yenisin sen. Umarım birlikte güzel çalışırız."

Sugavara'nın sesi sekizinci müdürümüz geldikten sonra daha da gürleşmişti sanki. Bir şekilde kulak tırmalayıcı bulsam da o arada hem Sugavara hem Şiraha üst başlarını düzeltmişlerdi.

"Tamam öyleyse" dedi müdürümüz. "Bugün sabah içtimasını ben yöneteyim."

"Pekâlâ, öncelikle bugün bilmemiz gerekenler... İlk olarak Şiraha'nın staj dönemi bitti ve bugünden itibaren

sabah dokuz akşam beş çalışacak. Şiraha, her şey bir yana, sesin canlı çıksın ve elinden geleni yap. Anlamadığın bir şey olduğunda bu ikisine sorarsın. İkisi de epey tecrübelidir. Öğlen kalabalığında mümkünse kasaya da yardım et."

"Ha, tamam..." diyerek Şiraha başını salladı.

"Bir de... Bugün Frankfurt usulü sosis satış günü, bolca hazırlayın! Hedef 100 adet! Geçen seferki satışta 83 satılmıştı, 100 de satılır. Rahat satılır! Furukura, sen ilgilen, olur mu?"

"Hemen efendim!" Sesimi gürleştirerek, kendinden emin bir yanıt verdim.

"Her şeyden önce hissedilen sıcaklık çok önemlidir market işinde! Düne oranla yoğun bir sıcaklık var, bugün soğuk içecek çok satılır, eksildikçe yerine yenisini koymayı ihmal etmeyin! Müşterilere Frankfurt sosis ve mangolu puding önereceksiniz!"

"Hemen efendim!" diyor Sugavara, zıpkın gibi bir sesle.

"Eh, bugün için temel maddelerimiz bunlar. Şimdi yeminimize ve müşteriyle iletişimde altı temel ifadeye geçelim. Benden sonra tekrar edin! Müşterilerimize en iyi hizmeti sunmaya söz veriyoruz. Bölgedeki en sevilen, tercih edilen market olmak hedefimiz!"

"Müşterilerimize en iyi hizmeti sunmaya söz veriyoruz. Bölgedeki en sevilen, tercih edilen market olmak hedefimiz!"

"Buyurun efendim!"

"Buyurun efendim!"

"Hemen efendim!"

"Hemen efendim!"

"Teşekkür ederiz!"

"Teşekkür ederiz!"

Üçümüzün sesi sanki tek ses gibiydi. Tam aklımdan "Müdürümüz başkanlık ettiğinde farklı oluyor" diye geçirirken, Şiraha'nın "Neredeyse tarikat gibi..." diye mırıldandığını duydum.

"Evet öyle" dedim içimden, refleks olarak.

O andan itibaren "çalışan" olarak varlığını yalnızca markete adamış insanlardık. Şiraha henüz buna alışamamış olacak, dudaklarını mekanik bir şekilde oynatmıştı; sesi bile güçlükle duyulmuştu aslında.

"Sabah içtimamız bu kadar! Haydi, elimizden gelenin en iyisini yapalım şimdi!"

Müdürümüzün bu sözünü "Hemen efendim!" diyerek Sugavara ile birlikte yanıtladık.

"Pekâlâ, anlamadığın bir şey olursa çekinmeden sor. Aramıza hoş geldin!" dedim Şiraha'ya ve o da hafifçe güldü.

"Anlamadığım bir şey? Yarı zamanlı market işinde mi?" Şiraha bu sözleri burnundan gülerek söylemiş, o sırada sümüğü burun deliklerinin çeperlerinde bir tabaka oluşturmuştu.

Kâğıttan yapılmışçasına kuru görünen derisinin ardında demek ki sümük tabakası oluşturacak kadar sıvı varmış diye düşünürken, "Soracağım özel bir şey yok. Aşağı yukarı işin ne olduğunu anladım" dedi Şiraha, kısık sesle ve hızlıca.

"Aa! Yoksa deneyimin mi var?" diye sordu Sugavara.

"Efendim? Hayır yok" diye kısık sesle cevap verdi Şiraha.

"Eh... O zaman öğrenecek çok şey var. Haydi Furukura Hanım, teşhir düzeninden başla. Ben de eve gidip yatayım."

"Hemen efendim!"

Sugavara, "Öyleyse ben de kasaya geçeyim" diyerek koşar adımlarla çıktı.

Ben de Şiraha'yı karton içeceklerin bulunduğu reyona götürüp Sugavara'dan kaptığım tarzla konuşmaya başladım.

"Pekâlâ, öncelikle teşhir düzenine bakalım. Karton içecekler özellikle sabahları çok satılır. Reyonun temiz ve düzenli tutulması gerekiyor. Teşhir düzenini ayarlarken fiyat etiketleri bulunup bulunmadığını da kontrol et, olur mu? Bir de iş yaparken müşterilere seslenmeyi, selam vermeyi unutma. Müşteriler bir şey satın almak için yöneldiklerinde hemen önlerinden çekil ve alışverişlerine engel olmamaya çalış."

"Evet, tamam." Şiraha bezgin bir sesle yanıtlayıp karton içeceklerin teşhir düzenine başladı.

"Orayı bitirince temizliği öğreteyim, seslenirsin olur mu?"

Yanıt vermemiş, sessizce elindeki işe devam etmişti yalnızca.

Bir süre kasaya baktım, sabah yoğunluğundan kaynaklı kuyruk bittikten sonra durumuna bakmak için reyona gittim; Şiraha ortalarda yoktu. Karton içeceklerin sırası karman çorman olmuştu; portakal sularının olması gereken yerde süt şişeleri duruyordu.

Şiraha'yı arka odada oturmuş, bezgin hareketlerle el kitabımızı okurken buldum.

"Ne oldu? Anlayamadığın bir şey mi var?"

Şiraha, el kitabının sayfalarını çevirirken çok bilmiş bir ses tonuyla yanıtladı:

"Hayır da, bu tür zincir işletmelerin el kitapları amacını karşılamıyor, pek iyi yapılmıyor. Şirketler iyileştirme

yapmak istiyorlarsa bu şeyleri daha düzgün hazırlamakla başlamalılar."

"Şiraha, senden istediğim teşhir düzeni hâlâ bitmedi mi?"

"Hayır, bitirdim ya işte..."

Şiraha el kitabından başını kaldırmadığı için yanına yaklaşıp sesimi gürleştirdim.

"Şiraha, teşhir düzeni el kitabından daha önemli. Teşhir düzeni ve müşterilerle iletişim temelin de temelidir. Anlayamadıysan gel, birlikte yapalım."

İrkilmiş gibi görünen Şiraha'yı tekrar karton içecek reyonuna götürdüm, iyice anlayabileceği şekilde yapılması gerekeni açıkladım ve ürünleri kendim dizerek gösterdim.

"İşte böyle, ürünleri yüz tarafı müşterilere dönük şekilde diz, olur mu? Bir de yerlerini kendi kafana göre değiştirme. Buraya sebze suları, şuraya da soya sütü dizilecek. Yerleri belirlidir."

"Böyle şeyler erkeklerin doğasına uygun işler değil," dedi Şiraha, mırıldanırcasına bir sesle. "Neden derseniz, ilkel çağlardan beri öyle değil midir? Erkekler ava gider, kadınlar evi koruyarak yemiş ve sebze toplar, onların dönüşünü beklerlerdi. Bu tür işler beyin yapısı açısından kadınlara uygun işler."

"Şiraha, şimdi başka bir çağdayız. Market çalışanlarının tümü erkek de kadın da olsa çalışandır. Ha, arka odada, depoda yedekler var. Onları dizmeyi de birlikte yapalım öğren."

Depodan yedekleri çıkarıp Şiraha'ya nasıl dizmesi gerektiğini açıkladıktan sonra aceleyle kendi işime döndüm.

Frankfurt sosisi yedekleriyle kasaya gittiğimde kahve makinesinin tozunu takviye eden Sugavara kaşları çatık halde bana baktı.

"O oğlan biraz tuhaf, değil mi? Bugün stajı bittikten sonraki ilk günü. Daha doğru dürüst kasayı kullanamazken talep girişlerini bana yaptırın demeye kalktı."

"Ne?"

Ne yönde olursa olsun çalışma isteğinin olması iyi bir şey diye aklımdan geçirirken Sugavara yanaklarını şişirerek gülümsedi.

"Furukura Hanım, hiç sinirlenmiyorsunuz."

"Nasıl yani?"

"Hayır, Furukura Hanım, sizi takdir ediyorum. Öyle tiplere ben hiç gelemem, sinir olurum. Benimle ve İzumi Hanım'la birlikte kızdığınız oluyor ama kendiliğinizden şikâyet etmiyorsunuz. İtici çömezlere kızdığınızı bir kere bile görmedim."

Bir an irkiliverdim.

Sen sahtesin denilmiş hissine kapılarak telaşla yüz ifademi düzelttim.

"Ya öyle değil, yüzüme yansımaz sadece."

"Ne? Öyle mi? Bana kızarsanız şok geçiririm herhalde."

Sugavara yüksek sesle güldü. Rahatlayan Sugavara'nın karşısında ben de sözcükleri pürdikkat seçip yüz kaslarımı oynatıyordum.

Sepetin kasa tezgâhına konulma sesini duyup seri hareketlerle kasaya yönlendim; düzenli müşterilerimizden bastonlu bir kadın duruyordu.

"Hoş geldiniz."

Canlı hareketlerle barkodları okutmaya başlayınca kadın gözleriyle gülümseyerek, "Burası hiç değişmiyor," dedi.

Az bekledikten sonra, "Haklısınız" diye yanıtladım.

Müdür, çalışanlar, yemek çubukları, kaşıklar, üniformalar, bozuk paralar, barkoddan geçirilen süt ve yumurta, onları koyduğumuz naylon torba, hiçbiri ilk açıldığımız günküyle aynı değil. Bunlar sürekli var ama hep değiştiler. Bu "Burası hiç değişmiyor"un karşılığı olabilir.

Aklımdan bu düşünce geçerken "390 Yen tutuyor" dedim kadına canlı bir sesle.

İzinli olduğum cuma günü kardeşimin yaşadığı Yokohama tarafındaki konut bölgesine gittim.

Kardeşim yeni oluşturulan bir yerleşim bölgesinde, istasyonun karşısında bulunan yeni bir apartmanda yaşıyordu. Kocası elektrik şirketinde çalışıyor ve çoğunlukla eve son trenle dönüyordu.

Apartman dairesi pek geniş değildi ama yeni yapılmış, temiz ve konforlu bir şekilde düzenlenmişti.

"Abla, gel, buyur. Yutaro da şimdi uyudu."

Kardeşimin sözleri üzerine "Teşekkür ederim" diyerek daireye usulca girdim. Yeğenim doğduktan sonra kardeşimin evini ilk kez ziyaret ediyordum.

"Annelik nasıl gidiyor? Zor mu?"

"Eh, zor ama biraz alıştım sanırım. Geceleri uyumaya alışınca bir hayli düzene girdi."

Yeğenim, hastanede camın ardından gördüğümden farklı bir canlıya dönüşmüş gibiydi; şimdiyse daha da insana benzeyecek şekilde tombullaşmış, saçları da doğru düzgün çıkmıştı.

Ben siyah çay içtim, kardeşim Mami ise kafeinsiz roybos çayından içti ve getirdiğim pastayı birlikte yemeğe başladık.

"Harika! Yutaro var diye pek dışarı çıkamıyorum, böyle şeyleri de neredeyse hiç yiyemiyorum."

"Beğenmene sevindim."

"Senden yiyecek bir şeyler gelince küçüklüğümü hatırlıyorum."

Mami biraz mahcupça gülümsedi.

Yutaro'ya bakıyorum ve "Evet, biz hayvanız" diye geçiriyorum aklımdan.

Mami sevinçli bir ses tonuyla konuşuyordu. Yeğenimin bünyesi zayıf olduğu için hemen ateşi çıkıveriyordu, Mami başından ayrılamıyordu. Bebeklerde sık rastlanan bir durummuş, sorun olmadığını anlasa da ateşi yükseldiğinde panik oluyormuş.

"Sen nasılsın abla? Yarı zamanlı çalışmaya devam mı?"

"Evet, sıkıntısız çalışıyorum. Ha, şimdi aklıma geldi Geçenlerde Mihoları görmeye mahalleye gittim."

"Aa, yine mi? Ne hoş. Yeğeninin yüzünü görmeye de daha sık gel."

Mami gülüyordu ama ben Miho'nun çocuğuyla yeğenim arasında bir fark göremediğimden özel olarak bu tarafa niye gelmem gerektiğinin mantığını pek anlayamıyorum. Buradaki bebek daha fazla önemsemem gereken bir bebek herhalde. Oysa benim için tıpkı sokak kedileri gibi; aralarında az çok farklılıklar olsa da hepsi *bebek* diye tanımlanıyor ve aynı türden canlılar olmaktan öteye geçmiyordu.

"Mami, şöyle daha iyi bir bahane yok mu? Bünyem zayıf dediğimde kuşkulu yüzlerle bakmaya başladılar."

"Hım... Bir düşüneyim. Abla, sen rehabilitasyonda olduğun için, 'Bünyem zayıf' tamamen bir bahane ya da yalan olmayabilir. Göğsünü gere gere söyleyebilirsin."

"İyi de tuhaf biri olduğum düşünüldüğünde kendini tuhaf olarak görmeyen insanlardan sağlı sollu sorular gelmez mi? O sıkıntıdan kaçabilmek için bir bahane olursa iş kolaylaşır."

Bir şey tuhafsa, insanlar çamurlu ayaklarıyla girip o tuhaflığın nedenini çözme hakkını kendinde buluyor. Bu beni fazlasıyla rahatsız ediyor; sinir bozucu, küstahlıktan başka bir şey değil. Çok rahatsız olduğumda ilkokulda yaptığım gibi karşımdakinin kafasına kürekle vurarak sesini kesmek istediğim olur bazen.

Bunu Mami'ye anlattığımda yüzünde ağlamaklı bir ifade oluştuğunu hatırlayıp ağzımı kapattım.

Küçüklüğümüzden beri bana nazik davranan kardeşimi üzmek gibi bir niyetim olmadığından "Bir de Yukari ile uzun zamandır görüşmemiştik. 'Havan biraz değişmiş' dedi bana" diyerek daha neşeli bir konuya geçtim.

"Evet, gerçekten abla. Eskiye oranla biraz farklısın sanki."

"Öyle mi? İyi de sen de farklısın Mami. Eskiye oranla daha yetişkin olduğunu düşündürüyorsun."

"Ne demek şimdi bu? Çoktan yetişkin oldum ben."

Göz çukurlarında kırışıklıklar oluşan Mami'nin konuşma tarzı eskiye oranla durgunlaşmış, giyimi monotonlaşmıştı. Şimdi Mami'nin çevresinde bu tarz insanlar çok olsa gerek diye geçirdim aklımdan.

Bebek ağlamaya başlamıştı. Mami telaşla yatıştırıp susturmaya çalışıyordu.

Masanın üzerindeki pastayı yarıya keserken kullandığımız küçük bıçağa bakarak "Sadece sessizleştirmek yetseydi basit olurdu ama annelik çok zor iş olsa gerek" diye geçirdim aklımdan. Mami büyük bir gayretle bebeği kucaklamıştı. Bense o haline bakarak pasta kreması bulaşan dudağımı sildim.

Ertesi sabah işe gittiğimde marketi her zamankinden farklı, gergin bir hava kaplamıştı.

Otomatik kapıdan markete girdim; kapının hemen önünde, düzenli müşterilerimizden bir adam korkmuş gibi dergi köşesine bakıyordu. Her zaman kahve alıp giden kadın, benim girmemle beraber hızlı adımlarla marketten çıktı. Ekmek reyonunun önündeyse iki erkek müşteri fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Acaba ne oldu?" diye müşterilerin baktıkları yöne baktım ve herkesin eski püskü takım elbise giymiş orta yaşlı bir adamı izlediğini fark ettim.

Adam markette gelişigüzel dolaşıp müşterilere laf atıyor gibiydi. Ne dediğine kulak verdim, sanki bir şeyler için ikazda bulunuyordu. Ayakkabısı kirli bir erkek müşteriye tiz sesle "Hey, sen! Oradaki! Yerleri kirletme!" dedikten sonra çikolatalara bakan kadına "Öf! Olmaz ki! Daha yeni dizdiğimiz şeyleri darmadağın etmişsin!" diye bağırdı. Herkes bir sonraki lafı yiyen olmamak için ne yapacağını düşünüyor, adamın hareketlerini tedirginlik içerisinde uzaktan izliyordu.

Kasa kalabalıktı. Müdür golf takımı kargosu kabul etmekle uğraştığından yerinden ayrılamıyor, Dat ise canla başla kasaya bakıyordu. Kasanın önünde kuyruk oluşmuştu. Adam bu kez sıranın hafif dışında duran müşteriye yaklaşıp "Duvar boyunca tek sıra olacak şekilde düzgün dizilin! Haydi!" dedi. Rahatsızlık hissetmelerine rağmen, sabahın yoğun saatlerinde alışverişlerini bir an önce yapmak isteyen sıraya girmiş şirket çalışanları, adamla göz göze gelmemek için büyük çaba harcıyor, onu görmezden gelmeye çalışıyorlardı.

Aceleyle arka odaya geçip dolabımdan üniformamı çıkardım. Üstümü değiştirirken güvenlik kamerasına göz attım; aynı adam bu kez dergi reyonu tarafında dergilere bakan müşterileri "Ayakta okuyup bitirmek olacak iş değil. Kesin şunu. Haydi!" diye yüksek sesle azarlıyordu.

İkaz edilenlerden bir genç rahatsızlık dolu bakışlarla adamı süzüp kasada büyük gayretle çalışan Dat'a dönerek "Baksana, bu kim? Şirket çalışanı mı?" diye sordu.

"Hayır, şey, müşteri..." diye endişeyle yanıtladı Dat.

Genç adam, "Sana ne oluyor be! Burayla alakan bile yok! Ne diyorsun sen? Ne hakla bağırıp duruyorsun?" diyerek adamın üzerine yürüdü.

Sorun çıktığında süratle kadrolu elemanın müdahale etmesini sağlamak gerekiyordu. Bu kurala uyarak aceleyle üniformamı giydim ve kasaya yöneldim. Müdürden sorunla ilgilenmesini rica edip kasada onun yerine geçtim; Kısık sesle "Of, imdadıma yetiştin. Sağ ol" diyen müdürümüz tezgâhın öbür tarafına koşar adımlarla geçti ve adamla gencin arasına aceleyle girdi. Kargo kâğıdını müşteriye ve-

rirken market içerisinde yumruklaşma gibi bir durum olup olmayacağını göz ucuyla kontrol ediyordum. Öyle durumlarda hemen güvenlik alarmının çalınması gerekiyordu.

Müdürümüz ustalıkla halletmiş olacak ki orta yaşlı adam söylene söylene marketten çıkıp gitti.

İçeriye rahatlama dalgası yayıldı, market her zamanki sabah havasına döndü.

Burası normalleşmenin zorla sağlandığı bir yerdir. Yabancı cisim derhal dışarı atılır. Az öncesine kadar marketi kaplayan rahatsız hava dağılmış, içerideki müşteriler de hiçbir şey olmamış gibi ekmek ve kahve alışverişlerine yoğunlaşmışlardı.

"Ya, teşekkür ederim Furukura, yardımın için."

"Rica ederim, sorunun büyümeden kapanması iyi oldu."

"O adam neydi öyle ya? Şimdiye kadar hiç görmemiştim."

Arka odaya daha önce gelmiş olan İzumi Hanım "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ya işte, demin garip bir müşteri vardı. İçeride dolaşıp diğer müşterileri azarlıyordu. Sorun büyümeden çıkıp gitti gerçi. İyi oldu."

"Aa? Derdi neydi acaba? Düzenli müşterilerden mi?"

"Hayır, hiç görmediğimiz biri. O yüzden anlam veremedim. Rakiplerimizin kasıtlı bir işi gibi de değildi. Neyse, yine gelecek olursa, hemen bana haber verin. Başka müşterilerle aralarında sorun çıkarsa başımız çok ağrır."

"Anlaşıldı efendim."

"Ben de çıkayım artık. Bugün yine gece mesaisindeyim."

"Geçmiş olsun. Ha, bir de, sayın müdürüm, Şiraha ile konuşur musunuz? İşi savsaklama huyu var ve benim söylemem hiçbir işe yaramıyor."

İzumi Hanım neredeyse kadrolu eleman konumundaydı ve yarı zamanlı çalışanlar hakkında müdürle konuştuğu olurdu.

"O tip gerçekten işe yaramaz. Mülakatından beri içim ısınmadı. Markette yarı zamanlı çalışmayla alay eder gibi bir hali var. O zaman 'Çalışma!' demek lazım. Fakat eleman yetersiz diye aldık işte. O kele sağlam bir azar çekmedikçe olmayacak bu iş."

"Geç kalma huyu da var. Bugün dokuzda başlayacaktı hâlâ gelmedi" dedi İzumi Hanım. "Yaşı 35 falan değil mi? O yaşta yarı zamanlı çalışan kalmaz ki."

"Hayatı bitmiş onun. Bu haliyle ondan hiçbir şey olmaz. Topluma yük olur sadece. İnsan dediğinin ya aile ya iş üzerinden topluma bağlı olma zorunluluğu vardır."

Başını güçlüce sallayarak onaylayan İzumi Hanım, aniden aklına gelivermiş gibi müdürün konuşmasını böldü:

"Furukura Hanım gibi ailevi durumlar söz konusu olsa anlaşılabilir gerçi. Değil mi?" dedi.

"Aa, evet öyle. Furukura'nın elinden gelen bir şey yok. Hem kadınla erkek farkı da var!"

Müdür de telaşla lafını çevirdikten sonra konu tekrar Şiraha'ya döndü.

"Onunla karşılaştırıldığında Şiraha gerçekten bitmiş durumda. Kasanın iç tarafında cep telefonunu kurcalayıp duruyor."

"Aynen öyle, ben de gördüm."

İkisinin söylediklerini duyunca şaşırarak sordum.

"Aa! Mesai saatinde mi?"

Cep telefonlarını mesai saatleri içinde üstümüzde taşımamamız temel kurallarımızdandır. Bu kadar basit bir kuralı neden çiğnediğini anlamakta güçlük çekiyordum.

"Burada olmadığım zamanları şöyle bir güvenlik kamera kayıtlarında taratıyorum. Hem Şiraha da yeni başladığından nasıl çalıştığını göreyim diye yine bakıverdim. Dışarıdan çalışıyormuş gibi görünüyor ama işi savsaklama huyu var gibi."

"Fark etmediğim için kusuruma bakmayın."

"Hayır hayır, senin özür dilemeni gerektiren bir durum yok, Furukura. Sen son günlerde, özellikle satış için müşterilerle ilgilenirken çok gayretlisin. Kamera kayıtlarına baktığımda da harika iş çıkardığını görebiliyorum. Her gün çalıştığın halde hiç gevşemiyorsunuz."

Sekizinci müdürümüz, aramızda olmasa bile "market" için hep dua ettiğimi görüyordu işte.

"Teşekkür ederim!"

Diri bir sesle teşekkür ettiğim sırada, Şiraha tek kelime etmeden içeri girdi.

"Öhöm... Günaydın" dedi, mırıldanır gibi güçlükle duyulan sesiyle. Kemikleri sayılacak kadar zayıftı ve pantolonu belinden kayıyor olsa gerek, beyaz gömleğinin altından geçirdiği askı fark edilebiliyordu. Kollarındaki deri de kemiğe sıkıca yapışmış gibiydi, insan o sıska vücuda iç organlarının nasıl sığdığını düşünmeden edemiyordu.

"Şiraha, geciktin, yine geciktin! Mesai saatinden beş dakika önce üstünü değişmiş halde sabah içtimasına hazır olmalısın! Sabahları insanlara selam verirken de sesin daha gür çıksın! Canlı ve neşeli ol! Ha, bir de, cep tele-

fonlarının molalar haricinde kullanılması yasak! Oysa sen üzerinde taşıyorsun! Kasadayken bile kurcaladığını gördüm. Gözüm üzerinde, ona göre!"

"Öhöm... Aa... Özür dilerim." Şiraha'nın bocaladığı rahatlıkla anlaşılabiliyordu. "Ha, şey, dünkü mesele mi? Furukura Hanım, beni mi izliyordunuz?"

Benim ispiyonladığımı sanan Şiraha'ya "Hayır" diyerek başımı iki yana sallarken müdür araya girdi.

"Kamera be, kamera! Gece mesaisine geldiğimde gündüz mesaisinin kamera kayıtlarına da mutlaka göz atarım! Belki cep telefonlarıyla ilgili kuralları net olarak açıklamamış olabilirim ama yasak işte!"

"Ha, tamam, bilmiyordum, özür dilerim..."

"Tamam, bir daha asla yapma! İzumi Hanım, iki saniye dışarı gelebilir misin? Bir de Endo Bey, artık yaz özel ürünlerini çıkarma zamanı geldi. Şöyle şık bir reyon hazırlayalım diyorum."

"Elbette. Özel ürünlerin numuneleri geldi mi? Elimden geleni yaparım."

"Bugün içinde hazır edelim istiyorum. Raf yüksekliklerini tamamen değiştirmek gerek. Alt raflara yaz ürünlerini koymak için bir kat daha yükseltelim. Bir de... Furukura, Şiraha... Sabah içtimasını yaparsınız. Ben önce şu işi halledeyim."

"Hemen efendim!"

Müdür ve İzumi Hanım çıktıktan sonra Şiraha damağını şaklattı.

O tarafa döndüğümde Şiraha tükürürcesine bir sesle "Hıh, market müdürü parçası, kendini adam sanıyor" dedi.

Bir markette çalışırken, insanların orada çalışanları aşağılayan gözlerle bakışına sık sık rastlanır. Aşağılayarak bakan insanların yüzlerini görmeyi severim, ilgi çekicidir. İnsan işte böyle bir şey, derim.

Kendisi de içinde olduğu halde, arada sırada çalıştığı işi aşağı görenler de çıkar. Sonunda Şiraha'nın yüzüne bakmadan edemedim.

İnsanların gözlerinin şekli, özellikle bir şeyi küçümsediklerinde ilginç bir hal alır. Orada, karşı fikirlere karşı bir korku ve tedirginlik, bu fikirlere karşı savaşmaya hazır ışıltılar görüldüğü gibi, bazen bilinçsizce küçümseyen birinin gözlerinin üzerinde üstünlük duygusuyla zevk karışımı bir zar oluşturur.

Şiraha'nın gözbebeklerine baktım. Ayrımcılığın en sade halinden başka bir şey yoktu orada.

Bakışlarımı hissetmiş olacak, Şiraha dudaklarını araladı. Diş kökleri sararmış, hatta yer yer kararmıştı. Belli ki uzun zamandır diş hekimine gitmemişti.

"Şişinip hava atıyor ama altı üstü ufak bir marketin maaşlı müdürü. O da ezikler takımından, dibe batmışlardan. Bok herif..."

Oldukça sert sözlerdi. Fakat mırıldanır gibi söylenmişti, sesinde sinirlendiğini hissettirecek bir ton yoktu. İki tür insan vardır. Bir yanda ayrımcılığı sert bir dürtü ve arzuyla yaşayanlar; öte yandaysa bir şey düşünmeden bir yerlerde duyduğu lafları satmaya çalışıp ayrımcı terminolojiyi kullanmaktan öteye geçmeyenler... Şiraha ikinci gruba giriyordu.

Şiraha ara ara mırıldanarak söylenmeye devam ediyordu.

"Buradaki herkes aptal bir ezik. Herhangi bir markette olduğu gibi. Kocalarının maaşlarıyla geçinemedikleri için çalışan ev kadınları, doğru dürüst gelecek planları olmayan başıboşlar, özel öğretmenlik gibi iyi yarı zamanlı iş bulamayan ezik üniversite öğrencileri, bir de para kazanmaya gelmiş yabancılar. Hepsi ezik işte."

"Aklından geçen bu muydu?"

Sanki beni tarif ediyordu. İnsan gibi sözcükler kullanıyor ama konuşmuyordu. Galiba, Şiraha "ezik" sözcüğünü seviyordu. Kısacık süre içerisinde dört kez kullanmıştı. Sugavara'nın, "İstediği yalnızca kaytarmak, bir de her şeye durmadan kulp takıyor. O haliyle iyice mide bulandırıyor" demesi aklımdan geçerken Şiraha'nın söylediklerini başımı öylesine sallayarak dinliyordum.

"Şiraha, sen ne diye burada çalışmaya başladın?" diye sordum. Aklıma bir anda gelen sıradan bir soruydu.

"Evlilik avı" dedi, tereddütsüz.

"Ne?"

Şaşkınlıktan sesim yükselmişti.

"Başarısızlıkla sonuçlandı gerçi. Doğru düzgün kimse yok. Genç olanların aklı eğlencede, gerisinin de yaşı ilerlemiş."

"Eh, marketlerde çoğunlukla öğrenciler çalışır, yaşına uygun birini bulamazsın."

"Müşterilerin arasında uygun olan çok kadın var, ama hepsinin gözü yükseklerde. Buralarda büyük şirketler çoğunlukta. Öyle yerlerde çalışanların burnu büyük olur, bana gelmez."

Şiraha'nın kiminle konuştuğu belli değildi; duvardaki "Yazlık hediyeliklerde hedefi yakalayalım!" sloganlı postere bakarak dudaklarını oynatmayı sürdürüyordu.

"O tipler kendileriyle aynı şirketlerde çalışan erkeklere cilveleniyor, benimle göz göze bile gelmiyorlar. İlkel çağlardan beri bu değişmez. Köyün en genç ve hoş kızları, güçlü ve avda usta erkeklerin olur. Güçlü genler kalır, diğerleri içinse kendileri gibi geriye kalanlarla birbirlerini teselli etmekten başka yol kalmaz. Modern toplum lafı bir hayalden ibaret. Biz ilkel çağlardan farksız bir dünyada yaşıyoruz. Her şey bir yana, kadın-erkek eşitliği derken..."

"Şiraha, artık üniformanı giy. Sabah içtimasını yapmazsak yetişemeyeceğiz" diyerek müşteriler hakkında kötü konuşmaya başlayan Şiraha'nın sözünü kestim, gönülsüzce sırt çantasını alıp dolabına yollandı. Eşyalarını dolaba tıkıştırırken kendi kendine hâlâ söyleniyordu.

Şiraha'yı izlerken, demin müdürün dışarı attığı orta yaşlı adam aklıma geliverdi.

"Eh... Kalıba girersin..."

"Ne?" diye yanıtladı Şiraha. Söylediklerimi duyamamıştı.

"Hayır, bir şey yok. Üstünü değiştir de bir an önce sabah selamlaşmasını yapalım!"

Market, zorla normalleştirilen bir yer. Sen de çok geçmeden kalıba girersin.

Bunu dile getirmeksizin, isteksiz hareketlerle üstünü değiştiren Şiraha'yı izlemeyi sürdürdüm.

* * *

Pazartesi sabahı işe gittiğimde, mesai tablosunda yer alan Şiraha'nın adı kırmızı kalemle çizilmişti.

Aniden izin mi aldı acaba diye aklımdan geçirirken mesai saati geldiğinde aslında o gün izinli olması gereken İzumi Hanım göründü.

"Günaydın. Müdür Bey, Şiraha'ya ne oldu?" diye sordum, gece mesaisinden yeni çıkmış olan müdürümüz arka odaya girince. Müdür ve İzumi Hanım birbirlerine baktılar. "Ha, Şiraha, evet" diye buruk bir gülümseme takındılar.

"Dün aramızda görüştük. Artık çağırmamaya karar verdik."

Müdür sanki hiçbir şey olmamış gibi söyleyince ben de içimden "Olan oldu işte" dedim.

"Kaytarıyordu, atılması gereken yiyecekleri gizlice yiyordu. Gördüm ama sesimi çıkarmadım. Bir de şu müşteri kadın, hani şu sürekli müşterilerden, geçenlerde güneş şemsiyesini unutup almaya gelmişti ya, işte o kadının peşine takılmış, kargoda yazılı telefon numarasını not almış, evinin yerini öğrenmeye çalışmış. İzumi Hanım farkına vardı da, ben de video kayıtlarına bakıp kontrol ettim. Sonra da görüşüp işine son verdik."

"Ahmak!" dedim içimden. Küçük kuralları çiğneyen çalışanlar olurdu ama bu kadar rezil bir durumu ilk kez duyuyordum. İşe polisin karışmamış olması büyük şanstı.

"Onda en baştan beri bir tuhaflık vardı. Akşam çalışan bir kıza da marketin iletişim tablosuna bakarak telefon etmiş, arka odada oyalanıp çıkış saatini denk düşürmeye çalışmış, askıntı olmak için. Furukura Hanım, siz de rahatsızdınız değil mi?"

"Gerçekten mide bulandırıcı, sapık ya o herif! Burada çalışan kız olmayınca müşteriye varana kadar çengel atmış! Tam rezalet! Yakalayıp içeri tıkmak lazım aslında."

"Hayır, henüz o aşamaya kadar vardırmamıştı işi."

"Düpedüz suç, o da suçlu işte. Zaman kaybetmeden yakalayıp atsınlar içeri."

Tüm bu şikâyetlere rağmen marketin havası rahatlamış gibiydi. Şiraha'nın gitmesiyle, market onun gelişinden önceki huzurlu haline dönmüş, belki de herkes bir beladan kurtulduk diye garip bir şekilde neşelenip canlanmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse artık iyice sinirimi bozuyordu. Eleman açığımız olsa bile onun olmaması daha iyi."

İş yerine gelmiş olan Sugavara konuşulanları dinleyip güldü.

"O tip tam bir rezildi. Durmadan bahane üretiyordu. Kaytarmaya kalktığında ikaz edersen birden ilkel çağlar falan diye saçmalıyordu. Kafayı yemiş."

Sugavara'nın söylediklerine İzumi Hanım güldü.

"Evet ya, o halleri gerçekten mide bulandırıyordu. O neydi öyle, anlam vermek mümkün değil."

"Ya işte, eleman açığımız vardı ya..."

"O yaşta marketteki yarı zamanlı işinden kovulan biri artık bitmiş demektir. Gidip kendi kendine bir yerde ölsün daha iyi."

Herkes gülüşünce ben de "Öyle öyle" diye onaylasam da, içimden "Ben de yabancı cisim haline geldiğimde bu şekilde atılacağım" dedim.

"Yine yeni birini bulmak gerekecek. İlan verelim bari."

Böylece tekrar marketin hücrelerinden biri değişmiş olacaktı.

Her zamankinden daha canlı sabah selamlaşmamız bitip kasaya yöneldiğimde, düzenli müşterimiz olan bastonlu kadın, alt rafta bulunan bir ürüne elini uzatmış, neredeyse yuvarlanıp gidecekmiş gibi iyice çömelmişti.

"Hanımefendi, ben alayım mı? Bunu mu istemiştiniz?"

Çabucak çilekli reçeli kapıp sorunca, kadın "Teşekkür ederim" diyerek gülümsedi.

Kasaya kadar sepetini taşıdım, kadın cüzdanını çıkarıp yine mırıldandı:

"Gerçekten burası hiç değişmiyor."

Bugün buradan bir kişi eksildi. Elbette bunu söylemeden "Teşekkür ederim" diyerek ürünlerin barkodlarını okutmaya başladım.

Karşımdaki müşterinin hali, on sekiz yıl önce kasaya ilk geçtiğimde karşımda duran yaşlı kadınla kesişti. O yaşlı kadın da bastonuna tutunarak gelirdi her gün, ama bir an olmuş, artık gelmemeye başlamıştı. İyice rahatsızlanmış mıydı yoksa taşınmış mıydı bilmemize imkân yok.

Yine de gerçekten o günkü manzarayı tekrar yaşıyorum. O günden sonra 6607 kez aynı sabahı yaşadık.

Naylon poşetin içerisine usulca yumurtaları yerleştirdim. Dün satılan da aynı türden, ama başka yumurtalar. Müşteri dün koyduğum naylon poşete aynı yemek çubuklarından koyup aynı şekilde para üstünü alıp sabah gülümsemesini takındı.

* * *

Miho sonraki pazar günü evinde bir barbekü partisi düzenlemek istediğini söyleyince, hep birlikte orada toplanmaya karar verdik. Tam öğleden önce alışverişe yardım edeceğime söz vermiştim ki telefonum çaldı. Evden arıyorlardı.

"Keiko, yarın Mihoların evinde toplanacağınız gün değil mi? Miho'ya kadar gelmişken eve de uğrasana. Baban çok özledi seni."

"Hım, mümkün değil. Ertesi gün işteyim, erken dönüp dinlenmem lazım."

"Öyle mi? Çok yazık... Yılbaşında da uğramadın. Bu yakınlarda bir ara uğra."

Bu senenin yılbaşı tatilinde, eleman açığından dolayı yılın ilk gününden itibaren işteydim. Market yılın 365 günü açıktır. Yılsonu ve yılbaşında, yarı zamanlı ev hanımları gelemez, yabancı öğrenciler memleketlerine dönerler ve hep personel açığı ortaya çıkar. Ben de eve uğramak istiyorum ama marketin sıkıntıda olduğunu gördüğüm anda işimin başına geçmeyi seçiyorum.

"Peki, nasılsın? Her şey yolunda mı? Her gün, hani sürekli ayakta çalışman gerekiyor ya, çok yoruluyorsundur. Son zamanlarda nasılsın? Değişen bir şey var mı?"

Bu yoklama cümlelerinin ardında annemin o değişikliği umutla beklediğini hissediyorum. On sekiz yıl boyunca hiç değişmeyen halimle annemi yormuş olmalıyım.

Özel bir değişik durum olmadığını söyleyince "Demek öyle..." diye, rahatladı mı yoksa hayal kırıklığı mı yaşadı, ayırt edilemez bir ses tonuyla yanıtladı.

Telefonu kapattıktan sonra, bir an öylesine aynada kendime baktım. Market insanı olarak doğduğum günle karşılaştırıldığında yaşlanmıştım. Bu beni tedirgin etmiyordu ama eskiye nazaran daha çabuk yorulduğum bir gerçekti.

Yaşlanıp da markette çalışamayacak hale geldiğimde bana ne olacağını düşündüğüm zamanlar olur. Altıncı müdürümüz belini sakatlayınca çalışamaz hale gelmiş ve şirketten ayrılıp gitmişti. Bunun kendi başıma gelmemesi için, benim de *market* için sağlığımı korumam gerek.

Ertesi gün söz verdiğim gibi öğleden önce Miho'ya alışverişe yardıma gittim. Aldıklarımızı evlerine taşıyıp hazırlıklara başladık. Öğlen Miho'nun kocası, Satsuki ve kocası, biraz uzak yerlerde yaşayan arkadaşlar da katılınca, etraf özlediğim yüzlerle doluverdi.

Gelen 14-15 kişi arasında, ben hariç evlenmemiş iki kişi daha vardı. Eşleri olmadan yalnız başlarına gelmiş başka arkadaşlarımız da olduğundan ben aklıma bir şey getirmemiştim, ama kendisi de bekâr olan Miki, "Boynu bükük bir biziz sanki" diye fısıldadı kulağıma.

"Ya herkesi görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu! Ne zamandan beri görüşmedik? Şu birlikte kiraz çiçeği seyri pikniğine gittiğimizden beri herhalde."

"Ben de öyle galiba. Mahalleye bile o zamandan beri ilk kez geliyorum."

"Anlatsanıza neler yapıyorsunuz?"

Mahalleye uzun bir aradan sonra gelen arkadaşlar da olunca, herkes tek tek son zamanlarda neler yaptığını anlatmaya başladı.

"Ben şimdi Yokohama'da yaşıyorum. İş yerime yakın."

"İş mi değiştirdin?"

"Evet, öyle. Şimdi süs ipliği üreten bir şirketteyim. Önceki iş yerimde insan ilişkileri pek hoş değildi."

"Ben de evlendim, Saitama'dayım. İşim aynı."

"Ben de, gördüğünüz üzere ufaklık doğdu, doğum izninde yim."

Yukari'nin sözlerinden sonra sıra bana gelmişti.

"Ben de markette yarı zamanlı çalışıyorum. Bünyem..."

Her zamanki gibi, kız kardeşimin ürettiği bahaneyi kullanmaya çalışırken Eri araya girdi.

"Aa, yarı zamanlı mı çalışıyorsun? Evlendin öyleyse. Ne zaman?" dedi, çok doğalmış gibi.

"Hayır, evlenmedim" diye yanıtladım.

"Yani, şey, yine de yarı zamanlı mı çalışıyorsun?" dedi Mamiko, tereddüt yüklü bir ses tonuyla.

"Evet, işte, benim bünyem..."

"Evet, evet. Keiko'nun bünyesi zayıf. O yüzden yarı zamanlı çalışıyor."

Miho beni korumaya çalışıyormuş gibi lafa girmişti. Benim yerime bahanemi söyleyen Miho'ya karşı içimi minnet hissi kaplamışken, Yukari'nin kocası, "E iyi de, ayakta çalışman gerekmiyor mu? Bünyen zayıf olduğu halde?" dedi, kuşkuyla.

Onunla ilk kez karşılaşıyordum, yine de sohbetin arasına dalıp bana kaş çatıyordu; varlığım kuşku mu uyandırıyordu acaba?

"Nasıl desem... Başka iş tecrübem olmadığından hem ruhen hem de fiziksel açıdan markette çalışmak rahat."

Bu açıklamam üzerine Yukari'nin kocası sanki hayalet görmüş gibi bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"Nasıl yani? Hep mi? Yani, sabit bir işe girmen zor da olsa bari evlenseydin. Şimdilerde internet evlilikleri falan da çok yaygın."

Yukari'nin kocası sesini yükselterek konuştuğu anda, ağzından fırlayan tükürük damlalarının barbekü etinin üzerine düşüşünü gördüm. "Vücudunu yiyeceklerin üzerine çıkararak konuşma huyundan vazgeçmesi iyi olur" diye aklımdan geçirirken, Miho'nun kocası da güçlü bir sesle lafa karıştı.

"Evet, evet. Kim olursa olsun fark etmez, kendine birini bulsana. Kadınlar bu açıdan şanslı, erkek olsan hapı yutmuştun."

"Birileriyle tanıştırsana Yoci Bey. Senin çevren geniştir."

Satsuki'nin bu sözleri üzerine diğerleri de "Evet, evet, Yok mu şöyle tam uygun biri?" dediler, heyecanla.

Miho'nun kocası Miho'nun kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, zoraki bir gülümseme takındı.

"Doğru da benim arkadaşlarım hep evli. Benim birini tanıştırmam mümkün değil" dedi, buruk gülümsemesiyle.

"Şu evlilik sitelerine kayıt olsana. Evlilik için şimdi bir tanıtım fotoğrafı çektirmen yeter. Öyle şeylerde *selfie* yerine bugünkü gibi çok sayıda insanla birlikte çekilen fotoğraflar sempatik bulunuyor ve irtibata geçenler daha çok oluyormuş."

"Yapma ya! Çok iyi, hemen çekelim!" diye Miho heyecanla öne atılınca, Yukari'nin kocası hafif gülerek "Evet, evet, harika bir fırsat!" dedi.

"Fırsat... Yani bu dediğinizden iyi sonuç mu alınıyor?"

Saflıkla sorduğum soru karşısında Miho'nun kocasının yüzünde ne yapacağını bilemezmiş gibi bir ifade oluştu.

"Hayır, bir an önce yapmakta fayda var. Bu halde hiç olmaz. Sen de kaygılanıyorsundur, dürüst ol. Yaşın daha fazla ilerlerse, yani, iş işten geçer."

"Bu durumda... Şimdiki durumum mu kötü mü oluyor? Kötüyse neden?"

Tüm saflığımla sorduğum halde, Miho'nun kocasının alçak tonla "Al başına belayı..." deyişini duydum.

Aynı şekilde bekâr olan Miki, "Ben de kaygılanıyorum ama iş için yurtdışı seyahatlerim çok oluyor ya..." diye kendi durumunu açıklayarak sıyrılınca, "Eh, Miki Hanım, işin çok ağır. Gelirin de erkeklerden fazladır. Senin geldiğin noktada dengin birini bulman zor elbette" diye Yukari'nin kocasından destek buldu.

"Aa! Etler yanıyor!"

Durumu kurtarmak istermiş gibi Miho hafif bir çığlık attı, herkes rahatlamış yüz ifadeleriyle tabaklarına et koymaya başladı. Yukari'nin kocasının tükürüğüne maruz kalan etleri hepsi iştahla kemiriyordu.

Bir an, aynı ilkokulda yaşadığım olaydaki gibi, herkesin benden biraz uzaklaşıp arkalarını döndüklerini, yine de gözlerinde tuhaf bir canlı görmüş gibi merak dolu bakışlar oluştuğunu fark ettim.

Normal dünya zorba bir yer, yabancı maddeler derhal sorgusuz yok edilir. Makul olmayan insanların mutlaka icabına bakılır.

Öyle ya, işte benim de bu yüzden düzelmem gerekiyor. Düzelmezsem makul insanlar tarafından yok edilmem kaçınılmaz olur.

Ailemin beni düzeltmek için ortaya koyduğu çabanın değerini, nihayet anlamıştım sanki.

Nedense içimde marketin sesini duyma isteği yükseldi, Miholardan dönerken iş yerime uğradım.

"Aa, Furukura Hanım, bir şey mi oldu?" diye sordu, akşamüstü vardiyasında çalışan lise öğrencisi kız. Temizlik yaparken beni görünce yüzünde bir gülümseme belirivermişti.

"Evet, baba evime gitmiştim de, dönüşte uğrayıp siparişleri halledeyim bari dedim..."

"Muhteşem! İşe ne kadar da bağlısınız."

Mesaisine erkenden gelen müdürümüz arka odadaydı.

"İyi akşamlar. Gece mesaisine mi geldiniz?" diye sordum.

"Oo, Furukura Hanım! Bir şey mi oldu?"

"Hem yapacak işim yoktu hem de yakınlardan geçiyordum, talep rakamlarını gireyim bari dedim."

"Ha, şekerleme siparişleri mi? Ben az önce girdim ama bir de senin gözden geçirmen iyi olur."

"Teşekkür ederim."

Müdür belki de iyi uyuyamamış olacak, yüz rengi solgundu.

Iş yeri bilgisayarının başına geçerek talepleri girmeye başladım.

"Gece mesaisi ne durumda? Eleman bulabilecek gibi miyiz?"

"Hayır, çok tatsız. Bir kişi mülakata geldi ama reddettim. Şiraha olayı da olunca, bu sefer gerçekten kullanabileceğimiz birini alalım diyorum."

Müdür "kullanılabilir" sözcüğünü sık sık kullandığından kullanılabilir mi yoksa kullanılamaz mı olduğumu düşünmeden edemiyorum. Kullanılabilir bir gereç olabilmek için çalışıyorum belki de.

"Nasıl biriydi?"

"Aslında iyi bir insandı. Sorun yaşındaydı. Yaş haddi dolayısıyla emekliye ayrılmış bir adamdı ama belinden rahatsızlandı diye önceki çalıştığı yerden yeni ayrılmıştı. Bizim buraya gelecek olursa beli ağrıdığında mümkünse izin kullanmak istediğini söyledi. Önceden biliyor olsak neyse, ama son anda izin yapmaya kalkacaksa, benim gece mesaisinde çalışmam daha iyi olur diye reddettim."

"Demek öyle."

Kas gücü gerektiren işlerde vücudunuzu bozacak olursanız "kullanılamaz" hale gelirsiniz. Ne kadar ciddi olsam da, ne kadar çabalasam da, vücudum yaşlandığında ben de bu market için kullanılamayacak bir yedek parça haline geleceğim belki de.

"Furukura Hanım, sadece önümüzdeki pazar günü öğleden sonra gelebilir misin? Sugavara canlı performansı var diye gelemeyecekmiş."

"Elbette gelirim."

"Gerçekten mi? Çok makbule geçer."

Şu an için hâlâ "kullanılabilir" bir gerecim. Huzur ve huzursuzluk... Bu iki duygu aynı anda iç organlarımda dolaşırken "Önemli değil. Para biriktirmek de istiyorum, aksine sevindim" diye yanıtladım.

Marketin dışında öylece bekleyen Şiraha'yı tesadüfen fark ettim.

Gece vakti iş yerlerinin yoğun olduğu bir bölgede köşeye çekilmiş sessizce duran gölgeyi gördüğümde çocukluğumun eğlencelerinden biri olan gölge oyunu geldi aklıma ve gözlerimi ovuşturdum. Yanına yaklaştığımda Şiraha'nın sinsi bir gölge gibi kendini iyice gizlemiş, çömelmiş halde binanın gölgesinde oturduğunu gördüm.

Şiraha adresini öğrenmek istediği kadın müşterinin yolunu gözlüyordu olasılıkla. Müdürümüzün kadının her gün şirket çıkışında markete uğrayarak kuru meyve satın aldığını, Şiraha'nınsa o saate kadar gereksiz yere arka odada dolandığını söylediğini anımsadım.

"Şiraha, bak bu sefer polis çağırırlar ona göre" diye seslendim Şiraha'ya, arkasından hissedilmeyecek şekilde yaklaşarak.

Şiraha önce şaşırtıcı ölçüde sarsılarak yüzünü bana döndü ve ben olduğumu anladığında yüzünü buruşturdu.

"Haa, sen miydin Furukura..."

"Pusuya mı yattın? Müşterileri rahatsız edici hareketler, çalışanlar için utancın ötesinde utançtır."

"Ben artık market çalışanı değilim."

"Bense hâlâ markette çalışan biri olarak bunu görmezden gelemem. Müdürümüz de seni kesin olarak uyarmıştı, değil mi? Şimdi içeride, çağırayım istersen?"

Şiraha, herhalde karşısında ben olduğumdan, ayakta dikilerek yukarıdan aşağıya beni süzdü.

"O dediğin şirket beslemesi ne yapabilir ki bana? Yaptığımın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Hoşuma giden bir kadın olduğunda iyice bakar sonra da çeker alırım. Bu kadın-erkek arasında çok eskiden beri süregelen bir gelenektir."

"Sen güçlü erkeklerin kadınlara sahip olduğunu söylemiştin, değil mi? Şimdi kendinle çelişiyorsun."

"Evet, şimdi işsizim. Bu doğru ama bir vizyonum var. Bir şirket kurduğum an tüm kadınlar çevremde toplanmaya başlar."

"Öyleyse önce öyle bir adam olman lazım. Sonra etrafında toplaşanlardan seçersin. Yanlış mıyım?"

Şiraha sanki tadına alışık olmadığı bir şeyi ağzına atmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Her neyse... İnsanlar farkında değiller ama ilkel çağlardan farksız durumdayız. Bildiğin hayvanlar dünyası" diye her zamanki gibi konuyu saptırdı. "Bana kalırsa, şu an yaşadığımız dünya işlevini yerine getiremiyor. Noksan olduğu için de hak etmediğim bir muameleyle karşı karşıya kalıyorum."

Haklı olabileceğini düşündüm, öte yandan noksan olmayan, işlevini yerine getiren bir dünyanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemeyeceğimi aklımdan geçirdim. *Dünya* nasıl bir şey artık iyice anlayamaz hale gelmiştim.

Sanki ütopik bir kavramın gerçek olduğuna inanmaya çalışıyordum.

Şiraha suskun halime bakarak aniden eliyle yüzünü kapattı. Hapşıracak herhalde diye bekledim; tam o sırada parmaklarının arasından su damlası dökülüverdi. Ağlamaya başladığını o an fark ettim. Yolun ortasında müşterilerin görmesi sıkıntı yaratır diye "Her neyse, haydi gidip bir yere girelim" diyerek Şiraha'nın kolunu yakaladım ve yakınlardaki bir aile restoranına yöneldim.

"Bu dünya yabancı maddeleri kabullenmez. Ben sürekli bunun sıkıntısını yaşadım" dedi Şiraha, restoranın içecek büfesinden aldığımız poşet yasemin çayını içerken.

Yasemin çayını yerinden kımıldamayan Şiraha'nın yerine ben doldurup verdim. Sessizce oturduğu için önüne koyduğumda teşekkür bile etmeden içmeye başladı.

"Herkesin hizaya girmesi gerekiyor. *Neden otuzlu yaşların ortasında yarı zamanlı çalışıyorsun? Neden bir kez bile aşk yaşamadın?* Cinsel deneyiminin olup olmadığını bile sıradan bir şeymiş gibi sormaya kalkarlar. *Parayla yaptığın eğlenceleri sayıya dahil etme* gibi lafları bile gülerek eder o tipler. Kimseyi rahatsız etmediğim halde, yalnızca azınlıkta kalanlardanım diye herkes yaşamımın ırzına geçiyor."

Olanlardan sonra Şiraha'nın cinsel suçlu sınırına yaklaşmış bir insan olduğunu düşünüyordum. Rahatsız edilen yarı zamanlı kadın çalışanları, kadın müşterilerin halini düşünmeden, kendi bunalımını rahatlıkla ırza geçme sözüyle ifade edebiliyordu. Mağdur edilmişlik hissi böyle-

sine güçlüyken, mağdur eden olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu ve bu bende hayret uyandırmıştı.

Kendine acımanın Şiraha'nın bir alışkanlığı olabileceğini de düşünerek "Hım... Bu bir hayli zor olmalı" diye gelişigüzel bir ifadeyle başımı salladım. Ben de buna benzer korkuları hissediyordum ama kendimi özel olarak savunmamı gerektirecek bir durum yoktu ortada, bu yüzden Şiraha'nın neden bu kadar kafasına taktığını anlayamıyordum. Aklımdan "Dayanmakta bir hayli güçlük çekiyor olmalı" diye geçirirken önümdeki sıcak suyu içtim.

Tadı olan bir sıvı içme ihtiyacı hissetmediğimden sıcak suyu poşet çay koymaksızın öylece içerim.

"İşte o yüzden ben de evlenip o tiplerin laf etmeyeceği bir yaşam sürmek istiyorum" dedi Şiraha. "Paralı biri iyi olur. İnternet sektörüyle ilgili fikirlerim var. Çalınmasını istemediğimden ayrıntısına giremem gerçi. Bunun için yatırım yapacak bir kadın mükemmel olur. O fikrim mutlaka başarıya ulaşacak, öyle olunca da kimse bana laf edemeyecek."

"Yani, yaşamına karışan insanlardan nefret ediyorsun ve buna rağmen laf etmesinler diye yaşamını onlara göre belirleyeceksin?"

"Bu nihayetinde dünyayı tamamen kabullenmek olmaz mı?" diye düşündüm.

"Artık yoruldum" deyince Şiraha, başımı salladım.

"Yorulmak çok mantıksız. Laflar evlenince kesilecekse bu hızlı ve mantıklı bir çözüm."

"Söylemesi kolay. Sadece evlenmek lafların kesilmesine yetmez. Kadın değilim ki ben. Topluma karışmamışsan işe gir derler, işe girince daha fazla kazan derler, diyelim

ki kazandın, evlenip çoluk çocuğa karış derler. Sürekli dünyanın cezalandırmasına maruz kalırsın. Kadınların işi kolay, aynıymışız gibi konuşma."

Şiraha keyfi kaçmış gibi konuşunca "İyi de, bu durumda her şey çözümsüz kalır. Anlamsız sanki" dedim. Şiraha söylediğime aldırış etmeksizin coşkuyla konuşmayı sürdürdü.

"Dünyanın ne zamandan beri böylesine yanlış bir hal aldığını öğrenmek için tarih kitapları okudum. Yakın çağ, yeni çağ, orta çağ... Ne kadar geriye gidilirse gidilsin dünya yanlışlardan ibaret. İlkel çağlara gidilse bile."

Şiraha kendini kaptırınca masayı salladı. Yasemin çayı fincandan döküldü.

"İşte o zaman farkına vardım. Yaşadığımız dünya ilkel çağlardan hiç farklı değil. Köyün işine yaramayan insanlar silinir gider. Ava çıkmayan erkekler, çocuk doğurmayan kadınlar... Günümüz dünyasına bak. Sürekli bireyselliğe vurgu yapılır ama köye aidiyet göstermek istemeyen insanların yaşantılarına karışılır önce, sonra zorlamalar gelir, en sonundaysa köyden kovulurlar."

"Şiraha, ilkel çağlardan konuşmayı çok seviyorsun."

"Sevdiğim falan yok. Hatta nefret ediyorum. Fakat bu dünya modern toplum maskesi taksa da ilkel çağda yaşıyor. Büyük av yakalayıp getiren güçlü erkeklerin çevresinde kadınlar toplanıyor ve köyün en güzel kadını gelin oluyor. Ava katılmayan, ava katılsa bile güçsüzlüğü dolayısıyla işe yaramayan erkekler hakir görülüyor. Şemada hiçbir değişiklik yok."

"Hım..."

Şiraha'yı belirsiz bir şekilde onaylamaktan başka bir şey yapamadım. Fakat söylediklerini tamamen reddedebilecek konumda da değildim. Marketle aynı şekilde, bizler de sadece yer değiştirerek aynı manzarayı sürdürüyoruz belki.

Düzenli müşterimiz olan kadının "Burası hiç değişmiyor" deyişi kafamın içinde yankılanıyordu.

"Furukura, nasıl oluyor da hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyorsun? Kendinden utanmıyor musun?"

"Aa, niye ki?"

"Yarı zamanlı çalışmayı bırakmıyorsun, yaşını aldığın için de artık seninle evlenmek isteyen çıkmıyordur. Senin gibiler bakire bile olsa ikinci el sayılır. Elle tutulur yanın yok. İlkel çağda olsaydık, köyde amaçsızca dolaşan, çocuk bile doğuramayan, evlilik yapmamış yaşlı bir kadından farkın olmazdı. Köye yük olurdun yalnızca. Erkek olduğum için ben bir nebze paçamı kurtarabilirim ama Furukura, artık senin elinden hiçbir şey gelmez."

Biraz önceye kadar eleştirilere katlanamayıp öfkelendiği halde, kendisini bunaltan aynı değer yargısından kaynaklanan bir mantıkla şimdi beni eleştiren Şiraha'nın epey tutarsız olduğunu düşünüyordum; yine de yaşamının ırzına geçildiğini düşünen bir insan, başka bir insanın yaşamına saldırdığında kendini biraz iyi hissediyordur belki.

Şiraha yasemin çayı içtiğinin farkına yeni varmış olacak ki "Ben kahve içmek istiyorum" dedi, tatminsizlik yüklü bir ses tonuyla. Yerimden kalkıp açık içecek büfesine giderek kahve koydum, sonra Şiraha'nın önüne bıraktım.

"Berbat! Gerçekten içmemek lazım böyle yerlerde kahve falan."

"Şiraha, niyetin sadece evlenmekse gel kâğıt üzerinde evlenelim" dedim, kendi tarafıma ikinci sıcak su fincanını koyup yerime otururken.

"Ne?" dedi Şiraha, sesini yükselterek.

"Sana karışılmasını o kadar istemiyorsan, köyden kovulmaktan korkuyorsan, bir an önce gerçekleştir işte avını. Yani iş bulma konusunu bilemem ama bu evlilik sayesinde aşk tecrübesi, cinsel ilişki gibi konularda hayatına karışılması riski azalmış olur."

"Durup dururken nereden çıktı şimdi bu? Çok saçma. Kusura bakma ama seninleyken ereksiyon olamam."

"Ereksiyon? İyi de bunun formalite evlilikle ne alakası var? Ereksiyon fizyolojik bir olgudur bence."

Şiraha çenesini kapatınca nazikçe konuşmaya başladım.

"Söylediğin gibi dünya ilkel çağı yaşıyor olabilir. Köyde işe yaramayan insanlar baskıya uğrar, uzakta tutulur. Marketle aynı yapı aslında. Market için gereksiz olan insanlar daha az saat çalıştırılır, sonunda da kovulur."

"Market mi?"

"Markette var olmayı sürdürebilmek için *eleman* olmaktan başka yol yoktur. Bu çok kolaydır. Üniformanı giyip el kitabındaki kurallara uygun davranman yeterli. Dünyanın ilkel çağda olduğunu söylüyorsan o koşulda da durum aynı. Normal bir insan maskesi takarak o ortamın el kitabına uygun davranırsan ne köyden kovulursun ne de senden uzak durulur."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Şöyle ki herkesin içinde *normal insan* adlı ütopik bir canlının rolünü oynayacaksın. O markette herkesin *eleman* adlı ütopik canlıyı oynamasıyla aynı işte."

"İşte beni bunalıma sokan, yaşamı zehir eden de bu."

"İyi de Şiraha, az öncesine kadar kabul ediyordun. Hadi bakalım dendiğinde zor mu geliyor? Öyle olmalı elbette. Dünyaya meydan okuyarak, özgürlüğünü elde edebilmek için alıştığın yaşamından fedakârlık edebilmek zor olsa gerek."

Herhalde Şiraha'nın söyleyecek sözü yoktu, gözlerini kahvesine dikmişti.

"İşte o yüzden zor geliyorsa kendini hiç zorlama. Senden farklı olarak, birçok şeyin nasıl olduğunun benim için bir önemi yok. Benim öyle yırtıcı, eleştiren bir anlayışım yok. Benim için doğal olan köyün bir kuralı varsa ona uymak."

Herkesin bende tuhaf bulduğu kısımlarımı hayatımdan silip atıyorum. *Düzelmek* budur belki de.

Son iki hafta içerisinde on dört kez "Neden evlenmiyorsun?" sorusuna maruz kalmıştım. "Neden yarı zamanlı çalışıyorsun?" sorusunaysa on iki kez. Önce daha çok maruz kaldığımı silip atayım dedim.

Bir nebze değişiklik istiyordum aslında. Bu değişiklik kötü ya da iyi olabilirdi ama şu anki durağan halimden daha iyidir diye geçmişti aklımdan. Şiraha yanıt vermedi, önündeki kahvenin siyah yüzeyinde açılmış bir deliği inceliyormuş gibi ciddi bir yüz ifadesiyle fincana bakıp durdu sadece.

Sonuçta "Haydi kalkalım" diyecek olduğumda Şiraha, "Hayır, biraz daha düşünsem mi acaba?" gibi bulanık sorularla beni esir aldı ve zaman ilerledikçe ilerledi.

Kopuk kopuk konuşmalarından anlayabildiğim kadarıyla Şiraha bir evde başka biriyle ortak kalıyordu ama kirayı biriktirmişti; neredeyse evden atılacak durumdaydı. Daha önce böyle durumlarda Hokkaido'daki ailesinin yanına dönüp gizlenirmiş. Ne var ki beş yıl önce erkek kardeşi evlenmiş, şimdi baba evi kardeşi, yengesi ve yeğeninin de olduğu, iki kuşağın yaşadığı bir ev haline gelmiş. Dönse bile kalacak yeri yokmuş. Şiraha galiba yengesinin nefretini kazanmış; şimdiye kadar şımarıklık edip ödünç para alıyormuş ama artık onu da yapamaz hale gelmiş.

"O kadın işe karışmaya başladıktan sonra her şey tuhaflaştı. Asalak gibi yaşıyor, sanki kendi malıymış gibi evin içinde rahatça dolaşıyor. Gebersin!"

Öfke ve sıkıntı içindeki Şiraha'nın yaşam öyküsü uzun sürmüştü. Bir noktadan sonra neredeyse hiç dinlemeden saate baktım. Artık gecenin on biri olmak üzereydi. Ertesi gün yine yarı zamanlı işime gidecektim. "Bünyemizi kontrol edip sağlıklı bir vücutla markete gelmek de aldığımız paranın karşılığının bir kısmıdır" diyen ikinci müdürümüze rağmen uykusuz kalacaktım.

"Şiraha, istersen benim evime gel. Yeme içme masrafını karşıladığın sürece kalabilirsin."

Şiraha'nın herhalde gidecek bir yeri yoktu ve öylece bırakacak olsam sabaha kadar içip bir köşede kalacak gibi bir hali vardı. Artık üşendiğim için "Yok... Yani ben..." diyen Şiraha'yı zorla yanıma alıp eve döndüm.

Eve varmamıza yakın farkına vardım, Şiraha'dan evsizler gibi koku geliyordu. Önce bir banyoya girmesini söyleyip eline havluyu zorla tutuşturdum ve banyonun

kapısını kapattım. İçeriden duş sesi gelmeye başlayınca rahat bir nefes aldım.

Şiraha'nın duşu uzun sürecek gibiydi ve beklerken uyuyakalacağım hissine kapıldım. Bu aklımdan geçince kız kardeşimi aradım.

"Alo?"

Kız kardeşimin sesiydi. Saat tam gece yarısıydı ve henüz uyanıktı.

"Geç saatte aradım, kusura bakma, olur mu? Yutaro nasıl?"

"İyi, sıkıntı yok. Güzel uyuyor. Ben de öylesine oturuyordum. Bir şey mi oldu?"

Kız kardeşimle aynı evde uyuyan yeğenimin görüntüsü gözlerimin önüne geliverdi. Kardeşimin yaşantısı ilerliyordu işte. Her şey bir yana, daha önce olmayan bir canlı yanındaydı. Kız kardeşim de annem gibi hayatımda değişiklikler olması beklentisinde miydi acaba? Sanki bir deney yapıyormuşum gibi kız kardeşime meseleyi açtım.

"Gece vakti telefon ederek söyleyecek bir durum değil gerçi. Ama şey... aslında şimdi evde bir erkek var."

"Ne!"

Ses tonu bir an değişik geldi, hıçkırık gibi bir ses duyuldu, iyi olup olmadığını sormaya kalkınca neredeyse haykırır gibi bir sesle konuşmaya başladı.

"Ne? Gerçekten mi? Yalan söylüyorsun! Nasıl yani! Ne zamandan beri? Hangi arada abla? Nasıl biri?"

Soru bombardımanı arasında yanıtladım.

"Yeni sayılır. Yarı zamanlı çalıştığım iş yerinden."

"Oo ablacığım tebrik ederim..."

Ayrıntılara girmeme izin vermeden tebrik etmeye başlayan kardeşime ne söyleyeceğimi şaşırdım.

"Tebrik edilecek bir durum mu acaba?"

"Nasıl biri olduğunu bilmiyorum, ama abla, şimdiye kadar hiç böyle bir şey söylememiştin. Çok sevindim. Yanındayım."

"Yani..."

"Bana söylediğine göre... Evlenmeyi de düşünüyor olmayasın? Kusura bakma biraz aceleci davranıyor olabilirim..."

Kardeşim şimdiye dek hiç görmediğim ölçüde heyecanlanmış, hızlı konuşmaya başlamıştı. O heyecanlanmış haline bakınca, "Modern dünya maskesi takılsa da yaşadığımız çağ ilkel çağ" lafı hedefini şaşmamış gibi geliyordu.

Öyle ya, el kitabı çoktan yazılmıştı. Herkesin kafasına kazınmıştı hatta, kâğıda baskısının yapılmasının gereksiz olduğu düşünülüyordu yalnızca. "Normal insan denilen standart kalıp ilkel çağdan beri değişmeksizin varlığını koruyor" diye aklımdan geçirdim.

"Abla, gerçekten çok iyi olmuş. Bunca zamandır bir sürü sıkıntı yaşadın ama hepsini anlayabilecek birini buldun işte."

Kardeşim nedense kafasında bir öykü yaratmış, duygulanmıştı. *Düzelmemi* söylerken, *düzelmenin* ne demek olduğunu en baştan bu kadar net söyleseler, benim de dolaşmama gerek kalmazdı diye geçiriyordum aklımdan.

Telefonu kapattığımda, banyodan çıkmış Şiraha, karşımda, sanki orada değilmiş gibi duruyordu.

"He, değiştirecek kıyafetin yok, değil mi? Al, bu market açıldığı sıralarda giydiğimiz üniformanın gömleği. Şimdiki üniformaya geçildiğinde alıp getirmiştim. *Unisex* olduğu için sana da uyar sanırım."

Şiraha biraz tereddüt ettiyse de yeşil renkli üniformayı alıp omuzlarına astı, üzerine geçirdi. Şiraha'nın kolları biraz uzunca olduğundan kısa gelmiş gibiydi ama zorla da olsa fermuarını çekebildi. Belden aşağısı sadece havluyla sarılmış olduğundan evde giydiğim şortu uzattım.

Şiraha'nın kaç gündür duş almadığını bilemiyordum ama üzerinden çıkan giysi ve iç çamaşırlarından hiç tanıdık olmayan bir koku geliyordu. Çamaşırları makineye tıkıştırıp Şiraha'ya "İstediğin yere otur" deyince, Şiraha tedirgin hareketlerle odaya girip oturdu.

Evim küçük, Japon tarzı tek odalı eski yapılardan bir evdi ve banyoyla tuvalet ayrıydı. Aspiratör düzgün çalışmadığından Şiraha'nın çıktığı banyo kapısından nem ve buhar odaya doluyordu.

"Oda biraz sıcak oldu. Pencereyi açayım mı?"

"Hayır, gerek yok."

Şiraha bir şeyden rahatsızmış da kalkacakmış gibi yapıyor, sonra tekrar oturuşunu düzeltiyordu.

"Tuvalet lazımsa şurada. Sifonu pek düzgün değil. Büyüğünü yapacaksan kolu sonuna kadar iyice indir."

"Hayır, tuvalet ihtiyacım yok."

"Neyse. Gidecek yerin yok, değil mi? Paylaştığın evden de neredeyse atılmak üzeresin."

"Eh..."

"Düşünüyorum da, burada kalman benim de işime gelir belki. Az önce bir deneyeyim diye kız kardeşimi aradım. Kendi kafasından bir öykü kurguladı ve inanılmaz sevindi. Bir erkek ve bir kadın aynı evde olunca, durum ne olursa olsun hayal güçlerinin sınırlarını zorlayarak bir şekilde ikna oluyorlar sanırım."

"Kız kardeşin mi?" dedi Şiraha, tedirgin bir ses tonuyla.

"Unutmadan, hazır kahve içer misin? Gazoz da var. Hasarlı kutulardan alıp getirip koydum. Ama soğuk değiller."

"Hasarlı?"

"Öyle ya, sana onu açıklamamıştım. Kutusu hasarlı, satılamayacak haldeki ürünlere öyle deriz. Bir de süt var. Demlikte de su ısıtabilirim."

"Tamam, hazır kahve alırım."

Odanın içinde katlanabilir küçük yer masasından başka bir şey yoktu. Oda dar olduğundan sürekli serili duran yer yatağı rulo halde buzdolabının önüne itilmişti. Kız kardeşim veya annem arada sırada uğradıklarında kullansınlar diye yüklüğün içinde bir de yer yatağı takımı vardı.

"Yer yatağı da var. Gidecek yerin yoksa burada kalmana izin verebilirim. Dar gerçi."

"Kalmak?"

Huzursuzluğunu belli eden hareketleriyle Şiraha "Hayır, yani ben hayli titizimdir. Kendimi önceden tam olarak hazırlamayınca..." dedi, duyulur duyulmaz bir sesle.

"Titizsen yer yatağında rahatsız olabilirsin belki. Bir süredir kullanmadım, havalandırmaya da çıkarmadım. Burada evler eski olduğundan karafatma da çok çıkar."

"Hayır, mesele o değil. Paylaştığım ev de öyle tertemiz değil. O yüzden herhangi bir önemi yok. Esas olay, *oldubittiye* getirmek. Yani erkek olarak tedbirli davranmam gerek. Durup dururken kız kardeşine telefon etmen, burada kalmam konusunda çok kararlı olduğunu gösteriyor. Yanlış mı?"

"Kötü bir şey mi yaptım? Tepkisini merak ederek telefon açtım sadece."

"Hayır, öyle şeylerden çok korkarım. İnternette buna benzer çok öykü okumuştum ama gerçekten oluyormuş demek ki. Böyle canla başla üzerime gelince kaçasım geliyor mu desem..."

"Gidecek yerin yok diye sıkıntıdasındır dedim ama bu seni rahatsız ettiyse henüz çamaşır makinesini çalıştırmadım. Giysilerini alıp gidebilirsin."

Şiraha, "Hayır, yine de..." veya "İyi de bu kadar ısrar edilince..." gibi hiçbir anlam ifade etmeyen sözlere başvurunca diyalog ilerleyemez bir hal aldı.

"Kusura bakma ama gece yarısı oldu, artık yatabilir miyim? Çıkıp gitmek istiyorsan öylece çıkıp gidersin. Yatmak istersen de yer yatağını kendin serip istediğin gibi yat. Yarın sabahtan itibaren marketteyim. *Ödenen ücrete sağlıklı bir halde iş yerine gelmek de dahildir.* Maaşın bunun için de ödendiğini on altı yıl önce ikinci müdürümüz söylemişti. Uykusuz bir şekilde iş yerine gidemem."

"Ah... Market. Evet..."

Şiraha, anlamsız sesler çıkardıysa da, muhatap olursam sabahı ederiz diye kendi yer yatağımı çekip serdim.

"Yorgunum. Sabah banyoya gireceğim. O yüzden erken saatte biraz gürültü çıkarabilirim. İyi geceler."

Dişlerimi fırçaladım, saatin alarmını kurdum, yorganımın altına girip gözlerimi kapadım. Arada sırada Şiraha'dan pıtır pıtır sesler duyuyordum ama gitgide kafamın içindeki market sesi güçlendi. Böylece uykunun içine çekilip gittim.

Sabah uyandığımda belinden altını yüklüğe sokuşturmuş halde uyuyordu Şiraha ve duşa girdiğimde bile uyanmadı.

"Çıkacak olursan anahtarı posta kutusuna bırak lütfen."

Bu şekilde bir not bırakarak her zamanki gibi saat sekizde markette olacak şekilde yola çıktım.

Evimde kalmayı düşünmediğini söylediğinden, artık gitmiştir herhalde diye düşünerek eve döndüm ve Şiraha hâlâ evdeydi.

Bir şey yaptığı yoktu; katlanabilir yer masasına dirseklerini dayayarak oturmuş, hasarlı kutudan beyaz üzümlü gazoz içiyordu.

"Hâlâ buradasın" diye seslenince irkildi.

"Eh..."

"Bugün kız kardeşimden gelen mesajların ardı arkası kesilmedi. Benimle ilgili bir konuda bu kadar heyecanlandığını ilk kez görüyorum."

"Öyle olur elbette. Bakire, yaşı ilerlemiş bir kadının markette yarı zamanlı çalışmasındansa bir erkekle birlikte yaşamasını daha doğru bulmuştur."

Dünkü lafları ağzında geveleyen hali kaybolmuş, her zamanki haline dönmüştü.

"Ah, şu anki halim doğru değil yani?"

"Bak, dinle. Köyün işine yaramayan insanların özel hayatı yoktur. Herkes o alana çamurlu ayaklarıyla girer. Evlenip çocuk doğurmak ya da ava çıkıp gelir sağlamak... Bir şekilde köye katkıda bulunmayan insanlar marjinaldir. O yüzden de köylüler gelip onun her şeyine karışır."

"Sonra..."

"Furukura, sen de biraz uyan artık. Sen artık dibin de dibindesin. Rahmin de yaşlanmıştır, cinsel istekler için kullanılamaz hale gelmiştir. Hal bu kadar açık, hem erkekler kadar para da kazanmıyorsun. Bunu da geçtim, kadrolu çalışan bile değilsin, yarı zamanlı çalışıyorsun. Açık söyleyeyim, köy açısından bakıldığında yalnızca bir yük, atılacak bir çöpsün."

"Demek böyle düşünüyorsun. İyi ama ben marketten başka bir yerde çalışamam. Bir kez başka bir yerde çalışmayı denemiştim ama market çalışanı maskesinden başka takabileceğim bir şey yok. Bu sebeple halimin eleştirilmesi canımı sıkar."

"İşte bu yüzden günümüz toplumu işlevini yerine getiremeyen bir toplum. Yaşamsal çeşitlilik gibi palavralar atıp duruyorlar ama ilkel çağlardan bu yana değişen bir şey yok. Çocuk sayındaki gerileme bile günden güne ilkel çağlara döndüğümüzün işareti. Nefes alınması güç bir ortam. Köyün işine yaramayanların varlığına devam etmesinin bile topa tutulduğu bir dünyaya dönüşmüş."

Şiraha önce zehrini olduğu gibi bana akıtmıştı, şimdiyse dünyaya öfkesini kusuyordu. Bana mı yoksa dünyaya mı kızgın olduğunu anlayamıyordum. Eline geçen, gözüne ilişen her şeye rastgele saldırıyormuş gibi bir hali vardı.

"Furukura, teklifini ilk duyduğumda kulaklarıma inanamadım ama şöyle bir düşününce, aslında fena değil. İş birliğine varım. Burada olursam en fazla iki fakir aynı evde yaşıyor diye yukarıdan bakarlar belki, ama sesleri de kesilir. Şu anki halinle bir anlam içermiyorsun. Evlenmemişsin, sabit bir işin yok, toplum açısından hiçbir değerin yok. Öyle insanlar köyden atılıverir."

"Hım..."

"Ben evlenme niyetindeyim, sense benim için ideal olmaktan çok uzaksın. Senin markette kazandığın para benim işimi kurmama yetmez. Diyelim ki yetti, senin gibi biriyle cinsel isteklerimi karşılayabilmem mümkün değil."

Şiraha, içki fondip ediyormuşçasına hasarlı kutu gazozu tepesine dikiverdi.

"Yine de seninle çıkarlarımız örtüşüyor. Senin için burada kalabilirim."

"Ah..."

Hasarlı kutuları doldurduğum kâğıt poşet içerisinden çikolatalı kavunlu soda çıkarıp Şiraha'ya uzattım.

"İyi de burada kalmanın sana ne faydası var?"

Şiraha bir an suskun kaldıktan sonra fersiz bir sesle yanıtladı.

"Beni saklamanı istiyorum."

"Ne?"

"Beni dünyadan saklamanı istiyorum. Burada olmamı kullanarak kendi öykünü istediğin gibi şişirebilirsin. Olabildiğince burada saklanmak istiyorum. Artık hiç tanımadığım insanların bile bana karışmaya kalkmasından bıktım usandım."

Şiraha karton kutudaki çikolatalı kavun sodasından bir yudum aldı.

"Dışarı çıkarsam yaşamımın ırzına geçilecek yine. Madem erkeksin çalış, evlen, evlendinse daha fazla kazan, çocuk yap... Köyün kölesiyiz. Tüm yaşamımızı çalışarak geçirmek üzere dünyadan emir alıyoruz. Testislerim bile köyün malı. Seks deneyimin yoksa spermlerin boşa gittiği düşünülüyor."

"Can sıkıcı elbette."

"Senin rahmin de köyün malı işte. Kullanılmadığı için dönüp ilgilenen olmuyor. Ömür boyu hiçbir şey yapmamak niyetindeyim. Ömür boyu, ölene kadar, kimse bana karışmasın, ben sadece nefes alayım. Tek arzum bu."

Şiraha, iki elini dua edermiş gibi birleştirdi.

Şiraha'nın varlığının bana faydası olup olmayacağını düşünüyordum. Annem de, kız kardeşim de bir türlü *düzelmeyen* halim karşısında yorgun düşmüşlerdi. Bir değişimin, iyi de kötü de olsa bir değişimin, şu anki halimden daha iyi olacağını düşünüyordum.

"Ben senin kadar bunalmış hissetmiyorum belki ama şu anki halimle markette çalışmam da sıkıntı yaratabiliyor. Her yeni gelen müdür neden yarı zamanlı iş dışında çalışmadığımı soruyor, bir bahane uydurmadığımdaysa kuşkuyla yaklaşıyor. Ben de bir bahane arıyordum işte. Sen bu bahane olabilir misin bilemiyorum gerçi."

"Ben burada olduktan sonra insanların çenesi kapanır. Senin açından tamamen fayda sağlayacak bir anlaşma."

Şiraha özgüven patlaması yaşıyor gibiydi. Teklifi kendim yaptığım halde, onun bu istekli hali karşısında şüphe-

ye kapılmıştım. Fakat kız kardeşimin hiç şahit olmadığım tepkisini, hayatımda hiç aşk yaşamadığımı söylediğimde Miholaın yüzünde oluşan ifadeyi zihnimde canlandırdığımda, gerçekten bir denemenin iyi olabileceğini düşünmeye başladım.

"Anlaşma dediysem, karşılığını ödemen gerekmez. Sadece benim burada kalmama izin versen, yemeğimi sağlasan yeter."

"Eh... Öyle ya, bir gelirin olmadığı sürece masrafları paylaşmanı istemem anlamsız olur. Ben de yoksul bir insanım, sana nakit verememem ama yemini veririm artık."

"Yem mi?"

"Ah kusura bakma, evde ilk kez bir canlı yaşayacak. Bir an evcil hayvan gibi düşündüm."

Şiraha, söylediklerim karşısında rahatsız olmuş gibi baktıysa da "Eh, tamam öyleyse" dedi, tatmin olmuş gibi. "Bu arada, ben sabahtan beri hiçbir şey yemedim."

"Ha, evet. Buzlukta pilav, buzdolabında da haşlanmış yiyecekler var. Hoşuna gideni alıp yiyebilirsin."

Tabakları çıkarıp masaya dizdim. Soya soslu haşlanmış sebzeler ve pilav.

Şiraha'nın yüzü buruştu.

"Bu ne?"

"İri turp, soya filizi, patates ve pilav."

"Hep böyle şeyler mi yiyorsun?"

"Böyle şeyler derken?"

"Yemek değil ki bunlar!"

"Ben yiyecekleri mutlaka ateşten geçirerek yerim. Özel bir tatlandırıcı aramam, tuz gerekirse de soya sosu eklerim."

Elimden geldiğince nazikçe açıklamıştım ama Şiraha anlamamış gibiydi. İstemeye istemeye ağzına götürürken "Hayvan yemi bu be!" dedi, tükürür gibi.

"Söyledim ya işte" diye aklımdan geçirirken, çatalımı turpa batırıp ağzıma attım.

Bir üçkâğıtçıdan neredeyse farksız olduğunu bildiğim birinin evimde yaşamasına izin veriyordum, ama Şiraha'yı beslemeye başladıktan sonra söylediklerinde haklılık payı olduğunu da anladım.

Onun evde olması durumu kurtarıyordu. Aklıma bu düşüncenin yerleşmesi fazla zaman almadı.

Kız kardeşime söyledikten sonra, Mihoların evinde toplandığımızda da Şiraha konusunu açtım. Bir araya gelmiş kek yerken, Şiraha'nın evimde kaldığını söyleyiverdim.

Kapıldıkları heyecanı gördüğümde bir an akıllarını kaçırdıklarını sandım.

"Aa? Ne? Ne zamandan beri? Söyle, ne zamandan beri?"

"Nasıl biri?"

"Çok sevindim! Çok endişe ediyordum senin için... Harika!"

O coşkulu hallerini tuhaf bulmakla birlikte "Teşekkürler" dedim sadece.

"Anlatsana. İşi ne? Neyle uğraşıyor?"

"Bir iş yaptığı yok. Kendi işini kuracağını söylüyordu ama lafta kaldı herhalde. Evde boş boş oturuyor."

Yüzlerindeki ifade o an değişiverdi. Hafifçe öne kaykılarak hararetle bizi konuşmaya başladılar.

"Var öyle adamlar... Fakat o hallerine rağmen çok ciddi, nazik ve alımlı olabiliyorlar. Bir arkadaşım da, ne bulduğunu bilmem ama öyle bir adama âşık oldu."

"Benim bir arkadaşım da evlilik dışı ilişkiyle, onun parasıyla geçinen bir adama tutuldu. Ev işlerini yapacak olsa ev erkeği der geçeriz ama onu bile yapmıyordu. Fakat arkadaşım hamile kalınca adamın tavrı bir anda değişiverdi. Şimdilerde çok mutlu görünüyorlar."

"Evet ya, öyle erkekler için hamile kalmak en iyi yol!"

"Hiç aşk yaşamadım" dediğimde daha sevinçli gibilerdi. Her şeyi anlıyorlarmış gibi konuşmalarını sürdürüyorlardı. Ne aşk yaşamış ne de seks yapmış, sabit bir işi olmayan önceki halimi anlamakta güçlük çektikleri oluyordu, ama Şiraha'yı eve aldıktan sonraki halimi gelecekte olacaklara varana kadar anlıyor gibiydiler.

Arkadaşlarım Şiraha ve benim hakkımda konuşurken, sanki bir başkası hakkında konuşuluyormuş hissine kapıldım. Kendi aralarında öyküyü oluşturmuşlardı; ben ve Şiraha yalnızca isim olarak bu öykünün parçasıydık ama fikir birliğine vardıkları öykünün benimle hiçbir alakası yoktu.

Konuşmalarına dahil olmaya kalktığımda "Bak, uyarılarımızı iyi dinle!" – "Evet ya! Sen aşk konusunda acemisin. Biz bu tür adamları çok iyi biliriz." – "Miho, gençken senin de başına gelmişti değil mi?" diye keyifle konuşmaları devam edince, gerekli bilgileri verip başka da bir şey yapmamaya karar verdim.

Sanki beni aralarına ilk kez gerçekten almış gibiydiler. "Bizim tarafa hoş geldin" diye beni bağırlarına basmışlardı artık.

Şimdiye kadar ben "öte tarafın" insanıydım demek, diye içim sızladı, bununla birlikte arada tükürük saçarak söylediklerini, Sugavara'nın kendine has tarzını ödünç alarak "Yapma ya!" gibi ifadelerle onaylayarak dinledim.

Şiraha'yı beslemeye başladıktan sonra markette işler daha da yolunda gitmeye başlamıştı. Yalnız Şiraha'nın yeme içme masrafı çıkmıştı ortaya. Şimdiye kadar tatil yaptığım cuma ve pazar günleri de vardiya almayı düşündükçe kendimi daha dinç hissediyordum.

Dışarıdaki çöpleri düzelttikten sonra arka odaya gittim ve gece vardiyasını yeni tamamlayan müdürümüzü vardiyaları ayarlarken görünce konuyu açtım.

"Acaba cuma ve pazar vardiyaları dolu mu? Para kazanmak niyetindeyim de, daha çok vardiya alabilirsem sevinirim."

"Hayırdır, Furukura Hanım? Yine de tam beklediğim gibi, her zaman isteklisin. Yok ama haftada bir gün dinlenmezsen yasayı çiğneriz. Başka şubeden ayarlayalım mı bir gün? Her yerde eleman eksikliği had safhada zira. Sevinirler."

"Çok sevinirim."

"Bünyene dikkat et yalnız. Ha, şu da bu ayki dökümün."

Müdürün verdiği maaş dökümünü çantama koyarken, müdürün iç çekişini duydum: "Öyle ya, Şiraha'ya da vermem gerek. Özel eşyaları da hâlâ burada. İrtibat da kuramıyorum."

"Telefonla ulaşamadınız mı?"

"Telefon bağlanıyor ama açmıyor. O halleri tuhaf işte o tipin. Yanınızda özel eşya getirmeyin diye o kadar söylediğim halde dolabı tıka basa dolu."

"Ben götürüp vereyim mi?"

Ertesi gün gece vardiyasında yeni bir çocuk başlayacaktı. Dolabın dolu olması sıkıntı yaratır düşüncesiyle ağzımdan kaçıverdi.

"Ne? Götürüp vereyim mi derken? Şiraha'ya mı? Ne o Furukura Hanım, Şiraha'yla görüşüyor musunuz siz?"

Müdürümüz öylesine şaşırmıştı ki başıma belayı aldığımı anlamam hiç zor olmamıştı.

*Beni tanımayan insanlarla ne konuşursan konuş ama marketteki*lere benim burada olduğumu söyleme. Böyle demişti Şiraha. *Beni tanıyan tüm insanlardan beni saklamanı istiyorum. Hiç kimseye rahatsızlık vermediğim halde, herkes çok normalmiş gibi gelip benim yaşantıma karışıyor. Sessizlik içerisinde nefes almak istiyorum yalnızca.*

Şiraha'nın kendi kendine konuşurmuş gibi söylediği bu sözler zihnimde canlanırken, kamera monitöründen açılan otomatik kapının zili duyuldu.

Güvenlik kamerası görüntüsüne baktığımda bir grup erkek müşterinin içeri girdiğini fark ettim. Market bir anda canlanmıştı. Kasada geçen hafta çalışmaya yeni başlayan acemi Tuan'ın yalnız kaldığını görünce aceleyle kasaya gitmek için hareketlendim.

"Ne o? Dur, kaçacak ne var?" dedi müdür, keyifli bir ses tonuyla.

Ben de güvenlik kamerası görüntüsünü parmağımla işaret edip "Kasa kalabalıklaşmış" diyerek aceleyle kasaya koşturdum.

Kasaya vardığımda üç müşteri sıralanmıştı, Tuan ise bunalmış bir yüz ifadesiyle kasaya giriş yapmaya çalışıyordu.

"Şey bu..."

Galiba indirim kuponunun girişini yapmakta sıkıntı yaşıyordu. Seri hareketlerle girişi yaparak öğrettim. "Bu kuponlarda para üstü vermek gerekiyor. Para üstü ver lütfen" diyerek kendim de diğer kasaya koşturdum.

"Beklettik kusura bakmayın. Bu kasaya buyurun lütfen."

Beklemekten olsa gerek, asık suratlı bir erkek müşteri kasaya gelip "Öbür taraftaki yeni mi? Acelem var da" dedi sinirli bir ses tonuyla.

"Özür dileriz" diyerek başımı eğdim.

Tuan henüz alışmadığından İzumi Hanım'ın yanında olması gerekiyordu. Dönüp baktığımda İzumi Hanım karton kutu içeceklerin sipariş girişine yoğunlaşmıştı. Kasadaki kalabalığın farkına varabilecek durumda değildi.

Nihayet kasadaki kalabalık hafifleyince günün ürünü olan çubuk kızartma tavukların henüz hazırlanmadığının farkına vardım ve telaşla arka odadaki dondurucuya koşturdum.

Arka odaya ulaştığımda müdürümüz ve İzumi Hanım neşeyle bir şeyler konuşuyorlardı.

"Müdür Bey, bugün çubuk kızartma tavuk hedefimiz yüz adet değil mi? Henüz öğlen kalabalığında lazım olacak kısım bile hazır değil. Poster dahi yapıştırılmamış!"

İzumi Hanım ve müdürün "Eyvah! Yandık!" diyeceklerini düşünmüştüm ama İzumi Hanım kendini öne çıkararak konuşmaya başladı.

"Baksana Furukura Hanım, Şiraha'yla çıktığınız doğru mu?"

"Hayır, yani, İzumi Hanım, çubuk kızartma tavuklar..."

"Dur bir dur. Ne zamandan beri öyleydi aranız? Birbirinize yakışıyorsunuz gerçi! Söylesene önce hanginiz açıldı? Şiraha mı?"

"Furukura Hanım çok utangaç, hiçbir soruya yanıt vermiyor ya! İlk fırsatta birlikte içmeye gidelim mi? Şiraha'yı da yanında getir."

"Sayın müdürüm, İzumi Hanım, çubuk kızartma tavuklar..."

"Lafı çarpıtma, söyle hadi!"

Artık sinirlenmiştim. "Çıkıyoruz denemez. Şu an bende kalıyor sadece! Sayın müdürüm, siz onu bırakın da daha bir çubuk kızartma tavuk bile hazır değil!" dedim, sesimi yükselterek.

"Aa, aynı evde mi yaşıyorsunuz?" deyince İzumi Hanım hayretle, müdürümüz "Ciddi olamazsın!" dedi, keyifli bir ses tonuyla.

"Artık ne söylesem boş" diye düşünerek aceleyle dondurucudan çubuk kızartma tavukların kalanını çıkarıp iki elimi alttan destek yaparak tepeleme doldurdum ve kasaya koşturdum.

İkisinin hali karşısında şoka uğramıştım. Normalde 130 Yen olan tavukların 110 Yen'e satılmasından ziyade bir çalışanla bir eski çalışanın dedikodusunu yapmayı önemsemelerini bir market çalışanı olarak kabul edemiyordum. Akıllarından ne geçiyordu acaba?

Yüzümdeki utanç ifadesini elimden geldiğince değiştirdim, sonra, kucağımda tavuklarla koşturduğumun far-

kına varmış olacak, acemi Tuan gelip yarısını ellerimden aldı. "Ne kadar çok! Hepsini pişirecek miyiz?" dedi yarım yamalak Japoncasıyla.

"Elbette. Bugünden itibaren indirimli satışlar başlıyor. Şubenin hedefi 100 çubuk. Önceki indirimli satışta 91 adet satılmıştı, bu kez kesinlikle 100'ü bulacağız. Bugün için akşam vardiyasında çalışan Savaguçi büyük bir poster hazırladı. Onunla marketi süsleyeceğiz, sonra hepimiz tek vücut olup tavuk satacağız. İşte bu şu anki en önemli konu."

Bunları söylerken nedendir bilmem gözlerimden yaşlar boşanacak gibi oldu. Acemi Tuan, hızlıca konuştuğum Japoncanın tamamını anlayamamış olacak, "Tek vücut?" diye başını yana eğdi.

"Hepimizin tek bir amaç için uğraşması! Tuan, bunların hepsini şimdi pişir!"

Söylediklerimi duyan Tuan "Bunların hepsi? Zor çok!" dediyse de başıyla onayladı ve gönülsüz el hareketleriyle tavukları pişirmeye başladı.

Bense hazır yiyecek vitrini tarafına koştum ve Savaguçi'nin iki saat fazla mesai yapıp hazırladığı *En popüler! Pamuk gibi yumuşacık, leziz tavuk kızartma! Hem de bugün 110 Yen* yazılı posteri asmaya başladım.

Akrobat merdivene tırmandım, koli ve elişi kâğıtlarından yapılmış küp şeklindeki tavuk reklamını tavandan sarkıttım. Savaguçi'nin "Bu sefer mutlaka 100'ü bulalım!" diyerek gayretle girişti̇ği, hoş bir posterdi bu.

Mademki market çalışanıyız, satış hedeflerini gerçekleştirmek için güç birliği yapan bir ekip olmalıyız. İzumi Hanım ve müdürümüzün derdi neydi acaba?

İçeriye müşteri girdiğini görünce hemen seslendim.

"Hoş geldiniz! İyi günler! Bugünden itibaren tavuk kızartma 110 Yen! İster misiniz?"

Henüz tavuk kızartmalarını dizen Tuan da "Tavuk kızartma ister misiniz?" diye seslendi.

Müdürümüz ve İzumi Hanım hâlâ arka odadan çıkmamışlardı. İzumi Hanım'ın gülme sesini duyar gibi oldum hafiften.

"Ucuzluk var! Tavuk kızartma ister misiniz?"

Alışık olmadığı halde satış yapmak için seslenen Tuan, bugün yerine başkasını koyamayacağım yegâne ekip arkadaşımdı.

Yakınlardaki bir süpermarketten soya filizi, tavuk eti ve lahana satın alıp eve döndüm; Şiraha ortalarda yoktu.

Yiyecekleri haşlama hazırlığına başladığımda, Şiraha'nın gitmiş olabileceğini düşünürken banyodan bir ses geldi.

"Aa! Şiraha, evde miydin?"

Banyo kapısını açtım; Şiraha, üzerinde elbiseleriyle kuru küvetin içerisine oturmuş, elindeki tablette video izliyordu.

"Neden burada oturuyorsun?"

"Önce yüklükteydim ama böcek çıkıyor. Burada hem böcek yok hem de rahat edebiliyorum" diye yanıtladı Şiraha. "Bugün de sebze haşlama mı?"

"Evet, öyle. Soya filizi, tavuk eti ve lahana pişireceğim."

"Öyle mi?" dedi Şiraha başını kaldırmadan. "Bugün geç döndün. Karnım çok acıktı."

"Tam çıkacakken İzumi Hanım'la müdür lafa tutup bırakmadılar. Müdür izin gününde işe geldiği halde bütün gün marketteydi. Yanına Şiraha'yı da al içmeye gidelim deyip durdu ısrarla."

"Aa, yoksa burada olduğumu mu söyledin?"

"Kusura bakma, ağzımdan kaçıverdi. Ha, buyur, bu senin. Özel eşyalarınla maaş dökümünü getirdim."

"Öyle mi?" Şiraha elindeki tablete yapışmış öyle bakıyordu.

"Kusura bakma. Kötü bir niyetim yoktu" dedim.

"Hayır, sıkıntı yaşayacak olan sensin Furukura."

"Nasıl?"

Aklımdan, "Neden ben?" diye geçirerek başımı yana eğdim.

"O tipler kesin beni çağırıp azarlamaya falan kalkarlar. Fakat ben asla gitmem. Burada saklanmaya devam edeceğim. Artık azarlanacak kişi sensin Furukura."

"Ben mi?"

"Neden işsiz bir adamın evinde kalmasına izin veriyorsun, birlikte çalışabilirsiniz oysa? Neden yarı zamanlı iş? Evlenmeyecek misin? Çocuk yapmayacak mısın? Doğru dürüst bir iş bul. Bir yetişkin olarak yükümlülüklerini yerine getir... İşte böyle, herkes her şeyine karışacak."

"Şimdiye kadar market çalışanları bana hiç böyle şeyler söylemediler."

"Niye biliyor musun? Aşırı tuhafsın da ondan. 36 yaşında, bekâr ve yarı zamanlı market çalışanı. Üstelik olasılıkla bakire. Her gün yırtınarak müşterilere seslenip duruyorsun

ama sağlıklı bir işe girip çalışmayı aklından geçirmiyorsun. Sen farklı bir canlı türüsün, rahatsız edicisin. Bunu senin yüzüne söylememişler sadece. Fakat arkandan konuşuyorlardır mutlaka. Artık yüzüne de söyleyeceklerdir."

"Ne?"

"Kendini normal gören insanların, normal olmadığını düşündükleri insanları yargılama merakı vardır. Ben devreden çıkacak olursam, her geçen gün biraz daha ağırlaşacak şekilde seni yargılayacaklardır. Bu yüzden beni beslemeye devam etmek zorundasın."

Şiraha hafifçe güldü.

"Hep intikam almak istemişimdir... Sırf kadın oldukları için parazit gibi yaşamalarına izin verilen tiplerden... Asıl ben parazit olacağım diye sürekli düşünüyordum. İnatla senin parazitin olarak yaşamayı sürdüreceğim."

Şiraha'nın söylediklerini hiç anlamamıştım.

"Şiraha onu bırak da şimdi yemini yiyecek misin? Artık haşlanmıştır."

"Burada yiyeceğim, getir lütfen."

Şiraha'nın böyle söylemesi üzerine haşlanmış sebze ve pilavı tabağa koyup banyoya götürdüm.

"Kapıyı kapat lütfen."

Banyo kapısını kapattım. Uzun bir aradan sonra ilk kez tek başıma masaya oturdum ve yemeğe başladım.

Yemeği çiğnerken çıkardığım seslerin her zamankinden daha büyük bir gürültü yarattığı hissine kapıldım. Az öncesine kadar marketin "sesi" içerisinde olduğumdandı belki. Gözlerimi kapatıp marketi hayalimde canlandırdığımda marketin sesi kulak zarımı titretmeye başladı.

Bu bir müzik gibi içime yayılıyordu. İçime iyice yerleşmiş marketin seslendirdiği, ritim verdiği sese kapılıp salınırken ertesi gün tekrar çalışabilmek için önümde duran yemimi vücuduma tıkıştırdım.

Şiraha konusu göz açıp kapayıncaya kadar markette yayıldı, müdürümüz de her karşılaşmamızda ısrarla "Şiraha ne yapıyor? İçmeye ne zaman gidiyoruz?" diyordu.

Sekizinci müdürümüz işine bağlılığıyla saygı duyduğum, mükemmel bir ekip arkadaşı olarak gördüğüm bir adamdı ama beni her görüşünde konuyu Şiraha'ya getirmesinden gına gelmişti.

Şimdiye kadar karşılaştığımız zamanlarda, özellikle son günlerde *hava iyice ısınınca çikolatalı tatlı satışı pek düştü, yakınlara inşa edilen apartman tamamlanınca akşam müşterileri çoğaldı, sonraki hafta yeni ürünün reklamı bomba gibi girecek, umut verici* gibi konuları doğrudan paylaşabiliyorduk oysa. Müdürümüz için bir market çalışanı olmaktan öte insan dişisine dönüştüğüm hissine kapılmadan edemiyordum.

"Furukura Hanım, bir sıkıntın olursa bana söyle mutlaka!"

"Öyle ya, önce sadece senin geleceğin şekilde içmeye gidelim. Şiraha da gelse iyi olur gerçi. Onunla şöyle bir konuşmak isterim."

Şiraha'dan nefret ettiğini söyleyen Sugavara bile "Ben de Şiraha'yla görüşmek isterim. Onu da çağır mutlaka" dedi.

Şimdiye dek bilmiyordum ama galiba herkes arada bir içmeye gidiyor, çocuk sahibi İzumi Hanım bile kocasının çocuğa bakabileceği günlerde onlara katılıyordu.

"Ya Furukura Hanım, bir gün seninle de içmeyi çok istiyorduk."

Herkes Şiraha'yı birlikte içmeye götürerek azarlayıp dersini verecekleri fırsatı hevesle bekliyordu.

Onların bu bunaltma heveslerini gördükçe Şiraha'nın *saklanmak istiyorum* demesini çok daha iyi anlıyordum.

Şiraha işi bıraktığında imha edilmesi gereken özgeçmişini müdürümüz getirdi ve İzumi Hanım'la birlikte "Bak bak, üniversiteyi yarıda bırakmış. Sonra gittiği meslek yüksekokulunu da çok geçmeden bırakmış" – "Baksana, tek becerisi İngilizce. Aa, ehliyeti bile yok" diyerek Şiraha'nın kalite değerlendirmesini yaptılar.

Hepsi Şiraha'yı azarlayıp ders verebilecekleri için mutluydu. Bu 100 Yenlik yosun sarması indirimli satışının veya yeni ürün olan peynirli Frankfurt usulü sosisin yanında verilen ve bütün pişirilmiş sebze alımlarında indirim hakkı veren kuponun dağıtılmasından daha önemli ve öncelikli bir konu haline gelmiş gibiydi.

Marketin sesine parazit karışmıştı artık. Hep birlikte aynı müziği sergiliyorduk ve herkes aniden farklı müzik aletleri çıkarıp çalmaya başlamıştı sanki; markete rahatsız edici, homojenlikten uzak bir ses hâkim olmuştu.

En büyük korkumsa yeni başlayan acemi Tuan'dı. Günden güne marketi özümseyip herkese benzemeye başlamıştı. Bunu market eski halindeyken yapmış olsaydı sorun olmazdı ama herkesin şu anki haline benzemeye başlayınca, Tuan da market çalışanı tanımından epey uzak, başka bir canlıya dönüşüyordu.

Gayret ve ciddiyetle çalışan Tuan, bir gün Frankfurt sosis pişirirken işi bıraktı, bana dönüp "Furukura Hanım, kocanız önceden bu markette miydi?" diye sordu.

Son ekleri uzatıyor olması belki de İzumi Hanım'ın konuşma tarzından kaynaklanıyordu. Oldukça hızlı konuşarak Tuan'ı yanıtladım.

"Kocam değil ya, sen onu bırak, bugün hava sıcak, soğuk içecekler çok satılır. Pet şişe su raftan eksildikçe yerlerine mutlaka yenilerini koy. Dondurucuda koliler içerisinde bol bol su var. Karton kutudaki çaylar da çok satılır, gözün reyonda olsun. Tamam mı?"

"Furukura Hanım, çocuk yapacak mısınız? Benim ablam evlendi, üç çocuğu var. Henüz küçükler, çok şirinler."

Tuan her geçen an market çalışanı olmaktan biraz daha uzaklaşıyordu. Herkesin giydiği üniforma aynıydı ama eskisiyle karşılaştırıldığında, herkes market çalışanı tanımından uzaklaşmıştı sanki.

Sadece müşteriler bana market çalışanı olarak ihtiyaç duyduklarını hissettiriyorlardı. Aynı vücudun içinde dolaşan hücreler olarak gördüğüm diğerleri, her geçen gün "köyün erkek ve dişileri" haline gelirken, bu tuhaflık içerisinde market çalışanı olarak varlığımı sürdürmemi sadece müşteriler sağlıyordu.

Onunla telefonda konuştuktan bir ay sonra, kız kardeşim Şiraha'yı azarlamaya geldi.

Kız kardeşim uysal, nazik bir kadındır ama "Bir-iki çift laf etmem lazım" diyerek üsteledi.

Şiraha'ya dışarı çıkmasını söylediysem de "Sıkıntı yok" diyerek evde kaldı. Azarlanmaktan öylesine nefret ettiğini düşününce şaşırtıcıydı.

"Yutaro'ya kocam bakıyor. Arada sırada yapar böyle."

"Anlaşıldı. Tek göz oda ev, buyur."

Uzun zaman sonra kız kardeşimle ilk kez kucağında çocuk olmadan karşılaştım, sanki bir yerlerde bir şey unutmuş gibiydi.

"Kalkıp gelmek yerine bir telefon etsen, her zamanki gibi ben gelirdim oysa."

"Hiç sorun değil. Bugün seninle baş başa, rahatça konuşmak istedim... Rahatsızlık vermiyorumdur umarım."

Kız kardeşim odaya göz gezdirip "Şey, birlikte yaşadığın adam... Bugün dışarıda mı? Yalnız bırakmak istedi herhalde" dedi.

"Yok, evde şimdi."

"Ne? Nerede? Bir merhaba deseydim..."

Telaşla ayağa kalkan kardeşimi "Bunu yapmana hiç gerek yok. Öyle ya, yemini verme zamanı gelmiş..." diye engellemeye çalıştım, mutfak kısmında bulunan tezgâhtaki pilav ve tenceredeki haşlanmış patatesle lahanayı tabağa koyup banyoya götürdüm.

Şiraha küvetin dibine yerleştirdiği minderin üzerine oturmuş akıllı telefonunu kurcalıyordu. Yemini uzatınca sessizce aldı.

"Banyo? Banyo mu yapıyor şimdi?"

"Hayır, aynı odada olunca dar geliyor, orada kalmasına izin veriyorum."

Kardeşimin yüzündeki hayret ifadesini görünce ayrıntıları açıklamak istedim.

"Yani burası eski bir apartman. Şiraha eski tip banyoya girmektense ücretli duşa gitmeyi tercih ediyor. Duş ve yem ücretini alıyorum. Biraz sıkıntı oluyor ama onu evde tutmak birçok açıdan kolaylık. Herkes, nedendir bilmem, müthiş sevinip 'Harika!' – 'Tebrikler!' deyip kutluyor. Kendilerince ikna oldular. Artık fazla karışmıyorlar bana. O yüzden kolaylık işte."

Herhalde söylediklerimi anlamış olacak, kardeşim başına hafifçe öne eğdi.

"Dün elde kalan pudinglerden alıp getirmiştim. Yer misin?"

"Böyle bir şeyle karşılaşacağımı aklımın ucundan bile geçirmemiştim..."

Sesini titreterek konuşunca şaşırıp yüzüne baktım, ağlıyor gibiydi.

"Ne oldu? Dur, hemen kâğıt mendil vereyim."

Bir anda Sugavara'nın konuşma tarzıyla ayağa kalkınca, kardeşim "Abla, sen ne zaman düzeleceksin?" dedi.

Ağzını açmıştı ama bana çıkışmaksızın başı öne eğik duruyordu. "Bu kadarı fazla artık... Ne yaparsak normale döneceksin? Daha ne kadar sabretmemiz gerek?"

"Efendim? Sabır mı ediyordun? Madem öyle, kendini zorlayıp beni görmeye gelmene ne gerek vardı?"

Dürüstçe söylemiştim. Bunun üzerine ayağa kalktı.

"Abla, lütfen benimle psikoloğa gel. Düzelirsin. Başka çare yok artık."

"Küçüklüğümde gitmiştim ama işe yaramadı işte. Üstelik neyimi düzeltmem gerektiğini bilemiyorum."

"Abla, sen markette çalışmaya başladın başlayalı iyice tuhaflaştın. Evde olduğumuz halde marketteki ses tonuyla konuşuyorsun, hem de yüzündeki ifade bir garip. Lütfen, normal ol artık."

Kendini iyice salıvermiş, ağlamaya koyulmuştu. Ağlamasına bakmadan sordum.

"Peki markette çalışmayı bırakırsam düzelir miyim? Yoksa devam edersem mi düzelirim? Şiraha'yı evden atarsam mı düzelirim? Yoksa kalmasına izin verirsem mi düzelirim? Bak, yeter ki söyle. Benim için fark etmez. Fakat net olarak söyle."

"Artık hiç anlayamıyorum."

Kardeşim hıçkırıklarla ağlarken yanıt vermedi.

O susunca serbest kaldım, buzdolabından pudingi çıkardım ve ağlayan kardeşime bakarak yemeğe başladım, ağlaması bir türlü kesilmek bilmiyordu.

Tam o sırada banyo kapısı açıldı. Şaşırarak dönüp baktığımda Şiraha kapıda duruyordu.

"Kusura bakmayın, aslında biz kavga etmiştik. Hoş olmayan bir âna denk geldiniz. Şaşırmış olmalısınız." Aniden akıcı bir şekilde konuşmaya başlayan Şiraha'yı anlamsız bakışlarla izledim. "Aslında ben eski kız arkadaşımla *Facebook* üzerinden haberleşiyordum. Birlikte içmeye gittik. Bunun üzerine Keiko öfkeden deliye dönüp birlikte yapamayacağımızı söyledi, beni de banyoya kapattı."

Kardeşim Şiraha'nın söylediklerini sindirmek istiyormuş gibi bir süre yüzünü süzdü, sonra kilisede pederle karşılaşmış bir müridin yüz ifadesiyle ayağa kalktı.

"Öyle miydi? Öyledir elbette. Öyle olmuştur!"

"Bugün geleceğinizi duyunca hapı yuttum dedim. Saklandım. Kesin azar işitirim demiştim."

"Orası öyle. Durumu ablamdan duyduğumda işsiz güçsüz bir adamın ablama askıntı olup aldatmasından çok endişelendim... Hele bir de eski kız arkadaşınla görüşmen! Asla kabul edilir bir şey değil!"

Kardeşim Şiraha'yı azarlıyordu ama sevinci de yüzünden okunuyordu.

Öyle ya, azarlaması, onu aynı tarafta görmesindendi. O yüzden hiçbir sorun çıkarmamıştı; öbür tarafta duran abladan ziyade, sorunlarla dolu ama kendisiyle aynı tarafta duran bir ablanın varlığı, kardeşim için çok daha tercih edilir bir durumdu. Bu fazlasıyla anlaşılabilir, *normal* dünyaydı onun için.

"Şiraha abi! Ben gerçekten çok kızgınım!"

Konuşma tarzı değişmiş gibiydi. Kardeşimin çevresinde ne tür insanlar vardı acaba? Mutlaka onlara yakın bir konuşma tarzıydı.

"Çok iyi anlıyorum. Biraz zaman alacak ama iş bulacağım, kesinlikle nikâh da yapmak niyetindeyim."

"Bu halinizle anne babama ne anlatacağımı hiç bilemiyorum."

Mutlaka sınıra ulaşmış olmalıydım. Hiç kimse benim market çalışanı varlığımı sürdürmemi istemiyordu.

Markette ilk çalışmaya başladığımda sevinen kardeşim şimdi aynı işi yapmamanın normal olacağını söylüyordu. Gözyaşları kurumuştu ama burnu akmış, dudağının üstünü kaplamıştı. Silmeye kalkışmadan yaramaz bir çocuk havasında Şiraha'ya kızmaya devam ediyordu. Burnunu silmem mümkün değildi. Yarıda kalan pudingim elimde ikisini izledim yalnızca.

Ertesi gün eve döndüğümde, kapının önünde bir çift kırmızı ayakkabı duruyordu.

Belki kardeşim tekrar gelmiştir, sakın Şiraha kız arkadaşını eve getirmiş olmasın gibi düşüncelerle içeriye girdim; odanın ortasında Şiraha'yı gördüm, dizlerinin üzerine oturmuştu, masanın karşısındaysa sert bakışlarla Şiraha'yı süzen, saçlarını kahverengiye boyatmış bir kadın oturuyordu.

"Şey... Siz kimsiniz?" diye seslendim, kadın keskin bir hareketle başını çevirip bana baktı. Henüz genç, makyajı bir parça fazla kaçmış bir kadındı.

"Peki sen kimsin? Bu adamla birlikte yaşayan kadın mı?"

"Evet öyleyim."

"Ben bu adamın kardeşinin karısıyım. Kaldığı evde kirayı uzun süre ödememiş, sonra da kaçmış. Cep telefonundan da ulaşamayınca Hokkaido'daki baba evine telefon ettiler. Bizim ettiğimiz telefonları da hep görmezden geldi. Tesadüfen okul arkadaşlarımla buluşmak için Tokyo'ya gelince kaynanamın verdiği parayla kira borcunu ödedim. Öderken bir de başımı eğip özür dilemek zorunda kaldım.

Bir gün böyle bir olay çıkacağını biliyordum ya, neyse. Bu adamın içinde kendi parasını kazanmak gibi bir istek asla yoktur; para konusunda da pis ve güvenilmezdir. Bana bak, kesinlikle geri ödeteceğim."

Masanın üzerinde borç senedi başlıklı bir kâğıt duruyordu.

"Git, doğru düzgün çalış, geri öde. Şu hale bak! Ben neden kayınbiraderim için bu eziyete katlanmak zorundayım ya!"

"Şey... Burada olduğumu nasıl anladınız?" dedi Şiraha, tedirgin bir ses tonuyla. Şiraha kendisini saklamamı istediğinde, ricasının sebeplerinden biri kirayı ödemeden sıvışmaktı herhalde diye geçirdim içimden.

Kadın, Şiraha'nın sorusunu burnundan gülerek yanıtladı.

"Daha önce de kirayı biriktirmiş, Hokkaido'ya kadar borç almaya gelmiştin ya... O zaman aynı şey tekrar olabilir diye kocama söylemiş, telefonuna takip uygulaması indirtmiştim. Burada olduğunu anladım ve alışverişe çıktığında yakaladım işte."

Gelinlerinin Şiraha'ya hiçbir şekilde güvenmediğinden emin olunca içim acıdı.

"Gerçekten... O parayı mutlaka geri ödeyeceğim..." dedi Şiraha, ürkekçe.

"Elbette ödeyeceksin. Peki bu kadınla aranızda nasıl bir ilişki var?" dedi kadın, bakışlarını bana çevirerek. "İşsiz olduğun halde biriyle birlikte yaşamaya mı kalkıyorsun? Bunun için zamanın varsa önce aklı başında bir yetişkin gibi doğru düzgün bir iş bul."

"Evlenmek ön koşuluyla çıkıyoruz. Ben ev işlerini yapıyorum, o da çalışıyor. Sabit iş yeri kesinleştiğinde parayı öderim."

Şiraha'nın kız arkadaşı varmış diye şaşkınlığa düştüm, derken kız kardeşimle aralarında geçen diyaloğu anımsadım ve benden bahsettiğini anladım.

"Demek öyle. Ne işle meşgulsün?" diye sordu, kuşkulu bakışlarla.

"Ehm, şey, yirmi dört saat açık bir markette yarı zamanlı çalışıyorum."

Kadının gözleri, burun delikleri ve ağzı aynı anda sonuna kadar açıldı, aynı yüzü daha önce de gördüğümü anımsadım; kadın hayretler içinde patladı.

"O ne demek! İkinizin geçim kaynağı bu mu yani? Hem de bu adam işsiz!"

"Eh... Evet."

"Geçinmenize imkân yok! Tükenir gidersin! Bak, henüz tanıştık, kabalık ediyor olabilirim ama yaşın da bir hayli var, değil mi? Bu yaşta yarı zamanlı çalışmak da neyin nesi?"

"İşte... Bir dönem farklı yerlere başvurup mülakatlara girmiştim ama sonuçta marketten başka bir yerde çalışamadım."

Kadın hayret içerisinde beni süzüyordu.

"Bir anlamda birbirinize yakıştığınızı düşünüyorum aslında... Bak, tamamen bir yabancıyım, benim söylemem uygun olmayabilir ama ya evleneceksin ya da sabit bir işe girip çalışacaksın. İkisinden birini seçmek gerek. Bunu içimden gelerek söylüyorum. Hatta ikisini birden yapman çok daha iyi olur. Açlıktan ölürsünüz, hayatı hafife almayın."

"Anlıyorum."

"Bu adamın nesinden hoşlandığını hiçbir şekilde anlayamıyorum ama hoşlanıyorsan sabit bir işe ihtiyacın var. Toplumla uyumsuz iki kişinin yarı zamanlı işten gelen parayla geçinmesi asla mümkün değil. Ciddiyim."

"Evet."

"Çevrendeki hiç kimse söylemedi mi sana? Sigortan var mı bari? Bunları gerçekten senin iyiliğini düşünerek söylüyorum... İlk kez karşılaşıyoruz ama doğru düzgün yaşaman gerek."

Vücudunu biraz öne çıkararak samimiyetle konuşuyordu, bu halini görünce Şiraha'nın anlattığından daha iyi bir insan olduğunu düşündüm.

"İkimiz konuştuk. Çocuk yapana kadar ben ona destek olacağım. Kendim de bir internet işi kurmak için gayret edeceğim. Çocuğumuz olduğunda bir iş bulup evin direği olacağım" dedi Şiraha.

"Hayal görmeyi bırak, gidip sen de çalış abi. Gerçi bu ikinizin meselesi, karışmamı gerektiren bir durum değil..."

"Ona yarı zamanlı çalışmayı hemen bıraktıracağım. Sonra sabit bir iş aramasında yardımcı olacağım. Böyle kararlaştırdık."

"Evet" dedim.

Kadın söylenenlere inanmamış bir ifadeyle "Eh, yine de biriyle birlikte olman daha iyi. Uzun uzun oturmak niyetim yok. Ben dönüyorum artık" diyerek ayağa kalktı. "Bugün olanları, borç verdiğim miktar da dahil olmak üzere, hepsini kayınvalideme anlatacağım. Haberin olsun. Kaçabileceğini sanma sakın."

Kadın bunları söyledikten sonra çıkıp gitti.

Kapının kapandığından ve ayak seslerinin iyice uzaklaştığından emin olduktan sonra Şiraha sevinçle bağırdı.

"Oh be! İyi kurtulduk! Artık bir süre sıkıntı çıkmaz. Hem hamile kalmana imkân yok. Niye mi? Ben böyle bir kadının içine girmem ki!"

Şiraha heyecanlanmış, iki omzumu yakalamıştı.

"Furukura, sen çok şanslısın. Bakire, bekâr, markette yarı zamanlı iş... Sırtında üç bela birden taşıyorsun ve şimdi sayemde evli bir insan kisvesinde topluma karışabileceksin. Herkes bakire olmadığını düşünecektir, çevreden bakıldığında düzgün bir insanmış gibi görüneceksin. İşte herkesi sevindirecek en iyi halin bu. Söylesene, iyi olmadı mı?"

Aksine, Şiraha'nın aile meselelerine bu kadar çabuk karıştırılmış olmaktan yorgun düşmüştüm. Bir de Şiraha'yı dinleyecek halim yoktu.

"Bugün duşu kullanabilir miyim?" dedim.

Şiraha küvete yerleştirdiği yer yatağını kaldırdı, ben de uzun bir aradan sonra evde duş alabildim.

Duş aldığım sırada Şiraha banyo kapısının önünde durmaksızın konuştu.

"Benimle karşılaşmış olman gerçekten büyük şans Furukura. Yoksa böylece tek başına tükenip ölüp gidecektin. Karşılığında beni saklamaya devam et."

Suyun sesi ağır basıyor, Şiraha'nın sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuluyordu. Kulaklarıma yerleşen market sesi yavaş yavaş silinip gidiyordu.

Üzerimi kaplayan köpükleri iyice akıttıktan sonra musluğu güzelce sıktım, kulaklarım uzunca bir aradan sonra ilk kez sessizliği tadıyordu.

Şimdiye kadar kulaklarımın içinde marketin sesi yankılanıp durmuştu. Fakat artık o ses yoktu.

Uzun zaman sonra rastladığım sessizliği hiç duymadığım bir müzik gibi hissederek banyoda dikildim, Şiraha'nın ağırlığıyla gıcırdayan zemin, sessizliği yırtıp attı.

Marketteki son günüm, on sekiz yıllık çalışmam bir hayalmiş gibi geldi çattı. O gün sabah altıda markete gittim ve monitörden sürekli marketi izledim.

Acemi Tuan, kasaya alışmıştı. Çabuk hareketlerle kutu kahve, sandviç gibi ürünlerin barkodunu tarıyor, fatura istendiğinde bile süratli el hareketleriyle hallediyordu.

Yarı zamanlı işi bırakmak için aslında bir ay öncesinden haber vermem gerekirdi ama özel bir durumum olduğunu söyleyince iki hafta içinde bırakmama izin verilmişti.

İki hafta öncesini anımsadım. "Lütfen işi bırakmama izin verin" dediğim halde müdürümüz çok sevinmiş gibiydi.

"Ne o? Şiraha nihayet adamlığını göstermeye mi karar verdi yoksa?"

Yarı zamanlı çalışanların bırakması sıkıntı yaratıyor, zaten eleman açığımız var, bırakmadan yerlerine geçecek birini önerseler keşke diye sürekli sızlanan müdürümüz çok sevinmiş gibiydi. Belki de hayatımın hiçbir yerinde şube müdürü diye tanımlanan bir insan yok artık. Karşımda duran bir *insan erkeği* ve kendisiyle aynı türden bir canlının üremesini istiyor yalnızca.

Aniden işi bırakanlarda profesyonellik bilincinin olmadığını dilinden düşürmeyen İzumi Hanım bile "Evet duydum! Senin adına çok sevindim!" diyerek tebrik etti.

Üniformamı çıkardım, göğsündeki isimliği alarak müdürümüze verdim.

"Her şey için çok teşekkür ederim."

"Seni özleyeceğiz. Emeğin için biz sana teşekkür ederiz."

On sekiz yıllık çalışma ve emeğin karşılığında bu uğurlama sığ kalıyordu. Benim yerime geçen hafta işe başlayan Myanmarlı genç kız barkod okutuyordu. Göz ucuyla monitöre bakarken artık o görüntünün içinde olamayacağım düşüncesi aklımdan geçti.

"Furukura Hanım, birlikte çalıştığımız günler için çok teşekkür ederiz."

İzumi Hanım ve Sugavara "Tebrik hediyesi de olsun" diyerek pahalı olduğu anlaşılan karı-koca yemek çubuğu hediye ettiler. Akşam mesaisinde çalışan kız, teneke kutu içerisinde bisküvi verdi.

On sekiz yıl boyunca işi bırakıp giden çok sayıda insan görmüştüm ama yokluklarına hemen alışılıyordu. Benim yerim de göz açıp kapayıncaya kadar doldurulacak, *market* yarından itibaren de aynı şekilde çarklarını döndürmeye devam edecekti.

Ürünlerin kontrolünü yapan el tarayıcısı, sipariş verdiğimiz makine, yerleri sildiğimiz paspas, ellerimizi dezenfekte ettiğimiz alkol, sürekli belimize taktığımız önlük, çevremizdeki gereçler... Artık bunların hiçbirine dokunamayacaktım.

"Eh, ne de olsa hayırlı bir iş için!"

Müdürün bu sözlerini İzumi Hanım ve Sugavara başlarıyla onayladılar.

"Elbette öyle! Bizi ziyarete gel mutlaka!"

"Evet evet. Müşteri olarak istediğin zaman çık gel. Şiraha'yla birlikte gelin. Frankfurt usulü sosis yaparız size."

Hem İzumi Hanım hem Sugavara tebrik ederken gülüyorlardı.

Artık herkesin zihninde canlandırdığı *normal* insan formuna giriyordum. Tebrik etmeleri tuhaf geliyordu ama "Teşekkür ederim" diye yanıtladım yalnızca.

Akşam mesaisinde çalışan kızlara da veda ettikten sonra dışarı çıktım. Dışarısı hâlâ aydınlıktı ama market gökyüzünden gelen ışıktan daha güçlü ışıldıyordu.

Artık *market*in bir parçası değildim; başıma ne geleceğini hayal bile edemiyordum. Parlak, beyaz bir akvaryum gibi duran marketi başımla selamlayarak metro durağına doğru yürümeye başladım.

Eve döndüğümde Şiraha beni bekliyordu.

Normalde olsa ertesi günkü mesai için yemeğimi yer, uykumu alır, bünyemi toparlardım. Çalışmadığım saatlerde de vücudum markete aitti. Artık bundan azadeydim ama ne yapacağımı da tam bilemiyordum.

Şiraha odada oturmuş pürdikkat internetteki eleman ilanlarına bakıyordu. Masanın üzeriyse özgeçmişlerle kaplıydı.

"Yaş sınırı olan işler çok ama iyice araştıracak olursak durum o kadar da vahim değil. Ben de eleman ilanlarına bakmaktan nefret ederim, ama kendim çalışmayacağım için şimdi bakmaktan müthiş keyif alıyorum."

İçimi bir ağırlık duygusu kaplamıştı. Saate baktım, yedi olmuştu. Normalde işte olmadığım zamanlarda bile

vücudum yirmi dört saat açık marketle bağlantı halindeydi. Şimdi akşam mesaisindekiler kutu içecekleri takviye ediyordur; şimdi akşamın karma ürün teslimatı yapılmış, gece mesaisindekiler kontrole başlamıştır; şimdi yer temizleme zamanı diye saate her baktığımda marketin o anki hali gözlerimin önünde canlanırdı.

Şu an akşam mesaisindeki Savaguçi, önümüzdeki hafta ürünlerinin dövizlerini yazıyordur, Makimura ise hazır erişteleri takviye ediyordur. Her şey zihnime kazılı olduğu halde o zaman akışının dışında kaldığımı iliğimde, kemiğimde hissediyordum.

Odanın içerisinde Şiraha'nın sesi, buzdolabının gürültüsü ve başka sesler vardı, yine de büyük bir sessizliğe gömülmüş gibiydim. Marketin sesi artık vücudumdan silinip gitmişti. Dünyamdan kesilip alınmıştım adeta.

"Evet ya, markette yarı zamanlı çalışarak beni beslemeye kalkarsan dengesiz olur. Bir işsiz, bir yarı zamanlı çalışan bir arada olunca, işsiz olduğum için benim üzerime gelirler. İlkel çağlardan sıyrılmayı bir türlü başaramayan tipler hemen suçu erkekte ararlar. Fakat sen sabit bir işte çalışmaya başlayacak olursan beni de bu zulümden kurtarmış olursun. Bu senin de işine yarar. Bir taşla iki kuş."

"Bugün biraz iştahım yok da, sen kendi başına bir şeyler yiyebilir misin?"

"Efendim? Elbette olur da..."

Herhalde kalkıp kendi başına alışverişe çıkmaktan tedirgin olmuştu Ama 1000 Yenlik banknotu verince sesini çıkarmadı.

O gece yatağa girdiğim halde uyuyamayınca ev kıyafetlerimle balkona çıktım.

Bugüne kadar market için bünyemi hazır tutmak düşüncesi hemen uykuya dalabilmemi sağlıyordu ama şimdi ne için uyumam gerektiğini dahi bilmiyordum.

Çamaşırları çoğunlukla evin içinde astığım için balkon pisti, pencereler kir tutmuştu. Üzerimdeki giysilerin kirlenmesine aldırmaksızın yere oturdum.

Bir an pencere camının ardındaki saate göz attım, gecenin üçüydü.

Şu an gece vardiyasında nöbetleşe mola veriyor olmalıydılar. Dat ile geçen hafta işbaşı yapan tecrübeli üniversite öğrencisi Şinozaki molalarını dondurucu takviyesi yaparak değerlendiriyorlardı herhalde.

Bu saatte uyku tutmayalı uzun zaman olmuştu.

Ellerimle vücudumu ovuşturdum. Market kuralları gereği tırnaklarımı kısa keser, saç boyamaz, temizliğe dikkat ederdim. Elimin üst tarafında, üç gün önce patates köftesi kızartırken oluşan hafif yanık izi duruyordu.

Yaz yaklaşmıştı ama balkondaki serinlik vücuduma batıyordu. Yine de içeri girmek içimden gelmiyordu. Zamanı unutarak lacivert gökyüzünü izlemeye daldım.

Sıcaktan, uyuma güçlüğü çektiğimden öbür tarafa döndüm, yatağın içinde gözlerimi hafifçe araladım.

Günlerden ne, saatin kaç olduğunu bilemiyordum. El yordamıyla başucumdaki cep telefonuma uzandım, saate baktım. İki olmuştu. Öğle mi gece mi olduğunu tam kavrayamamış halde yüklükten dışarı çıktım, perdenin

ardındaki öğle güneşinin içeri süzüldüğünü görünce anladım. Saat öğlen ikiydi.

Tarihe bakılırsa marketteki işimden ayrılmamın üzerinden yaklaşık iki hafta geçmişti. Uzun zaman olduğu hissini taşıyordum, öte yandan zaman durmuş gibi geliyordu.

Şiraha, belki de alışverişe çıkmıştı, evde değildi. Kaldırılmamış halde duran katlanabilir masanın üzerinde önceki gün yediği hazır eriştenin kalıntısı öylece duruyordu.

Marketteki işimden ayrılınca sabah saat kaçta kalkmam gerektiğini bilemez hale gelmiştim. Uykum geldiğinde uyuyor, uyanınca yemeğimi yiyor, böyle bir yaşam sürdürüyordum. Şiraha'nın direktifleri doğrultusunda oturup özgeçmiş yazmak dışında hiçbir şey yapmıyordum.

Vücudumu hareket ettirirken neyi temel almam gerektiğine dair bir fikrim yoktu. Şimdiye kadar vücudum markete aitti. Sağlıklı bir şekilde çalışabilmek için uyuyor, gıda alıyordum. Bu da işimin bir parçasıydı. Şiraha eskiden olduğu gibi küvette uyuyor, gündüzleri odada yemek yiyor, iş ilanlarını tarıyor, çalışırken olduğundan çok daha dinç bir halde yaşamını sürdürüyordu. Benimse gece gündüz fark etmeksizin uykum geliyor, yüklüğün içine serdiğim yataktan sadece karnım acıkınca dışarı çıkıyordum.

Boğazımın kuruduğunun farkına vardım, musluktan bardağa su doldurdum ve suyu bir dikişte içtim. İnsan vücudundaki suyun iki haftalık sürede yenilendiğini bir yerlerde duyduğumu anımsadım. Her sabah marketten satın alarak içtiğim suyun vücudumdan çoktan atıldığını, tenimdeki nemin, göz bebeklerimi kaplayan suyun, artık marketinkinden farklı bir sıvı olduğunu geçirdim aklımdan.

Bardağı kavradığım parmaklarımda, kollarımda simsiyah tüyler çıkmaya başlamıştı. Çalışırken kendime özen göstermeyi ihmal etmemiştim ama buna gerek kalmayınca tüylerimi alma ihtiyacı duymamaya başlamıştım. Odadaki boy aynasına baktığımda, hafiften bıyıklarımın da çıktığını fark ettim.

Her gün gittiğim ücretli duşa da ancak üç günde bir, o da Şiraha söyleyince gidiyordum.

Her şeyi market için uygun olup olmadığına göre değerlendirerek yaşıyordum ama artık standartlarımı yitirmiştim. Giriştiğim işin uygunluğunu ölçemiyor, yapacaklarımı neye dayanarak yapmam gerektiğini anlayamıyordum. Market çalışanı olmadan önce de eylemlerimin uygun olup olmadığına hükmediyor olmalıydım, bu kesindi, ama o zamanlar neyi odak aldığımı unutup gitmiştim.

Aniden, elektronik bir ses duyunca Şiraha'ya dönüp baktım; hasır zemin üzerinde bıraktığı cep telefonunun çaldığını gördüm. Herhalde dışarı çıkarken öylece bırakmıştı. Hiç ilişmek istemiyordum ama ses durmak bilmiyordu.

Acil bir durum mu var diye yaklaşıp telefonun ekranına baktım ve "İblis Gelin" ibaresini gördüm. İçgüdüsel olarak açma tuşuna basınca, tahmin ettiğim gibi Şiraha'nın kardeşinin karısı bağırmaya başladı.

"Abi! Daha kaç kez arayacağız? Nerede olduğunu biliyorum, çıkar gelirim, ona göre!"

"Şey, merhaba. Ben Furukura."

Telefonu benim açtığımı anlayınca, gelin "Ha sen miydin?" dedi ve ses tonu ânında soğukkanlı bir hal aldı.

"Şiraha yiyecek almaya gitmiştir. Birazdan döner sanırım."

"İyi öyleyse. Ona söyler misin, borcu için geçen hafta 3000 Yen havale yapıldı, sonra ses soluk çıkmadı. 3000 Yen de ne demek? Bizi aptal yerine mi koyuyor?"

"Kusura bakmayın." Diyecek başka bir söz bulamayınca özür dilemiştim.

"Gerçekten, kendinize çeki düzen verin! Bakın elimde borç senedi var, ona göre! Elimden geleni ardıma koymam. Her yere başvururum, söyleyin ona!" dedi, burnundan soluyarak.

"Tamam, döner dönmez iletirim."

"Yap bunu bak! Mutlaka! O herif para konusunda çok pistir. Nasıl söylesem..."

Kadının öfkeli sesinin ardında bebek ağlaması duyuluyordu.

"Markete dayalı standartları yitirdiğim şu an, hayvan içgüdülerimi standardım hale getirmem ve buna uygun hükümler vermem daha doğru olur" dedim kendime. Evet, nihayetinde insan olarak tanımlanan bir hayvanım ben de. Çocuk doğurup türün devamını sağlamak için çabalamam en doğru yol olacak belki de.

"Bir şey sormak istiyorum ama olur mu? Çocuk... Çocuk yapmak... insanlık için iyi bir şey mi?"

"O ne demek?"

Telefonun öte ucundaki gelinin sesi tamamen değişmişti. Yine de sorusunu anlaşılır bir şekilde yanıtlamak istedim.

"Hani, biz hayvanız ya, çoğalmamız gerekmez mi? Ben Şiraha'yla gece gündüz çiftleşip insan türünün de-

vamı için elimden geleni yapsam daha doğru olmaz mı? Ne dersin?"

Bir süre hiçbir ses gelmeyince telefonu kapattığını düşündüm ama telefonun diğer ucundan derin, rahatsız edici bir iç geçirme sesi doldu kulağıma.

"Sizde hiç acıma yok mu? Dönüp kendinize bakın... Biriniz işsiz, biriniz yarı zamanlı çalışıyor. Çocuk yapmak da ne demek? Sakın yapmayın! Genlerinizi sakın dünyada bırakmayın. Bu sizin insanlığa yapacağınız en büyük iyilik olur."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. O kokuşmuş genlerinizi ömrünüz boyunca kendinizde taşıyın, geberirken de öbür dünyaya götürün, bu dünyada tek kırıntısını bile bırakmayın!"

"Olur..."

Kadının kurduğu mantıklı cümleleri hayret ederek dinlemiştim.

"Gerçekten, seninle konuşunca aklım başımdan gidiyor. Zaman kaybından başka bir şey değil. Kapatabilir miyim? Ha, para konusunu unutma, mutlaka söyle!"

Şiraha'nın kardeşinin karısı bunları söyleyip telefonu kapattı. Şiraha'yla çiftleşmem insanlık için yararlı bir şey olmayacak sanırım. Henüz gerçekleştirmediğim çiftleşme eyleminin insanların hoşuna gitmeyeceğini duyunca içim rahatladı. Evet, genlerimi dikkatsizlikle bir yerlere bırakmayayım. Ömrümün sonuna dek içimde taşıyıp ölürken de yok olup gittiklerinden emin olayım. Aklımdan geçen düşünce, aldığım karar buydu; öte yandan ne yapacağımı bilmez haldeydim. Evet bunu anlıyorum, ama o zamana kadar ne yaparak yaşayacağımı bilemiyorum.

Kapıdan ses geldi, Şiraha'ydı gelen. Yakınlardaki her şey 100 Yen dükkânının poşeti vardı elinde. Günlük rutinimin altüst olduğu, sebze haşlayarak yem yapma isteğimin kaybolduğu bir anda, Şiraha benim yerime 100 Yen dükkânından dondurulmuş yiyecek alıp gelmişti.

"Oo! Uyandın mı?"

Bu dar odanın içerisinde birlikte yaşıyorduk, yine de birbirimizi ilk kez öğlen yemeği saatinde gördük. Otomatik pilav makinesi sürekli çalışıyordu, açınca pilav bulunabiliyordu. Bu sayede gözlerimi açar açmaz yaşanmakta olan güne dahil oluyor, sonra da yüklüğe dönüp tekrar uyuyarak yaşamsal döngümü sürdürüyordum.

Yüz yüze gelince bir şekilde oturup yemek yiyorduk. Şiraha'nın aldığı dondurulmuş yiyecekler Çin mantısı ve tavuk *nugget*'tı sadece. Tabağa doldurulmuş yiyecekleri sessizce ağzıma götürdüm.

Ne için besin aldığımı artık hiç bilemiyordum. Çin mantısını ve pilavı ağzımın içinde lastik kıvamına gelene kadar çiğnemiştim ama bir türlü yutamıyordum.

O gün ilk mülakatıma gidecektim. Taşeron şirketti ama otuz altı yaşına kadar yarı zamanlı çalışmış bir insanın mülakata kalabilmesinin bile bir mucize olduğunu söylemişti Şiraha, bu işlerden çok anlıyormuş gibi. Marketten ayrılalı bir aya yakın bir zaman geçmişti.

On yıldan uzun zaman önce kuru temizlemeye verdiğim, öylece duran pantolonlu takımımı giydim, saçlarımı düzelttim. Uzun zaman sonra evden ilk defa dışarı çıkı-

yordum. Yarı zamanlı çalışarak biriktirdiğim çok az para da bir hayli azalmıştı.

"Haydi bakalım Furukura Hanım, gidiyoruz."

Şiraha, mülakatın yapılacağı yere kadar benimle geleceğini söylüyordu. Mülakat bitene kadar dışarıda bekleyeceğim diye iyice havaya girmişti.

Dışarıya çıktığımızda artık kendini iyice hissettiren yaz havasıyla karşılaştık. Trene binerek mülakat yerine yöneldik. Trene de oldukça uzun bir aradan sonra biniyordum.

"Fazla erken geldik. Daha bir saatten çok zaman var."

"Öyle mi?"

"Evet, ben bir tuvalete gidip geleyim. Burada bekle olur mu?"

Şiraha, böyle dedikten sonra gitti. Yakınlarda umumi tuvalet mi var acaba diye düşünürken Şiraha'nın oradaki markete yöneldiğini anladım. Ben de tuvalete gideyim bari diye Şiraha'nın peşine takılarak markete girdim. Otomatik kapı açıldığı an zilin özlediğim sesini duydum.

"Hoş geldiniz!"

Kasadaki kız bana bakıp gür sesiyle buyur etmişti. Markette kuyruk oluşmuştu. Saate baktım, on ikiye çok az kalmıştı. Tam öğlen kalabalığının başlama saatleriydi.

Kasalarda iki genç kızdan başka kimse yoktu, birinin göğsünde ise stajyer rozeti takılıydı. İki kasa vardı ve iki kız ayrı ayrı canla başla hesap alıyorlardı. Bulunduğumuz yer çoğunlukla işyerlerinden oluştuğu için müşterilerin çoğu takım elbiseli erkeklerden ve iş kadını gibi giyinmiş kadınlardan oluşuyordu. O an markete özgü ses kulaklarıma dolmaya başladı.

Marketin içindeki tüm sesler anlam kazanarak havayı titretiyorlardı. Bu titreşim hücrelerime doğrudan ulaşıyor, müzik gibi vücudumda yankılanıyordu. Bu marketin şu an neye ihtiyacı olduğunu düşünmeme bile gerek kalmamıştı çünkü içgüdülerim bunu çoktan anlamıştı.

Otomatik olarak dönüp karma ürün sepetine baktığımda "Bugünden itibaren tüm makarna ürünlerinde 30 Yen indirim!" yazılı dövizi gördüm. Öyle olmasına rağmen makarnalar, erişte ve deniz mahsüllü mücverle karışmıştı ve hiç göze çarpmıyordu.

"Eyvah!" diyerek makarnaları soğuk eriştenin yanına, görülebilecek bir yere aktardım. Kadın müşterilerden biri anlamsız gözlerle bana baktıysa da ben de o tarafa bakıp "Hoş geldiniz!" dedim, çalışanlardan biri herhalde diye düşünmüş olmalı ki güzelce dizdiğim somon yumurtalı makarnalardan bir tane alıp uzaklaştı.

"İyi oldu işte" diye aklımdan geçirirken bu kez çikolata reyonu gözüme ilişti. Telaşla cep telefonumu çıkarıp günün tarihine baktım. Salı günüydü, yani yeni ürünlerin satışa çıkarıldığı gün. Nasıl olur da market çalışanları haftanın en önemli gününü unuturlardı acaba?

Yeni çikolata ürününün en alttaki rafa yalnızca bir sıra konulduğunu gördüğümde az kalsın çığlık atacaktım. Altı ay kadar önce çok rağbet gören ve "satışı tükendi" ibaresi asılan çikolatanın beyazıydı bu, böyle bir yerde sıradan bir şekilde dizilmesi söz konusu olamazdı. Hızlı hareketlerle pek satılmadığı halde yer kaplayan şekerlemeleri tek sıraya koyup yeni ürünü en üstteki rafa üç sıra olarak dizdim.

Başka bir şekerlemeye takılmış halde duran yeni ürün atasını üzerine koydum.

Kasada çalışan kız kuşkulu gözlerle bana bakıyordu. Hareketlerimin farkına varmıştı ama kasadaki kuyruk yüzünden hareket edemiyordu. Göğsüme takılı rozeti gösterme hareketi yaparak "Günaydın" dedim. Müşterileri rahatsız etmeyecek bir ses tonuyla selamladım.

Yüzünde rahatlama ifadesi beliren kız, hafif bir hareketle selamımı alıp tekrar kasadaki işine yoğunlaştı. Üzerimdeki takım elbiseye bakıp beni şirket merkezinden gelen kadrolu bir eleman zannetmişti herhalde. Bu kadar kolayca kandırılması güvenlik kontrolünün yolunda gitmediğine dair bir işarettir. Kötü bir insan olsam ve arka odadaki çelik kasayı açıp hasılatı çalsam ne yapardı acaba?

"Daha sonra ikaz etmem gerek" diye düşündüm ve bakışlarımı önüme çevirdim. İki kadın müşteri, "Aa, bak bak, beyaz çikolata çıkmış!" diyerek, benim dizdiğim yeni ürünü ellerine almış konuşuyorlardı.

"Bunu bugün reklamlarda gördüm! Haydi bir tadına bakalım!"

Market, müşteriler için yalnızca ihtiyaçlarını satın aldıkları bir iş yeri değil. Hoşlarına giden yeni şeyler keşfetmenin keyif ve sevincini yaşadıkları bir yer de olmak zorunda. Tatmin olmuş halde, hızlı adımlarla marketin içerisinde dolaştım.

Sıcak bir gün olduğu halde maden suyu takviye edilmemişti. İki litrelik karton buğday çayı da çok iyi satıldığı halde göze ilişmeyen bir yere konmuştu ve ondan da yalnızca bir tane kalmıştı.

Marketin sesi kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu. Market ne istiyor, nasıl olmak istiyordu, adım gibi biliyordum.

Kasadaki kuyruk kesilince, çalışan kız hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Oo! Harika! Sanki sihir yapılmış gibi" dedi, dizdiğim patates cipsi reyonuna bakarak.

"Bugün yarı zamanlılardan birisi gelemedi; müdürümüzü aradım ama ulaşamadım. Çok bunalmıştık."

"Öyle mi? Fakat kasadaki haline baktım da muntazam bir şekilde idare ediyordun. Öğlen kalabalığı gelince soğuk içecekleri takviye edin. Sıcak günlerde çubuk dondurmalar daha fazla satılır. Reyonu yeniden düzenleyin. Bir de karma ürün rafı biraz tozlanmıştı. Şöyle bir ürünleri kaldırıp raf temizliği yapın."

Kulaklarımdaki markete özgü ses durmak bilmiyordu. Market nasıl bir şekil almak istediğini, kendisine nelerin gerektiğini durmaksızın aktarıyordu. Konuşan ben değildim; market konuşuyordu. Sanki marketten gelen vahiyleri alıyordum yalnızca.

"Elbette!" dedi kız, sonuna kadar güvenmiş bir ses tonuyla.

"Bir de otomatik kapının üzerinde çok fazla parmak izi kalmış. Herkesin gözüne kolay ilişen bir yer. Güzelce temizlemekte fayda var. Sonra, kadın müşteriler çok olduğundan erişte çorbası çeşitleri daha fazla olsa iyi olur. Müdürünüze iletirseniz. Aklıma gelmişken..."

Markete özgü sesin söylediklerini olduğu gibi kız çalışana aktarırken, "Ne yapıyorsun sen?" diye öfkeli bir ses

kulağımın dibinde çınladı. Lavabodan ne zaman çıktıysa Şiraha bileğimi yakalamış bağırıyordu.

"Sayın müşterimiz bir şey mi oldu?" diye içgüdüsel olarak yanıtladım.

"Saçmalama!" diyerek bileğimden çekiştirip marketin dışına götürdü.

"Bu ne ya? Ne diye böyle bir aptallık yapıyorsun sen?"

Yola kadar çekip götürerek bağıran Şiraha'yı yanıtladım.

"Marketin sesini dinliyorum."

Bu sözlerim üzerine Şiraha'nın gözlerinde korkunç bir şeye bakıyormuş gibi bir ifade oluştu. Şiraha'nın yüzünü kaplayan solgun ince deri, sanki parmakla tutup sıkıştırmış gibi buruş buruş oluverdi. Yine de geri adım atmadım.

"Vücudumun içine marketin sesi akıyor ve durmak bilmiyor. Ben bu sesi dinlemek için doğdum."

"Ne diyorsun sen ya?" Şiraha'nın yüzüne iyice korkmuş bir ifade yerleşivermişti.

"Şimdi farkına vardım" diyerek, acımaksızın konuşmamı sürdürdüm.

"Ben bir insandan çok bir market çalışanıyım. Sefaletin dibinde de yaşasam, bir sokak başında yığılıp öleceğimi de bilsem, bu gerçekten kaçamam. Hücrelerim yaşamını market için sürdürüyor."

Şiraha, bir şey söylemedi, buruş buruş yüzüyle beni bileğimden çekti ve mülakatın yapılacağı yere doğru götürmeye çalıştı.

"Çıldırmışsın sen. Öyle bir yaşama dünya müsaade et-

mez, izin vermez. Köyün yasasına aykırı! Herkesin zulmüne maruz kalır, yapayalnız bir yaşam sürersin ancak. Onun yerine benim için çalışman çok daha isabet olur. Bu herkesi rahatlatır, ikna olurlar. Herkesi sevindirecek yaşam tarzı bu."

"Seninle gelemem. Ben market çalışanı diye tanımlanmış bir hayvanım. O içgüdümü terk edemem."

"Buna izin vermezler!"

Bel kemiğimi dikleştirdim ve sabah selamlaşmasındaki yemin ânında olduğu gibi Şiraha'nın tam karşısına dikildim.

"Hayır. İzin verilsin verilmesin önemli değil. Ben market çalışanıyım. İnsan olan yanım için, senin benimle olman durumu kurtarabilir, ailem ve arkadaşlarımı da rahatlatır belki, fakat market çalışanı tanımlı bir hayvan olarak ben sana hiçbir şekilde ihtiyaç duymuyorum."

Orada durup bu konuşmayı sürdürmek zamanı boşa harcamaktan başka bir şey değildi. Market için üstümü başımı uygun şekilde ayarlamalıydım, ayarlamak durumundaydım. Daha doğru hareket ederek içeceklerin takviyesini, yerin temizliğini hızlıca yapabilmek için, marketin sesine tam olarak uyuyabilmek için bedenimin tamamını yeni baştan kurgulamalıydım.

"Mide bulandırıyorsun. Sen insan falan değilsin" dedi Şiraha, tükürürcesine bir sesle.

"Deminden beri ben de onu söylüyorum ya işte" diye geçirdim içimden ve Şiraha'nın yakaladığı bileğimi nihayet kurtarıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Müşterilere para üstü vermek, hazır yiyecek paketlemek için kullanılan değerli ellere Şiraha'nın yapışkan terinin bulaşması midemi bulandırdı. Bu müşteriye büyük

saygısızlık olurdu. İçimde yükselen dezenfekte etme isteğini bastıramaz haldeydim.

"Kesinlikle pişman olacaksın, kesinlikle!"

Şiraha, bu şekilde bağırdıktan sonra tek başına istasyona doğru gitti. Bense çantamdan cep telefonumu çıkardım. Önce mülakat randevum olan yere market çalışanı olduğumu, onların yanına gidemeyeceğimi söylemeli, sonra yeni bir market bulmalıydım.

Çıktığım marketin camına yansıyan görüntüme baktım. Bu eller, bu ayaklar market için varlığını sürdürüyor diye düşündüm; camdaki yansımam ilk kez anlamlı bir canlı suretine bürünmüştü sanki.

"Buyurun efendim!"

Yeni doğmuş yeğenime ardından baktığım cam aklıma geldi. Camın arkasından, benimkine çok benzeyen net bir sesin yankılandığını duyuyordum. Hücrelerimin camın öte yanında yankılanan müziğe ayak uydurduğunu, derimin altında oynaştığını bütün varlığımla hissediyordum.